

COLECȚIA

Subiri de poveste

A.M

LORRAINE HEATH

*Masca
dragostei*

SERIA „LORZI ÎNDRĂGOSTIȚI“

Robert Hawthorne, duce de Killingsworth, a fost vreme de opt ani prizonier într-o cumplită închisoare în urma uneltirilor vicleanului său frate geamăn, John, care nu s-a dat în lături de la nici o fărâdelege pentru a-i lua locul. Și cum asemănarea dintre ei este totală, nimeni nu și-a dat seama de acest lucru. Dar printr-o evadare îndrăzneată, Robert îi plătește cu aceeași monedă și crede că de acum se poate bucura, în sfârșit, de ceea ce îi aparține de drept. Însă descoperă că prima sa zi de libertate este și ziua nunții lui John. Cum nu poate încă să dezvăluie adevărul, Robert este nevoit să se însoare cu o femeie pe care nu o văzuse în viața lui.

Victoria Alexandria Lambert știe că trebuie să se mărite cu Robert, duce de Killingsworth, considerat partida sezonului londonez. E drept că Torie nu îl iubește, dar încheie această căsătorie avantajoasă pentru că asta așteaptă familia de la ea. În ziua nunții, își dă seama că Robert este complet schimbat, descoperind curând un bărbat mult mai fermecător, mai atent și mai senzual decât nobilul rece cu care era logodită. Cum ar putea fi același om?

Cu toate că atracția pe care o simte față de Torie este aproape irezistibilă, principiile morale ale lui Robert îl determină să o țină la distanță, până când va găsi o cale prin care să își dovedească identitatea. Prin urmare, Torie se decide să devină o tentație căreia soțul ei să nu îi poată rezista...

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, Romantic Times Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2430-7

9 786063 324307

A Matter of Temptation
Lorraine Heath
Copyright © 2005 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
o filială a HarperCollins Publishers
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Masca dragostei
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Masca dragostei / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2430-7
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

A. M.

Lucia, îți dedic această carte pentru că ani la rând ai fost Obi-Wan Kenobi al meu, nelăsându-mă să cad pradă „laturii întunecate” a scriiturii mele.

Îți mulțumesc nu doar pentru că m-ai călăuzit pe complicatul traseu al acestei povești, ci și pentru că ești un redactor remarcabil.

Capitolul 1

Londra, 1852

Robert Hawthorne se uita fix în oglindă la chipul pe care nu-l văzuse de opt ani. Un chip pe care abia îl mai recunoștea. Ultima dată când îl privise, nu văzuse decât înfățișarea neîntinată a unei vieți nepuse la încercare, trăsături ale feței lipsite de riduri, de personalitate și de profunzime. Un chip ca o foaie de hârtie pe care viața încă nu așternuse nici un rând. Acum, din nefericire, trăsăturile spuneau povestea incredibilă a unei cruzimi greu de imaginat.

Agonia îi brăzdase cute adânci în colțurile ochilor și ale gurii. Dar nu fusese o agonie fizică, ci mai degrabă o agonie sufletească, ce poate lăsa urme la fel de adânci, uneori chiar mai adânci, iar pecetea sa putea fi văzută de oricine ar fi îndrăznit să se uite. Într-adevăr, chinul fizic și emoțional prin care trecuse devenise vizibil odată cu trecerea timpului.

Favoriții negri, ce fuseseră cândva fini precum părul unui nou-născut, acum erau groși, aspri și neîngrijiți. Iar pielea avea o paloare aproape bolnăvicioasă – dar cum să fi fost altfel, de vreme ce de ani buni nu mai fusese mângâiată de razele soarelui?

Acea paloare bolnăvicioasă putea deveni o mică problemă. Dar studiind chipul pe care îl privea în oglindă, Robert își dădu seama că ochii îl șocau cel mai tare. Nu culoarea de un albastru precum cerul înainte de apus, când ziua e pe cale să facă loc nopții – nu, culoarea era întocmai cum și-o amintea –, ci fereastra pe care ochii o deschideau către sufletul lui se schimbase dramatic. În ochii lui se citea povestea unei cumplite trădări. Iar asta putea deveni, de asemenea, o mică problemă, pentru că un bărbat rareori putea să ascundă adevăratul caracter ce i se citea în ochi. În orice caz, nu un om bun.

Robert își mută privirea de la propria reflexie din oglindă la bărbatul pe care îl legase de pat cu cordoanele de mătase pe care le luase de la halatele agățate în dulap. Ochii bărbatului aveau aceeași nuanță de albastru strălucitor, dar ardeau de furie amestecată cu ură. Se întrebă cum de nu își dăduse seama niciodată ce sentimente se citeau în acei ochi. Îi *privise* adesea în primii 18 ani din viață. Măcar o dată ar fi trebuit să *vadă* monstrul care sălășluia în ei.

– De ce, John? întrebă el cu vocea răgușită din pricina anilor în care nu îi fusese îngăduit să vorbească. De ce m-ai ținut prizonier? Ce ți-am făcut ca să merit un tratament atât de crud?

Batista cu monogramă pe care Robert i-o îndesase în gură îl împiedica pe John să scoată mai mult decât niște mârâituri. Poate că era nedrept, dar Robert nu voia ca fratele lui să înceapă să strige și să cheme servitorii în ajutor. Se îndoia oricum că John i-ar fi dat un răspuns sincer. Însă întrebările îl chinaseră mai bine de trei mii de zile: când măsurase celula în lung și în lat, când zăcuse în hamac, când auzise urletele celor care se abandonaseră sentimentului de libertate dat de nebunie.

Era înspăimântător cât de des fusese tentat să se lase și el în voia cântecului de sirenă al smintelii. Dar reușise să evadeze, ajungând, în cele din urmă, să își înfrunte nemesisul, pe care nu știuse niciodată că îl avea, iar când aflase, deja fusese prea târziu. Acum avea doar o vagă idee despre ce urma să facă pentru a recâștiga ceea ce îi fusese furat.

Nu putea nega că John fusese dintotdeauna cam afurisit, râzând fericit de fiecare dată când făcea un lucru rău. Ticăloșiile lui treceau mereu drept farse nevinovate. Cât fuseseră mici, John îi dusesese pe toți de nas. Însă pe Robert nu-l încălzea cu nimic gândul că nu doar el se lăsase păcălit de John.

Robert încercă să găsească un dram de satisfacție în efortul prizonierului său de a scăpa de legăturile ce-i țineau încheieturile și gleznele imobilizate de cei patru stâlpi ai somptuosului pat în care se născuse. Dar simți doar o profundă și imensă dezamăgire, de parcă s-ar fi privit în adâncul sufletului și l-ar fi găsit fără viață, pustiu, lipsit de valoare.

– Am crezut că suntem mai mult decât frați. Am considerat că eram prieteni. Ne destăinuiam unul celuilalt. Mi-aș fi pus viața în mâinile tale. Mai mult, m-aș fi sacrificat de bunăvoie...

Trase adânc aer în piept printre dinții încleștați și se uită în altă parte, căci suferința era prea greu de suportat. Își iubea fratele. Da, în mod straniu, încă îl iubea – era chemarea sângelui. Iar acea iubire necondiționată era tocmai motivul pentru care trădarea îl rănise atât de tare. Dacă nici în John nu putea avea încredere, atunci în cine putea să se încreadă? Preț de o clipă, fu recunoscător că părinții lor nu mai erau în viață și nu aveau să afle niciodată adevărul despre cele întâmplate. Dar această recunoștință era trecătoare, la fel ca viața însăși, și tot ce își dorea era să dea timpul înapoi, să se întoarcă la minunatele zile ale tinereții, când singura lui grijă era să se ridice la nivelul așteptărilor tatălui său, lucru care, în mod uimitor, îi reușea întotdeauna.

Dacă se gândea prea mult la situația de față, începea să se simtă derutat și pierdea din vedere ceea ce își propusese să facă. Era crucial să recapete ce i se cuvenea de drept. Și nu doar pentru el, ci pentru istoricul întregii lui familii. Nu putea să întoarcă spatele obligațiilor și datoriei de onoare care îi reveneau. Trebuia să îndrepte lucrurile. Datora asta atât trecutului, cât și viitorului familiei.

Mănat de o putere pe care nici nu știuse că o are până în clipa în care totul îi fusese furat, se concentrează asupra a ceea ce avea de făcut fără întârziere, fiind conștient că trebuie să își ducă sarcina la îndeplinire cât mai curând posibil.

– Nu te mai zvârcoli, John, nu o să reușești decât să te rănești. Crede-mă, vorbesc din experiență. Nu cred că vrei să fii slăbit când vei primi ceea ce meriți. Fii pe pace, am să dau dovadă de mai multă milă decât ai dat tu dovadă față de mine, dar trebuie să iau măsuri pentru a mă apăra, pentru a-mi apăra moștenirea și moștenitorii.

Robert clătină din cap cu o expresie de tristețe și neîncredere.

După atâta vreme, tot nu reușea să înțeleagă exact cum se ajunsese aici.

– Nu-mi dau seama cum de ți-a mers înșelătoria. Cât timp ai uneltit să scapi de mine și să-mi iei locul? Trebuie să fi fost un plan bine ticluit, cu detalii nenumărate. Aproape că îți admir istețimea.

Robert puse oglinda pe noptieră și se aplecă asupra unui teanc de cărți cu care, fără îndoială, fratele său se delectase înainte de a adormi.

Ambele plăceri – cea de a citi orice carte dorea și cea de a moțai în liniște – aveau să îi fie interzise, împreună cu multe alte lucruri. Robert îndreptă oglinda ca să se poată vedea mai bine în ea în timp ce stătea pe scaunul cu spătar înalt, îmbrăcat în catifea vișinie, pe care îl trăsese în dreptul patului. Pentru o clipă, se întrebă când fusese modernizată casa, de când era iluminată cu gaz și ce alte schimbări avea să mai descopere.

Îl tulbura faptul că viața își urmase cursul de parcă nimic nu ar fi fost nelalocul lui. Însă același gând îi aduse alinare, pentru că însemna că la fel urma să se întâmple de acum înainte: viața avea să își urmeze cursul fără ca vreo persoană, în afară de cei doi frați gemeni, să își dea seama că avuse loc un schimb incredibil. Luă o foarfecă pe care o găsisese în camera de garderobă de lângă dormitor și își tăie pletele negre și aspre până când lungimea părului ajunse în dreptul urechilor, coborând apoi spre ceafă.

– Nici urmă de păduchi, murmură el. Unul dintre temeiurile izolării, presupun. Oamenii se țin izolați unul de celălalt și așa nu se răspândesc nici bolile, nici rebeliunea. Deșteaptă socoteală!

Nu și pentru cei închiși. Puțini dintre ei puteau îndura neajunsurile captivității. Era de neînțeles chiar și pentru el cum de izbutise să rămână întreg la minte. Nu voia să se gândească la faptul că poate, în realitate, nu izbutise să facă asta și că evadarea era doar o iluzie, iar când avea să se trezească, urma să-și dea seama că încă era prizonier în culoarul D, galeria 3, celula 10.

Alungă iute acele gânduri neliniștitoare și se concentrează asupra a ceea ce știa că e real. Se privi cu atenție în oglindă și își studie pletele cărlionțate pe care tocmai le scurtase. Tunsoarea nu era nici pe departe perfectă, dar asta nu îl îngrijora din cale-afară. A doua zi de dimineață, urma să îi ceară valetului să facă retușurile necesare. Se îndoia că servitorul avea să sufle vreo vorbă dacă i s-ar fi părut că tunsoarea stăpânului era mai neîngrijită ca de obicei. La urma urmei, cine s-ar fi îndoit de un duce?

Robert își scurtă barba cu foarfeca, apoi luă vasul de bărbierit și începu să întindă spumă din abundență. Inspiră mirosul plăcut,

care îi aminti de prima dată când valetul îl bărbierise, în timp ce tatăl său îl privea cu mândrie.

– Ești pe cale să devii un tânăr gentleman tare chipeș, îi spusese tatăl lui.

Robert îi împărtășea părerea, dar nu din vanitate, ci pentru că știa că se străduise mult să aibă acea înfățișare și chiar reușise.

Nu-și amintea ca tatăl lui să-i fi spus aceleași cuvinte lui John când acesta fusese, la rândul lui, bărbierit pentru prima dată. Poate și asta jucase un rol în toată povestea. John fusese mereu al doilea. Al doilea născut, al doilea în preferințele tatălui lor, al doilea pe linia de succesiune.

Robert aruncă o privire spre fratele lui mai mic. John venise pe lume cu doar un sfert de ceas după el, dar în altă zi și în alt an. Robert se născuse pe 31 decembrie, înainte de miezul nopții, în timp ce John venise pe lume în prima zi a anului următor. Dar, când era vorba de dreptul primului născut, minutele contau la fel de mult ca anii.

– Nu pot să spun că mă dau în vânt după favoriții tăi, sunt prea lungi și stufoși. Asta e ultima modă sau ești un rebel, ca întotdeauna, și faci lucrurile după pofta inimii, fără să dai doi bani pe ce se cuvine sau nu? Robert se întoarse spre John și se aplecă deasupra lui, apoi continuă: Sau pe ce e legal sau nu? Cum poate ieși adevărul la iveală, când totul se rezumă la cuvântul tău împotriva cuvântului meu? Vezi, asta e dilema mea. Și tocmai din acest motiv sunt nevoit să te tratez, pentru început, la fel de nedrept cum m-ai tratat tu.

Ignorând gemetele înfundate ale lui John, Robert se întoarse spre vasul de bărbierit, luă briciul și începu să radă cu mare grijă ce mai rămăsese din barbă, lăsându-și favoriții aproape la fel precum cei ai lui John. În următoarele zile, după ce avea să arunce o privire prin Londra, urma să adopte un stil mai pe placul său. Însă nu voia ca înfățișarea lui să difere prea mult de a lui John, de teamă că lumea avea să suspecteze că era ceva în neregulă cu el. Urma să repare o nedreptate care dura deja de ani buni.

Acum însă își dorea cu disperare să facă o baie fierbinte cu săpunuri parfumate. Dar pentru asta ar fi trebuit să le ceară servitorilor să-i aducă apă caldă, așa fu nevoit să amâne această plăcere până a

doua zi de dimineată. În seara aceasta urma să se spele cât de bine putea, doar cu apa pe care o avea la dispoziție în dormitor și în camera de garderobă.

– Ca să explic de ce sunt atât de palid voi fi nevoit să le spun tuturor că nu sunt în apele mele. Asta trebuie să fac până ce voi putea ieși să mă bucur de razele soarelui. Tu, în schimb, pari să te bucuri de o sănătate de fier. Însă acest lucru se va schimba în curând, frate!

Robert termină cu bărbieritul și lipi lama ascuțită a briciului de gâtul fratelui său. Nu știa exact ce reacție ar fi vrut să-i smulgă: teamă, remușcare, părere de rău. John se arătă însă și mai revoltat, de parcă el fusese cel trădat.

– De ce nu m-ai omorât pur și simplu, John? Pentru că n-ai fi putut privi acest chip întocmai ca al tău în timp ce îi luai viața? Sau poate ai devenit sentimental la gândul că am împărțit cândva același pântec? Oare asta te-a oprit? Sau a fost cu totul altceva la mijloc?

Mâhnit peste măsură, Robert luă briciul de la gâtul lui John. Cum se ajunsese aici?

Plecă de lângă pat și începu să se pregătească în grabă. Avea multe de făcut până la răsăritul soarelui și nu îi rămăsese prea mult timp. John dormea când Robert reușise să se furișeze în reședința din Londra și apoi în dormitorul fratelui său. Acum avea să îi facă lui John exact ce îi făcuse John lui. Se întoarse spre pat.

– De ce m-ai drogat și m-ai întemnițat? E o întrebare stupidă... Ai făcut-o ca să devii tu duce în locul meu.

Istoria Angliei era plină de povești despre bărbați care îi uciseseră pe cei care stătuseră în calea visului lor de a purta coroana regală. Își uciseseră nepoții în turnuri, își măcelăriseră frații pe câmpul de bătălie și își omorâseră tații în timp ce dormeau. Pentru unii, un titlu nobiliar era la fel de prețuit ca tronul. Câtă vreme gestul mișelesc nu era descoperit, pe cine interesa cine și cum ajunsese primul pe linia de succesiune?

– Dar cum ai reușit s-o scoți la capăt, pentru numele lui Dumnezeu? Tata și mama nu au bănuțat nimic? Nici servitorii? Prietenii mei, cunoștințele mele? Cineva trebuie să-și fi dat seama că te

prefăceai că erai în locul meu. Și ce explicație ai dat când numai unul dintre noi s-a întors acasă după acea noapte de chefuit?

Ieșiseră în oraș ca să-și sărbătorească ziua de naștere. Împliniseră 18 ani. Robert își aminti că băuse, își aminti parfumul unei femei, apoi se trezise singur, închis într-o temniță. Își aminti că mai întâi fusese furios, dar apoi fusese iute cuprins de disperare. Până când aflase adevărul despre ce i se întâmplase...

— Mare noroc ai că mama și tata s-au îmbolnăvit și au murit la puțin timp după ce te-ai descotorosit de mine. Mă rog ca nu cumva să-i fi otrăvit cu mâna ta. Mă tem că n-aș putea niciodată să te iert pentru că le-ai scurtat viețile, dragul meu frate! Mă văd nevoit să recunosc însă că am apreciat faptul că ai lăsat să mi se strecoare ziarul în care le era anunțată moartea și că mi-ai trimis un bilet scurt. Altfel, aș fi irosit timp prețios căutându-i prin casă în loc să vin direct la tine în cameră.

Un plic îi fusese strecurat printre gratiile celulei. Cu greu îi venise să creadă că o persoană din exterior comunicase cu el și fusese surprins că altcineva în afară de cel care îl întemnițase știa unde se află. Văzuse plicul cum fluturase și căzuse la pământ. În plic găsisse o bucată de ziar tăiată din *The Times*, în care se anunța moartea neașteptată a ducelui și a ducesei de Killingsworth. Scria că fuseseră răpuși de gripă. Pe atunci, Robert încă încerca să înțeleagă ce i se întâmplase și cum ajunsese în situația de a fi prizonier, așa că citise articolul de trei ori, cu o detașare totală, de parcă în el era vorba despre persoane pe care abia dacă le cunoștea. Desfăcuse apoi biletul care însoțea tăietura din ziar. Conținea doar câteva cuvinte:

M-am gândit că e bine să știi și tu.

Robert Hawthorne, duce de Killingsworth

Fixase cu privirea acele cuvinte până când începuseră să-i joace înaintea ochilor și să își piardă conturul, dar tot nu le găsisse nici o noimă. Însă, când în sfârșit le înțelesese, cu greu îi venise să creadă ce implicații aveau acele cuvinte.

– Trebuie să-ți acord credit pentru planul strălucit pe care l-ai urzit. Ți-a fost mult mai ușor să-l faci dispărut pe John în locul lui Robert. Cine ar fi vrut să-i dea de urmă lui John? Până la urmă, el era doar al doilea moștenitor. Cred că asta te-a deranjat mereu. Te-a iritat și faptul să știi că dispariția lui John nu ar fi agitat apele. În schimb, dacă ar fi dispărut Robert, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, nu-i așa? Ar fi fost nevoie de dovezi de netăgăduit că sunt mort înainte să-mi iei rolul de moștenitor. Așa că, lepădându-te de mine, ai fost nevoit să te lepezi și de tine. De John. Dacă ai fi rămas cine ești, ai fi avut mari bătaii de cap, tot planul tău s-ar fi complicat, pentru că nu puteai deveni duce decât la moartea mea. Și, așa cum am mai spus, se pare că n-ai reușit să mă ucizi, lucru pentru care ar trebui, probabil, să-ți rămân etern îndatorat, nu? Sper însă că o să mă scuzi pentru că nu îmi arăt deplina recunoștință.

Băgă mâna în sân și scoase masca maro din piele tare pe care o purtase în timpul îndrăzneței sale evadări. Era făcută astfel încât, când deținutul și-o puneă pe cap, masca îi acoperea fața până peste bărbie, lăsând la vedere doar ochii. În felul acesta, nimeni nu îi putea afla identitatea.

– Cred că în momentul acesta au descoperit deja că prizonierul D3-10 a evadat. Ți-aduci aminte când am făcut turul închisorii împreună cu tata? Construcția abia fusese terminată și încă nu fusese dată în folosință. Sigur îți amintești. Oare acela a fost momentul când ai început să uneltești?

Robert arată spre plăcuța de alamă de pe pieptul cămășii, știind că, în scurt timp, ambele aveau să fie purtate fratele lui.

– În închisoare, oamenii își pierd numele. Iar fără nume, un om e redus la nimic. La nimic, pur și simplu. Devine doar un număr. Prizonierul D3-10. Prizonierul de pe culoarul D, galeria 3, celula 10. Acum, acel prizonier a dispărut. Mă întreb dacă gardianul pe care l-ai mituit – căci nu mă îndoiesc că ai mituit pe cineva ca să îți atingi scopul – va veni să-ți spună ce s-a întâmplat. Sau va fugi de teamă că se va afla ce a făcut? Orice-ar fi, pentru mine nu contează, pentru că vei ajunge la Pentonville înainte de răsăritul soarelui, purtând asta pe cap.

Își privi fratele imobilizat, plimbându-i masca prin fața ochilor.

— Știi la ce te gândești. Crezi că își vor da seama că ești tu în locul meu.

Râse pentru prima dată după mulți ani, dar sunetul pe care îl scoase fu lipsit de căldură sau de bucurie. Robert se întrebă dacă acel râs îl înfioră și pe John la fel cum îl înfioră pe el însuși. Și dacă nu cumva era mai aproape decât crezuse de pragul nebuniei.

— Asta e frumusețea planului meu. Ei nu vor ști că în locul meu ești tu pentru că n-au văzut niciodată cum arăt. Nu au de unde să știe că azi-dimineață aveam părul lung și fața acoperită de barbă. Pentru că singurul moment când un deținut nu poartă masca este când acesta e singur în celulă. Singur, mereu singur. În celulă muncim, în celulă dormim, în celulă mâncăm. Sistemul inovator de separare pentru reabilitarea criminalilor, pus la punct de Anglia, e iadul pe pământ, John! Iar în curând vei simți asta pe pielea ta. Eram obligați să ne acoperim fețele și când eram scoși să facem mișcare în curtea închisorii. Și era interzis să vorbim între noi. Separarea și izolarea sunt la ordinea zilei, și nimeni nu are voie să încalce regula. Ai idee cum e să nu poți să împărtășești niciodată gândurile cu cineva? Să nu poți să faci o glumă, să nu poți adresa un zâmbet, să nu poți scoate un hohot de râs? Să nu poți mărturisi nimănui o temere sau o grijă? Iată, îți împărtășesc din experiența mea! Poartă masca și ține-ți gura! Nici măcar nu încerca să le spui că nu e locul tău acolo! Nu te vor asculta. Nu le spune că e o greșală! Nu te vor asculta. Singurele momente când o să-ți poți folosi vocea vor fi când vei intona imnurile religioase la capelă, în fiecare zi. În acele momente, bărbații plâng de bucurie că li se dă ocazia să-și înalțe glasurile.

Robert privi spre mult detestata mască în aceeași nuanță de maro ca tunica și pantalonii pe care îi purta. Reușise să evadeze tocmai în timpul șederii în capelă. Stranele erau înalte, iar fiecare deținut ocupa câte una. Într-o seară, la rugăciune, Robert observase că, dacă își pleca privirea și capul, nu-i mai vedea pe gardieni și, în consecință, nici ei nu îl mai vedeau pe el. Devenea invizibil pentru câteva momente. Apoi, săptămâni la rând, folosisese acele momente ca să desprindă cu răbdare scândurile din pardoseala stranei lui. În acea seară, reușise, în sfârșit, să scoată suficiente scânduri cât să aibă loc să se strecoare înăuntru. Se târâse apoi pe sub capelă

până ce ajunsese în zona clădirii principale. Reușise să iasă printr-o gură de ventilație și ajunsese din nou afară, respirând aerul libertății.

Îl privi pe John și arătă din nou spre mască.

– O s-o porți, frate, pentru că, dacă refuzi, te vor bate până când accepți s-o pui pe cap. În timp, vei dori chiar tu s-o porți, ca să ascunzi urmele rușinoase ale bățăilor încasate. Vei fi absolut singur și te vei întreba în permanență când voi veni după tine. Și fii pe pace, frate, voi veni. Imediat ce îmi voi da seama cum pot dovedi că eu sunt Robert, iar tu ești John. Roagă-te să gălesc cât mai repede la o soluție!

Cineva bătu la ușă, lui Robert începu să îi bată inima așa de tare, că aproape simți că îi sare din piept. La auzul ciocănitului în ușă, John începu să se zbată, încercând cu disperare să se elibereze din strânsoare și să strige, dar țipetele de ajutor îi erau înăbușite de baptista făcută căluș. Robert îl reduse la tăcere luându-i perna de sub cap și punându-i-o pe față. Trase apoi draperiile groase din catifea din jurul patului și se duse spre ușă.

– Nu mă simt prea bine. Ce vrei? întrebă el fără să deschidă ușa.

– Regret că vă deranjez, Excelența Voastră, dar domnul Matthews tocmai a sosit și e foarte agitat. Spune că trebuie să vă vadă neîntârziat într-o chestiune privitoare la închisoarea Pentonville. E foarte insistent...

– Spune-i domnului Matthews să mă aștepte la intrarea din spate și ocupă-te să nu fie nici un servitor în acea aripă a casei.

– Toți servitorii dorm.

Toți în afară de cel de dincolo de ușă. Prea bine.

– Transmite-i domnului Matthews mesajul meu și du-te și tu la culcare.

– Am înțeles, Excelență.

Robert ascultă pașii majordomului care se îndepărta. Se întoarse lângă pat, trase draperiile, puse perna la loc și îi zâmbi fratelui său geamăn.

– Trebuie să recunosc, John, că domnul Matthews se dovedește a fi un aliat loial. Cât te-a costat să-l iei în slujba ta și să te asiguri că prizonierul D3-10 nu va mai ieși din închisoare?

Robert tresări brusc când își privi fratele, iar preț de o clipă, aproape că se răzgândi și fu cât pe ce să-i spună: „Hai să stăm de vorbă și să lămurim împreună lucrurile. Eu sunt moștenitorul de drept, dar o să am grijă de tine. Dintotdeauna avusesem de gând să mă ocup de nevoile tale“. Dar apoi se văzu în oglindă. Fratele lui îi răpise opt ani din viață. Robert nu avea de gând să fie la fel de crud și să-și lase fratele să sufere la fel de mult în iadul de la Pentonville. Dar nu i-ar fi stricat să petreacă acolo câteva săptămâni.

Câteva ore mai târziu, Robert se trezi din somn, tresărind. Era dezorientat, iar inima îi bubuia în piept. Patul era prea moale, iar camera i se părea prea mare. Încet-încet, își aminti de cele întâmplate.

Evadase.

Se ascunsese în beznă.

Se strecurase în casă.

Își găsisse fratele adormit, fără să bănuiască nimic.

Gardianul sosise puțin după miezul nopții, ca să îl informeze pe duce că prizonierul D3-10 evadase. Momentul când îi dăduse lui John un pumn zdravăn care îl lăsase fără cunoștință îi domolise furia pe moment, dar acum îl cuprinsese din nou și cu greu reuși să o domolească. Mocnea de prea mult timp. Se folosisse de ea noaptea trecută, dar și ca să își pună în aplicare planul de răzbunare.

Întotdeauna crezuse că gustul răzbunării era dulce, așa că nu mică îi fu mirarea să simtă că răzbunarea e amară. Dar nu avea să-și îngăduie să se simtă vinovat. John primise întocmai ce merita. Așa era corect și nu avea de gând să se învinovățească pentru ce făcuse. Cruzimea fratelui său îl osândise la chinurile iadului.

Robert încă zăcea în pat, ascultându-și suflarea agitată și simțindu-și bătăile inimii în tâmple. Dinspre fereastră, se auzea cântecul duios al ciocârliei. Oare asta îl trezise?

Își relaxă mușchii tensionați și inspiră adânc mirosul pur al aerului din jur. Dacă ar fi fost un sentimental, poate că ar fi lăcrimat. Dar se temea că orice urmă de sentimentalism avută cândva fusese smulsă din el cu brutalitate.

Chiar și așa, nu putea să nu se bucure de mirosul de curat și de confortul pe care i-l oferea salteaua moale din puf, care aproape

că îi mângâia spatele. În noaptea asta, avea de gând să se bucure de senzațiile oferite de trupul cald și moale al unei femei. Avea de gând să se bucure de toate plăcerile de care urzelile fratelui său îl privaseră, cu toate că nu-i greșise cu nimic. Dar un lucru din toată această poveste nu-i dădea pace.

Făcuse oare ceva să merite tratamentul nedrept de care avusesese parte? Nu comisese nici o crimă, nu făcuse niciodată nici un rău nimănui. Se dusesse la școală și învățase cu conștiinciozitate. Deprinsese regulile de etichetă și de protocol, precum și bunele maniere. Se pregătise cum se cuvenea pentru a fi un demn succesor al tatălui său, după ce ducele urma să plece dintre cei vii, deși crezuse întotdeauna că tatăl lui avea să se bucure de o viață lungă. Își îndeplinisese îndatoririle întocmai așa cum se cuvenea să o facă un moștenitor onorabil.

Fusesse un prim născut exemplar. Era oare posibil ca John să se fi întors împotriva lui tocmai pentru că el se străduise atât de mult să îi facă pe ai lor mândri de el? Sau unicul motiv fusese că el era primul născut? Nu că ar fi putut controla asta. La drept vorbind, mai nimic din viața lui de până acum nu fusese sub controlul lui. Avusese obligații, iar datoria lui era să le accepte și să le ducă la bun sfârșit, fără să-și neglijeze vreodată responsabilitățile.

Cu toate acestea, fusese pedepsit pe nedrept și se trezise în postura deloc plăcută de a trebui să demonstreze cine este și de a lua măsuri ca să se asigure că titlul de duce urma să îi revină lui. Nu se îndoia că John avea să îl trădeze din nou, dar intenționa ca în acel moment să fie pregătit să-i facă față. Nu avea de gând să fie prins din nou cu garda jos.

Își relaxă mușchii, savurând senzația de lux pe care i-o dădea mătasea ce îi aluneca pe piele, și își puse brațele sub cap, privind baldachinul de deasupra patului în vreme ce primele raze ale dimineții începeau să lumineze dormitorul. Nu trăsese draperiile de la ferestre, nici pe cele din jurul patului. Voia ca nimic să nu-l îngrădească. Și avea planuri mărețe pentru prima sa zi și cea dintâi noapte în calitate de duce de Killingsworth.

O baie fierbinte cu săpun din lemn de santal. Urmată de prosoape calde cu care să se înfășoare și să-și maseze ușor trupul.

Haine curate.

Un mic dejun fierbinte și îndestulat, pe care să-l savureze citind *The Times*.

O plimbare liniștită, la pas, prin Londra.

O plimbare călare, la trap, prin Hyde Park.

O plimbare cu trăsură.

Încă o masă îndestulată.

Încă o baie.

Alte haine curate.

Apoi o noapte de dezmăț, ca să-și sărbătorească libertatea abia recâștigată.

O sticlă din vinul cel mai fin.

Un trabuc. Poate o mână la un joc de cărți.

Apoi o femeie. O femeie frumoasă. O femeie cu forme voluptuoase și păr mătăsos. Avea să afle, în sfârșit, cum e să devină una cu o femeie, să pătrundă adânc în ea, să se piardă în căldura și moliciunea ei, așteptând ca tensiunea din el să își găsească, în sfârșit, eliberarea.

În această noapte urma să obțină totul, după ce nu îi fusese permis nimic atâta amar de vreme. O va face a lui iar și iar, până ce avea să se simtă sătul, epuizat, incapabil să se mai miște.

În noaptea următoare, urma să o ia de la capăt. Și în următoarea. Avea de recuperat toată tinerețea. Și abia apoi urma să se ocupe de obligațiile lui de duce.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de trupul și de bărbăția lui.

Se îngrijorase o clipă, când i-l ducea pe brațe domnului Matthews pe fratele său, după ce îl lăsase inconștient dintr-o lovitură. Îi fusese teamă că planul lui se avea să se ducă pe apa sâmbetei. Îl recunoscuse pe gardian. Era unul dintre cei mai cruzi. În schimb, Matthews îl luase pe Robert drept bărbatul care îl plătea. Frica gardianului fusese evidentă, fiindcă se tot bâlbâia cerând iertare pentru evadarea prizonierului. Robert chiar se întrebă dacă doar banii îl țineau în slujba lui John. Matthews acceptase bucuros explicația lui Robert, care spusese că prizonierul venise la el acasă ca să-i facă rău și că trebuia dus înapoi la Pentonville și întemnițat la fel ca înainte.

Ca un deținut fără șansa de a simți din nou gustul libertății.

Un sentiment de vinovăție îi întunecă un pic bucuria din acea dimineață, dar Robert alungă acel gând. Nimic nu avea să îi strice ziua, chiar dacă era un gest egoist. Merita toate acestea: băutura, femeile, plăcerea trupească ce-i fusese refuzată atâta vreme, răsfățul. Câtă vreme John știa să își țină gura închisă și fața ascunsă, avea să supraviețuiască fără mari probleme până când Robert urma să găsească cea mai bună soluție pentru a spune și a dezvălui adevărul despre ce se întâmplase.

Ușa dintre dormitor și camera de baie se deschise, iar Robert își ținu respirația. Următorul test se apropia cu repeziciune.

Auzise cândva teoria că, de fapt, servitorii nu își privesc cu adevărat stăpânii și se uită mereu în jos sau în lături. Dacă teoria s-ar confirma, totul urma să fie bine. Dacă nu, ei, bine, ar avea motive în plus de îngrijorare.

Servitorul intră în liniște în cameră. Era valetul lui. Sau, mai precis, valetul fratelui său.

Robert își dădu seama că se afla în încurcătură, căci nu-l recunoștea pe acel bărbat. Era înalt, suplu, se ținea bine și, deși părea tânăr, avea o chelie în care se reflecta lumina soarelui ce pătrundea în încăperea.

Se așteptase să îl vadă pe Edwards, fostul și loialul lui valet. Realiză însă că era normal ca Edwards să fi fost dat afară. El ar fi putut observa diferențele subtile dintre Robert și John, iar John n-ar fi riscat asta pentru nimic în lume. În același timp, acest valet al cărui nume nu-l știa putea, la rândul lui, să sesizeze diferențele dintre ducele de azi și cel de dinainte. Cum ar fi simplul fapt că ducele de azi nu îi știa numele.

– Bună dimineața, Excelența Voastră, spuse valetul în timp ce traversa încăperea.

– Bună dimineața.

Robert blestemă în gând. Cuvintele îi fuseseră ezitante, nesigure și nu avuseseră deloc tonul unui bărbat stăpân pe situație și conștient de valoarea pe care i-o dădea rangul, dacă nu și altceva.

Deodată, valetul se opri în mijlocul camerei, de parcă ar fi observat că era ceva în neregulă. Privi spre pat, dar nu spre bărbatul din pat. Își roti apoi privirea de jur împrejur, cuprinzând tavanul, ferestrele, pereții, podeaua, iar Robert se întrebă dacă nu cumva

și bărbatul aflat în fața lui se simțea la fel ca el, ca și cum pereții camerei se strângeau amenințător în jur. Ar fi trebuit să tacă, să își țină gura.

– Sunt un pic mirat că draperiile au fost deja trase, spuse servitorul. Cred că așteptați cu nerăbdare această zi.

– Întocmai.

Nu fusese greu să spună adevărul. Era pentru prima dată după mulți ani când se trezea și aștepta cu nerăbdare ce avea să îi ofere ziua ce abia începuse.

– V-am pregătit baia.

Servitorul se duse către dulap, îl deschise și începu să aleagă hainele.

Lui Robert i-ar fi plăcut să mai lenevească, poate chiar să ceară să-i fie adus micul dejun la pat. Se gândi apoi că, la cât de mult avea de gând să mănânce, cel mai bine era să stea la masă, așa că ieși de sub așternuturi. Cum stătea în picioarele goale pe podea, purtând o cămașă de noapte pe care o scosese la repezeală dintr-un sertar, se simțea din cale-afară de expus.

Servitorul avea să îl măsoare cu privirea, iar când o va face...

Dar acum era duce. Închise ochii și își aminti de vocea impunătoare a tatălui său, care nu permitea nimănui să-i conteste autoritatea, chiar și înainte să moștenească titlul de la tatăl lui. Era stăpân pe el. Încrezător. Iar Robert nu trebuia decât să îi urmeze exemplul și să îi aplice învățămintele. Se simți dintr-odată mult mai liniștit. Putea să facă asta. *Urma să facă asta.* Deschise ochii.

– Aș vrea să ies la o plimbare în parc cu trăsura în dimineața aceasta. Dă instrucțiuni să fie pregătiți caii.

Servitorul se întoarse ușor înspre el, iar sprâncenele i se arcuiră atât de mult încât păreau să îi ajungă direct pe chelie. Robert își dădu seama că bărbatul ar vrea să îi spună ceva, dar nu îndrăznea.

– Ce este, omule? vru el să știe, folosind tonul nerăbdător la care apela tatăl lui când un servitor nu reacționa suficient de repede.

– Cu tot respectul, Excelența Voastră, nu sunt sigur că veți avea timp să ieșiți la plimbare în această dimineață.

– De ce nu, mă rog? Trebuie să iau parte la vreo întâlnire ce nu suportă amânare?

– La nunta dumneavoastră, Excelență.

Capitolul 2

Acum, când momentul mult așteptat în sfârșit sosise, Torie Lambert își dori ca această clipă să nu fi venit. Din nefericire, își dădu seama că nu mai simțea emoția ce o cuprinsese cu o noapte înainte, când se pregătea de culcare. De luni întregi aștepta cu nerăbdare nunta cu ducele de Killingsworth. Acum însă parcă nu mai era atât de sigură că aceasta era căsătoria pe care și-o dorea. Era un gând ciudat, dar pe care nu îl putea alunga.

Scoase un oftat și se privi în oglindă în timp ce camerista se agita în jurul ei, ca un fluture care nu își dădea seama încotro era lumina. Îi aranjă părul castaniu-închis și făcu ultimele retușuri la cununa din flori de portocal, care ținea fixat vâlul din dantelă de Horniton, chicotind și spunând cât de frumoasă era stăpâna în această zi, cea mai specială din viața ei.

Torie nu putea nega că era o zi specială, și tocmai din acest motiv i se părea teribil de straniu să aibă dintr-odată atâtea îndoieli. Logodna și apropiata ei căsătorie erau evenimentele cele mai discutate din Londra. Toată lumea vorbea despre faptul că ea, fiica fără rang nobiliar a unui moșier, reușise să-i fure inima unuia dintre cei mai doriți burlaci din aristocrație, care avea și un titlu important. Se bârfise mult pe seama legăturii lor, de parcă Torie ar fi reușit ceva excepțional. Însă ea nu vedea nimic ieșit din comun în ce făcuse și în ceea ce se întâmplase. Ea doar îi zâmbise ducelui și purtase conversații care, în cea mai mare parte, păruseră să îl încânte.

Ținea foarte mult la Killingsworth, dar, la urma urmei, ce știa cu adevărat despre el? Nu știa mare lucru. Era din cale-afară de priceput la șarade, dansa bine, îi plăcea să facă plimbări lungi. Și, da, era foarte chipeș, fără doar și poate. Torie nu era genul de femeie care să își aleagă bărbatul în primul rând după finețea obrazului și frumusețea trăsăturilor, dar cu siguranță nu o deranjase că ducele era extrem de plăcut ochiului.

Avea cei mai uimitori ochi albaștri în care, e drept, prea rar se întâmpla să se ghicească o urmă de veselie. Categorie, ducele era

un bărbat serios. Însă acei ochi superbi o făceau să se simtă specială atunci când o fixau cu atâta intensitate și o făceau să roșească. El nu își destăinuia niciodată gândurile în astfel de momente, de parcă s-ar fi jenat de ele, iar ea se întreba dacă nu cumva amândoi se gândeau la aceleași lucru: cum ar fi să se sărute, să se sărute cu adevărat.

Comportarea lui față de ea fusese fără cusur. Buzele lui nu îi atinseseră decât mâna înmănușată. Chiar și când o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase, nu mersese mai departe. Însă în noaptea ce urma, ei bine, în această noapte avea să o sărute cu adevărat, fără ca materialul vreunui veșmânt să stea între buzele lui și pielea ei.

Simți cum o căldură plăcută pune stăpânire pe ea la gândul apropierii lor intime și se gândi că poate de aici pleca starea ei de neliniște. De la faptul că își dădea seama că foarte curând va fi aproape jenant de intimă cu un bărbat pe care îl plăcea foarte mult, dar pe care nu îl iubea. Sau, cel puțin, nu credea că îl iubește. Dragostea nu era, oare, un sentiment care face trupul și sufletul să ardă, să vibreze?

Sigur că se gândise la nuntă în fiecare zi din ultimele șase luni. La nuntă, nu la alesul ei.

Se gândise la rochii, la fuste, la voaluri, la invitații și la trusou. Toate detaliile nunții, și nu erau deloc puține, o copleșiseră atât de tare, că abia dacă acordase atenție căsătoriei propriu-zise sau nopții nunții. Iar acum, când momentul mult așteptat sosise, simțea că venise prea devreme, că totul se întâmpla prea repede și că încă nu era întru totul pregătită să facă un pas atât de important. La drept vorbind, chiar era speriată.

– Victoria, te rog să nu te mai încrunți. Strici complet efectul rochiei, o muștră mama ei.

Femeia era chiar lângă ea, cu mâinile în șoldurile generoase, care îi fuseseră de mare ajutor când le dăduse naștere celor două fiice. Stătea cu picioarele depărtate, arătând ca un căpitan de vas care știa că nimeni n-ar îndrăzni să-l înfrunte sau să nu-i dea ascultare.

– Tatăl tău a cheltuit o grămadă de bani pentru ținuta asta a ta, continuă ea. Rochia și voalul seamănă foarte bine cu cele purtate de regina Victoria când s-a măritat cu dragul ei Albert.

Adorația mamei ei față de regină o irita uneori. Cinstit vorbind, cine o auzea ar fi putut crede că Marea Britanie nu mai avusese o femeie pe tron. Iar soțul oricărei femei era adorat, în afară de cel al propriei sale mame.

– Totul e minunat, mamă, și chiar apreciez că tata a făcut așa o cheltuială pentru ca această zi să fie memorabilă. Doar că...

Vocea i se pierdu, dar era deja prea târziu.

– Zi ce-ai de zis, domnișoară!

Torie încercă să respire adânc, dar corsetul cu balene abia dacă îi permitea să tragă suficient aer în piept cât să nu se sufocă. Așa că respiră scurt de două ori înainte de a face mărturisirea:

– Am îndoieli cu privire la nuntă.

– Cum așa? Doar ai ales cele mai frumoase flori și panglici, fu reacția surorii ei în vârstă de 17 ani, care stătea lângă ea.

– Nu mă refer la detaliile legate de ornamente, Diana. Mă refer la nunta propriu-zisă, la jurămintele de credință, la ideea de a deveni soție.

Mama lor pufni într-un mod deloc demn de o lady și care mai curând amintea de originea ei modestă decât de actualul ei statut social.

– Prea târziu, fata mea.

Torie sperase ca mama ei să-i dea un sfat care să-i fie de ajutor. Până la urmă, avea suficientă experiență cu bărbații, căsnicia și... îndatoririle unei neveste față de bărbatul ei.

– Dar, mamă, am fost atât de ocupată cu pregătirile pentru nuntă, că nu am avut timp să mă pregătesc pentru ce-mi rezervă viața de femeie măritată. Din nefericire, abia acum îmi dau seama că nu sunt sigură că îl iubesc.

Ceea ce tocmai spusese suna groaznic, așa că se grăbi să repare greșeala:

– De fapt, nu îl iubesc atât de mult cât ar trebui.

Mama ei o dădu la o parte pe cameristă și veni lângă Torie. Începu să îi umfle poalele rochiei ici și colo, de parcă o rochie mai înfioată avea să îi alunge fiecei ei teama și îndoielile.

– Dragostei i se dă prea mare importanță, spuse ea. Îți zic eu care sunt cele mai bune lucruri la care poate spera o femeie măritată: să aibă parte de un soț cumsecade, generos cu banii ei

de cheltuială și rapid când își îndeplinește îndatoririle conjugale în pat.

Torie văzu în oglindă cum Diana rămâne cu gura căscată la auzul cuvintelor neașteptat de vulgare care tocmai le auzise.

La fel ca Diana, Torie știa că pur și simplu nu se cade să vorbești despre ce se întâmplă între o femeie și un bărbat între așternuturi. Și în nici un caz cu voce atât de tare încât să audă toată lumea.

Torie închise repede gura, își umezi buzele și își făcu curaj să repete ce sușotiseră ea și prietenele ei cu ceva vreme în urmă.

– Credeam că noaptea nunții durează toată noaptea.

– Cerule mare, nu! Dacă ești norocoasă, se termină în mai puțin de zece minute.

– Și dacă nu?

– Atunci asta e, trebuie să înduri. Oricum, tânărul tău duce pare un bărbat cât se poate de viril. Sunt sigură că nu o să-i ia mult timp să își facă treaba, deci nu văd de ce ți-ai face atâtea griji pentru o problemă care aproape sigur nu o să apară. Mama ei începu apoi să-și facă vânt cu mâinile, de parcă s-ar fi încins brusc. Ah, n-ar trebuie să discut despre chestiuni atât de intime, adăugă ea.

– Ba da! exclamă Torie și se întoarse spre ea. Habar nu am la ce să mă aștept. Am o idee vagă, dar nu știu sigur ce se întâmplă între un bărbat și o femeie după ce nunta se încheie, iar lămpile se sting.

Femeia începu să-și facă și mai tare vânt, agitându-și frenetic mâinile.

– E ceva prea intim, nu pot să discut despre asta.

– Minunat! Acum sunt îngrozită de-a dreptul la gândul că urmează să mi se întâmple ceva ce o mamă nici nu-i poate povesti fiicei ei.

Mama încetă să-și mai miște mâinile. Își încreți fruntea în timp ce se uita fix la fiica cea mare. Privirea aceea păru să dureze o eternitate. În cele din urmă, o mângâie pe Torie pe obraz.

– În curând, o să afli singură. Crede-mă, nu ai de ce să fi speriată. Gândește-te la actul acela doar ca la o neplăcere care te împiedică să adormi atât de repede cât ți-ai dori.

– Doare?

- Doare un pic, dar numai prima dată sau în primele două dați, până când corpul femeii se învață cu cel al bărbatului.

- Poate ar trebui să existe o școală pentru așa ceva, interveni Diana.

Mama fetelor oftă adânc.

- Diana...

- Sincer, mamă, dacă e așa și corpul trebuie să învețe, nu e școala locul potrivit? Dacă trupul unei femei nu poate să se învețe cu cel al bărbatului? Și, de fapt, cu ce anume trebuie să se învețe?

Torie se abținu cu greu să nu zâmbească atunci când auzi cum sora ei o necăjește pe mama lor. Obrajii femeii erau roșii ca focul.

- Chiar nu-mi face plăcere să discut despre asta. Până la urmă, tatăl vostru e cel cu care o fac, și este o chestiune foarte personală. Sunt convinsă că ducele va avea grijă ca totul să fie cât se poate de plăcut.

- Dar mă iubește? întrebă Torie, revenind la partea cea mai serioasă a problemei.

- Cred că ține foarte mult la tine.

- Nu e același lucru cu dragostea.

- Încearcă să ai parte de dragoste fără afecțiune, fata mea. O să vezi că nu funcționează prea bine.

Torie nu avea nici o îndoială că ducele ținea la ea, dar uneori nu îi dădea pace gândul că viitorul ei soț ținea mai degrabă la banii și la proprietățile care aveau să îi revină în urma căsătoriei cu ea. Tatăl ei era proprietarul a 4 000 de acri de teren, care îi asigurau un venit mai mult decât îndestulător, suficient de mare pentru o zestre datorită căreia Torie devenise o partidă strălucită și i se deschiseseră ușile în cercuri care până de curând fuseseră inaccesibile familiei ei. Iar mama ei se îngrijise degrabă ca nobilimea să afle că fiica ei cea mare va dispune, la căsătorie, de o avere considerabilă.

Torie își dorise dintotdeauna să facă o partidă bună, dar acum se temea că ținuse ștacheta prea jos. O partidă bună. Ce plictisitor suna!

Nu putea nega că relația ei cu ducele era cât se poate de tihnită, dar fără pic de pasiune. Fără emoție adevărată, fără lucruri uimitoare. Avusese parte de mai multă bucurie și de emoție când își

alesese rochia de mireasă decât când acceptase cererea în căsătorie. Lunile care trecuseră fuseseră ca un vârtej, pline de întâlniri cu croitorese, cu bucătari, cu florari, cu vânzători de produse de papetărie. Abia avusese timp să respire. Nu realizase nici o clipă că nerăbdarea plină de speranță pe care o simțea cu fiecare decizie pe care o lua nu o cuprindea și la gândul că urma să își petreacă restul vieții alături de duce. Și ce avea să se facă dacă o aștepta o viață lungă?

– Îl iubești pe *papa*? întrebă Torie.

– Țin mult la tatăl vostru. S-a purtat frumos cu mine în toți acești ani și, cum v-am mai spus, o femeie nu poate spera la mai mult.

– Nu mi se pare îndeajuns. Sunt pe punctul de a mă mărita și chiar nu mi se pare îndeajuns să țin la cineva.

Torie nu înțelesese până în acel moment că a ține la cineva nu era același lucru cu dragostea. Atunci ce era dragostea? Un sentiment greu de definit, pe care încă nu îl cunoscuse. Sigur, își iubea părinții, își iubea sora, dar nu iubise niciodată un bărbat care nu îi era rudă. Nu era oare nevoie de timp pentru ca dragostea să se înfiripe și apoi să rodească? Nu presupunea, oare, ca îndrăgostiții să simtă că nu ar putea trăi unul fără celălalt? Mama ei scoase un oftat adânc, de parcă s-au fi chinuit să ridice un cufăr plin cu necazuri.

– Dă-mi voie să-ți spun că ai citit prea multe cărți de Jane Austen în ultima vreme. Faci confuzie între dragostea romantică din cărțile ei și realitatea căsniciei, iubirea dintre soț și soție. Bine ar fi ca tinerele să nu aibă voie să citească asemenea cărți, care le creează o imagine nerealistă asupra curtării.

– Vai, eu pur și simplu îl *ador* pe domnul Darcy, spuse Diana cu mâna pe inimă și cu o expresie visătoare pe chip. E un suflet chinuit.

– Un individ prea mândru, replică mama ei. Și asta e întreaga idee a poveștii.

– Nu sunt de acord cu tine. Ideea poveștii este că Elizabeth se îndrăgostește nebunește de el, iar el de ea.

– Ce prostie! Femeile nu caută dragostea. Caută să își aranjeze o căsătorie avantajoasă, iar la capitolul acesta sora ta mi-a depășit

toate așteptările. Speram să își găsească un viconte și uite cum a prins un duce! Dacă ai fi cu capul pe umeri, domnișoară, ai lua exemplul ei!

– Eu nu o să mă mărit, anunță Diana cu glas hotărât, trântindu-se pe scaun.

O expresie de groază nemărginită cuprinse chipul mamei.

– Termină cu prostiile! Bineînțeles că o să te măriți.

– Ba nu! De ce să mă mulțumesc cu un singur bărbat toată viața? Cum poți să fi sigură *care* e bărbatul potrivit, cel cu care merită să îți petreci tot restul vieții? Bărbații sunt atât de diferiți între ei. Poate că azi vreau unul vesel, iar mâine o să am chef de unul ceva mai melancolic.

– Eu zic că ar trebui să te preocupi să găsești un bărbat care s-ar mulțumi cu o femeie care nu știe de capul ei.

Torie își înăbuși râsul. Se bucura că sora ei mai mică se străduia să înveselească atmosfera întunecată de proasta ei dispoziție.

Diana avea un mod straniu de a privi viața și îi plăcea la nebunie să o tachineze pe mama lor, care putea fi foarte ușor provocată.

– Haide, mamă! zise Diana. O viață trăită cu un singur bărbat e ca și cum ai mânca în fiecare zi același fel de mâncare. După un timp, devine teribil de plictisitor, chiar dacă la început era preferatul tău. La un moment dat, te sature de el.

– Cerule! Ce te-a apucat de vorbești așa? Ce lucruri absurde poți să spui!

– Dar chiar nu știu cum reușește o lady să știe azi de ce anume ar avea chef mâine.

– Spui prostii!

Pe de altă parte, Torie începea să se teamă că sora ei pusese degetul pe rană. Ea însăși voia altceva decât i se servise, numai că masa fusese deja pusă, iar mâncarea era gata preparată. Nu prea avea cum să trimită totul înapoi la bucătărie fără a insulta bucătarul.

– Dar dacă după ce se mărită, continuă sora ei, Torie va cunoaște un bărbat pe care îl va plăcea mult mai mult decât pe duce? Ce o să facă atunci?

– Acesta e motivul pentru care o fată nu trebuie să se grăbească să accepte o cerere în căsătorie. Pentru că își asumă riscul

să nu mai poată face nimic când îi apare în cale un bărbat care i se pare mai potrivit.

– Dar ce ar trebui să facă dacă se întâmplă asta?

– Trebuie să-l uite pe celălalt, pe bărbatul cu care nu e măritată.

– Ți s-a întâmplat să cunoști un bărbat și să-ți dorești să te fi măritat cu el în locul lui *papa*? Întrebă Diana.

Mama lor închise ochii pentru o clipă.

– Voi două o să mă băgați în mormânt.

Deschise apoi ochii și o ținutui pe fiecare dintre cele două fiice cu o privire tăioasă.

– Încetați imediat cu prostiile! Victoria ia de bărbat un tânăr din cale-afară de fermecător.

Lui Torie nu îi scăpă faptul că mama ei omisese să răspundă la întrebarea Dianei. Oare chiar cunoscuse pe cineva după ce se măritase? Oare ce ar trebui să facă dacă avea să i se întâmple și ei același lucru? Din moment ce nu era îndrăgostită de duce, era foarte probabil să îi iasă în cale cineva de care... și nu ar suporta acest lucru, pentru că nu și-ar încălca jurămintele față de soț, deci nu i-ar rămâne altceva de făcut decât să-și înăbușe sentimentele. Nici una din variante nu i se părea corectă.

– E fermecător pentru că e duce, replică Diana.

– Începi să mă enervezi, Diana.

– Ai fi la fel de dornică să o vezi măritată dacă n-ar avea titlu?

– Nu pricep de ce vorbim despre toate astea azi și nu am vorbit acum șase luni, când ducele i-a cerut mâna.

– Pentru că acum Torie are îndoieli pe care atunci nu le avea.

– Toate miresele au îndoieli în ziua nunții. Și e la fel pentru miri, dacă vrei să știi. Amândoi sunt pe cale să facă un pas extrem de important, iar faptul că momentul așteptat chiar a sosit le dă o stare de neliniște.

Femeia o privi pe Torie în ochi.

– Ții la el?

Oare chiar ținea? Îl plăcea destul de mult. Compania lui îi făcea plăcere, deși în unele momente...

– Uneori e absent, recunosc eu ea.

– E normal, draga mea. Nu locuiește cu noi. Dar după ziua de azi, plecările lui vor fi mai rare.

– Nu la asta mă refer. E absent în unele momente când e cu mine în aceeași cameră. Stă chiar lângă mine, dar pare... departe.

– Vorbești în șarade. Nu poate să nu fie lângă tine când e lângă tine.

– Nu știu cum să mă exprim ca să mă fac înțeleasă, mamă. Dar în ultima perioadă se întâmplă din ce în ce mai des să fie absent, iar asta mă neliniștește. E ca și cum se gândește intens la ceva, iar gândurile îl poartă departe de mine. Apoi se întoarce spre mine, mă privește, și pe fața lui parcă s-ar citi surpriza că mă găsește acolo, alături de el.

– Din ce zici, pare doar ușor distrat.

– Distrat e un cuvânt potrivit, probabil, dar tot nu sunt sigură că lucrurile sunt atât de simple.

– E duce, Victoria. Are patru proprietăți de care trebuie să se îngrijească, nenumărați servitori, arendași, toate grijile... E de înțeles că îl apasă din când în când toate responsabilitățile pe care le are. Iar în acele momente, pare că nu se gândește prea mult la tine. Uneori, tatăl vostru nici nu mă bagă în seamă. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Probabil, dar...

– Victoria, mă calci pe nervi! Eu și tatăl tău ne-am spetit muncind pentru ca voi să aveți o viață mai bună decât am avut noi. Dorințele mi s-au îndeplinit. Dincolo de așteptări, pot să spun. Fii fericită!

Torie ar fi vrut să o întrebe ce avea să se aleagă de propriile ei visuri. Se temu însă că era deja prea târziu să țină cont de ele. I se păruse atât de romantic că un tânăr duce o cucerise, dar acum...

– Urmează să-i fi prezentată reginei, schimbă mama ei subiectul, schimbând totodată poziția voalului, trăgându-l un centimetru mai în stânga și un centimetru mai în dreapta, peste umerii lui Torie. Nu are cum să nu observe că îi poartă numele, iar când veți deveni prietene apropiate – și nu am nici o îndoială că așa se va întâmpla –, o să mă invite și pe mine la palat.

– Dar, mamă, eu nu am rang nobiliar.

– Începând de azi, vei fi ducesă, draga mea. Va dori să te cunoască. Nu am nici o îndoială.

Era un alt vis al mamei lor. Visa ca ficele ei să aibă onoarea de a fi prezentate reginei. Tori începu să simtă că totul se învârtea în jurul dorințelor și visurilor mamei sale. Părea că tot ce își dorea ea și lucrurile la care visa nu aveau loc în propria ei viață.

Se privi din nou în oglindă și se întrebă cine era femeia din fața ochilor ei. Oare o mai văzuse vreodată? Se cunoștea oare cu adevărat? Sau fusese mereu doar o reflexie a dorințelor mamei sale?

Capitolul 3

„Doar nunta dumneavoastră, Excelență.”

Cuvintele valetului îl izbiseră pe Robert drept în inimă. Își făcuse o sumedenie de calcule și luase în considerare o mulțime de posibilități când plănuia evadarea și recuperarea drepturilor ce îi reveneau prin naștere. Gândul că fratele său ar fi căsătorit sau pe cale să se căsătorească nici nu-i trecuse prin minte.

Dar din clipa în care acele cuvinte fatidice fuseseră rostite, în sufletul lui Robert începuse o grea luptă cu sine. Iar acum valetul îl pregătea pentru cea mai specială zi din viața unui om.

O nuntă. Nunta *lui*.

Nu, nunta fratelui său.

Sau nu, nu mai era a fratelui.

Dar nu trebuia să fie? Nu trebuia să fie nunta lui John?

Sau era, pur și simplu, nunta ducelui de Killingsworth?

Deosebirea era subtilă, dar extrem de importantă, iar el cuge-tase adânc, evaluând cu atenție situația. În cele din urmă, hotărâse că nu avea de ales. Era nevoit să acționeze conform planurilor deja făcute.

Iar acum Robert stătea în fața bisericii, încercând să se împace cu gândul că luase decizia de a merge înainte și de a permite ca ceremonia să aibă loc. Își spusese că oricum cele mai multe căsnicii din aristocrație se bazau pe alte considerente decât dragostea. Era vorba, de cele mai multe ori, de avantaje politice, de câștiguri bănești, de un tată dornic să se descotorosească de o fiică, de un

bărbat care avea nevoie disperată de un moștenitor. Nu se îndoia că mireasa, oricine ar fi fost ea, consimțise să se mărite cu ducele de Killingsworth datorită titlului său și poziției sale sociale, nu pentru că îl dorea pe bărbatul din spatele titlului. Cu alte cuvinte, consimțise să se mărite cu un duce, nu cu John. Prin urmare, fata avea să primească exact ce ea sau tatăl ei își dorise.

Urma să se mărite cu ducele de Killingsworth.

E drept că în fața ochilor îi va apărea alt bărbat. Ducele de azi avea să fie altul decât ducele de ieri. Dar acesta era doar un mic inconvenient ce nu trebuia să o încurce în nici un fel. Lui Robert i se părea de neconceput gândul că ea ar fi simțit cu adevărat vreun dram de afecțiune față de John. În același timp, nu îndrăznea să spere că avea să ajungă să țină la el. Știa, încă de pe vremea când crescuse suficient ca să își cunoască îndatoririle ce îi reveneau în calitate de moștenitor, că urma să se însoare. Știa, tot de atunci, că nu avea să-și aleagă soția în funcție de ideile romantice ale poezilor, ci după cât de potrivită ar fi fost femeia respectivă să devină ducasă de Killingsworth.

Însurătoarea era o îndatorire. Iar găsirea unei femei care să îi completeze poziția socială în aristocrație era o obligație. Faptul că John își asumase această sarcină în locul lui îl scutise pe Robert de datoria de a o face chiar el. În același timp, îl punea în postura neplăcută de a nu ști absolut nimic despre tânăra mireasă. Se gândea, desigur, că aleasa lui John era tânără. Și se întreba ce știa ea despre John. Nu prea multe, probabil, din moment ce fusese de acord să se mărite cu el.

Așadar, la noapte urma să aibă o soție. El, cel care încă nu cunoscuse plăcerea trupească și trepida de nerăbdare, ușurare și speranță. Avea să se bucure de noul lui rol în calitate de soț și să aibă grijă ca și ea să se bucure.

Alături de Robert stătea un bărbat înalt și brunet, cam de aceeași vârstă cu el. Robert era aproape sigur că bărbatul acela era marchizul de Lynmore. Era cavalerul lui de onoare și părea convins că Robert era cine se presupunea că era. Prin urmare, nu avea de ce să i se prezinte, așa cum intenționase. Nici să-i facă discret cu ochiul și să îi spună: „la ascultă, bătrâne, îmi pari destul de cunoscut. Cine ziceai că ești?”

Incertitudinea era un dezavantaj pe care trebuia să îl accepte și să îl depășească. Însă avantajul acelei zile era faptul că John se ocupase de tot ce era necesar și toată lumea știa ce avea de făcut. Robert nu fusese nevoit să dea nici măcar un ordin. Valetul știuse cu exactitate cu ce să îl îmbrace pentru ceremonie: o redingotă de un roșu burgund și o pereche de pantaloni cu câteva tonuri mai deschși. Îl ajutase să se pregătească după ce îi retușase tunsoarea. Vizitiul trăsurii ce purta emblema ducală știuse exact când și unde să îl ducă, iar la sosire, îi arătase trăsura deschisă aflată în apropiere și îi spusese că avea să fie folosită după ceremonie, ca să-i transporte pe duce și pe noua sa ducasă. Pe treptele bisericii, îi ieșise în întâmpinare un bărbat care îl condusesse exact unde trebuia. Una peste alta, părea că ziua avea să treacă mult mai ușor decât ar fi crezut.

Profită de momentele de așteptare de dinaintea sosirii miresei ca să-i studieze pe cei prezenți la ceremonie. Simți că îl ia amețea. Atâtea chipuri, atâția oameni... Stăteau în strane deschise, fără pereți despărțitori între ele. Îl studiau. Iar unii se aplecau să îi șoptească ceva persoanei de alături. Era o scenă la care asistase de multe ori în tinerețe, dar totul îi părea dintr-odată ciudat și derutant.

Oare ce-și spuneau? Oare ce gândeau?

Trebuia să își repete că tot ce vedea în jur era firesc, că era normal ca oamenii să stea unii lângă ceilalți, fără a le fi interzis să se vadă. Că era firesc să poată discuta între ei fără opreliști. Că nu avea cine să le refuze plăcerea de a fi unii în compania celorlalți.

Mulți dintre cei care îl priveau erau în vârstă. Pe unii credea că îi recunoaște. Erau prieteni de-ai tatălui și bunicului său. Erau oameni care, la fel ca ei, își dăduseră încuviințarea pentru construirea închisorii Pentonville, în 1842, și pledaseră pentru sistemul de detenție unde cuvântul de ordine era izolarea. Erau oameni care se considerau gânditori moderni, în pas cu vremurile.

Lui Robert nu-i scăpă ironia faptului că acele convingeri ajunseseră să-l afecteze direct pe el.

Acei oameni nu aveau să experimenteze niciodată ceea ce abătuseră asupra altora. Însă Robert avusese parte de acea experiență. După calculele lui, odată ce avea să dovedească cine este

să-și ocupe locul ce îi revenea în Camera Lorzilor, urma să pledeze pentru cei încarcerați în această epocă luminată care, din punctul său de vedere, numai luminată nu era.

Izolarea nu ajuta deloc la reformarea deținuților, așa cum afirmaseră acei oameni. Dimpotrivă, îi înnebunea. Chiar și pe el îl purtase adesea până pe buza prăpastiei. Fusesse la un pas să își piardă mințile. El, unul, nu credea că făcuse pasul cel fără de întoarcere, dar în multe momente își pusese întrebări, avusese îndoieli, nu fusese sigur cum de reușise să-și țină mințile în frâu în acea casă a nebunilor și a disperării.

Dintr-odată, muzica de orgă crescuse în intensitate, iar surpriza aproape că îl lăsă fără aer.

O orgă asemănătoare răsuna și în capela de la Pentonville și, pentru o clipă, simți că se întoarce în timp și că simte din nou oroarea izolării și a singurătății.

Îl trecură sudori reci și se simți expus, vulnerabil. Nu își dăduse seama cât de mult ajunsese să își ascundă identitatea, cât de mult se obișnuise ca persoanele din jur să nu știe cine era, să nu îl vadă la față, să privească lumea prin înguste despicături din dreptul ochilor. Nu-l mai înconjura nimic din toate lucrurile cu care se învățase în ultimii opt ani. Crezuse că avea să se bucure că lepădase straietele de deținut. În schimb, își dădu seama că îi lipsea alinarea pe care o găsea în lucrurile pe care le cunoștea și care erau previzibile.

Nu voia să se întoarcă la Pentonville. Doar că era complet nepregătit pentru ce i se întâmpla. Gândise cu totul altfel primele sale ieșiri în lume. Plănuse ca după evadare să invite grupuri mici, câteva persoane alese cu grijă. Nici un moment nu luase în calcul o biserică ticsită de lume. Mai ales că nici nu îi cunoștea pe mulți dintre cei prezenți.

Voia să fugă, să evadeze, doar că de data asta nu putea. Nu mai avea cum să își facă loc prin bucățile de pardoseală. Sub el nu avea să se deschidă o gaură prin care să se strecoare. Trebuia să stea drept și să facă față situației. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea cum să fie mai rău decât ce avusese de îndurat cu o zi înainte.

Era timpul. Era timpul să continue farsa începută de fratele său.

Își concentrează întreaga atenție asupra unei copile care se îndrepta spre altar și arunca în jur petale de flori. Două tinere doamne o

urmau indeaproape. Erau încântătoare. Zâmbeau și erau cât se poate de grațioase. Robert se întreabă dacă trebuia să știe cine erau și dacă se cuvenea să le vorbească. Dumnezeuule, spera că noul era teribil de stângaci când trebuia să fie fermecător și să poarte un dialog politic cu femeile sau cu oricine altcineva. Tinerele se apropiară, iar el le salută doar cu o înclinare a capului.

Privirea i se opri asupra unei femei și a unui bărbat despre care presupuse că era tatăl ei și o însoțea spre altar. Fără îndoială, era mireasa lui. Purta o rochie din satin și dantelă, iar trena din satin era împodobită cu flori. Un voal dantelat parcă îi mângâia umerii și îi ajungea până la mijloc. Ar fi trebuit să-i recunoască pe mireasă și pe tatăl ei? Se știau oare de când era tânăr? Oare ce rang avea tatăl?

— Dă-mi voie să spun, Killingsworth, că ești un bărbat norocos. Cu adevărat norocos, murmură Lynmore.

Când tânăra femeie ajunse lângă el, alături de tatăl ei, Robert recunoscuse faptul că avea perfectă dreptate cavalerul său de onoare.

Ea era incredibil de frumoasă. Voalul din dantelă îi dădea un aer diafan, fără să-i ascundă complet trăsăturile. Avea părul negru, ridicat și prins, așa că nu putu să-și dea seama cât de lung sau de des era. Câteva șuvițe cârlionțate îi încadrau fața. Ochii închiși la culoare erau ațintiți asupra lui, iar Robert se întreabă dacă erau cumva căprui sau negri. Greu de zis. Era scundă, abia dacă îi ajungea până la umeri. Și părea atât de tânără!

Sau era doar o impresie pentru că el se simțea teribil de bătrân?

Gândul îi zbură apoi la John. Știa că, la căderea nopții, fratele său avea să se izbească de ușa ferecată a temniței sale, să se dea cu capul de pereți și de podea, să caute disperat o scăpare, mai ales că știa ce urma să facă Robert alături de femeia pe care el și-o alesese ca soție.

Asta era adevărata oroare a închisorii Pentonville. Imaginile greu de îndurat pe care propria imaginație le plăsmuia din pricina izolării, a liniștii și a singurătății.

Era nevoie de hotărâre, de control și de concentrare ca să îți coșmarurile la distanță. Dar uneori, oricât de mult îți dorea, Robert

nu găsea nici o soluție ca să scape de coșmaruri. Se simțea prea slăbit, prea obosit, prea plin de răni din pricina bătăilor încasate.

Da, în această noapte cel care avea să sufere era fratele lui.

Arhiepiscopul puse o întrebare, tatăl miresei răspunse, iar Robert își dădu seama că nu se putea lăsa în continuare în voia amintirilor despre iadul pe care îl îndurase. Trebuia să se concentreze asupra prezentului, în special a momentului pe care îl trăia chiar acum. Dacă ar fi bănuît cineva că i-a luat locul fratelui său, s-ar fi văzut nevoit să dea explicații mult mai devreme decât era pregătit. Ar fi fost obligat să explice propria uneltire înainte de a o demasca pe cea a lui John. Iar asta i-ar fi adus un mare dezavantaj. Trebuia să rămână prudent și atent ca să-și dea seama care era cea mai bună strategie.

Își dădu seama că în jur era o liniște deplină. Nimeni nu scotea nici un sunet. Păreau să aștepte cu toții ceva din partea lui, iar el se temu că ceremonia ajunsese deja în acel punct în care trebuia să știe el însuși ce avea de făcut, fără ajutorul altcuiva.

– Oferiți-i miresei brațul, Excelență, îi șopti arhiepiscopul.

Desigur. Tatăl miresei tocmai i-o încredințase lui Robert. Cunoștea partea aceasta din ceremonie, căci asistase la câteva căsătorii, în calitate de invitat. Era simplu. Îi oferi miresei brațul.

Ea zâmbi. Fu un zâmbet incredibil de dulce și de vesel, iar ochii ei scânteiau de fericire. Sclipeau atât de intens, că voalul nu avea cum să mascheze speranța, credința și afecțiunea ce i se citeau în priviri.

„O, Sfinte Dumnezeu!” Ce greșală făcuse, ce prost judecase întreaga situație! Tânăra nu voise să se mărite cu un duce, ci cu *John*. Oricât de ciudat părea, ea ținea la John. După căldura cu care îl privea, chiar îl iubea.

Era un aspect al căsătoriei pe care nu-l luase niciodată în calcul. Consecințele a ceea ce urma să facă aproape că îl ingenuncheară.

În toate uneltirile lui, în toate planurile făcute cu grijă în orele petrecute în hamacul din celulă, în întreaga lui strategie de evadare și de răzbunare, omisese un singur lucru: că i-ar fi putut frânge inima unei tinere nevinovate.

Trebuia să iasă pur și simplu din biserică, șoptind câteva cuvinte de scuze și regret. Ar fi fost mai bine să o pună acum într-o

postură jenantă pe fata de lângă el decât să o îngrozească și să o umilească mai târziu.

Dar dacă părăsea ceremonia și își abandona mireasa în fața altarului, urma să se pună într-o situație și mai dificilă decât cea din prezent. Oamenii urmau să întrebe de ce nu dorise să meargă până la capăt cu nunta.

Mai mult, astfel de gesturi atrăgeau în general consecințe grave, iar el nu avea absolut nici o idee ce ar fi putut să se întâmple. Știa doar că nu se afla în postura de a le face față în timp ce încerca să rezolve problema succesiunii. Își blestemă fratele, se blestemă pentru că nu-și gândise bine planurile și își blestemă viitoarea soție. Cu toate că ea nu avea nici o vină în toată treaba asta, era un element în plus într-o situație deja foarte complicată.

Robert nu vedea altă cale. Trebuia să lase ceremonia să continue. Nu și mariajul. Avea să caute scuze ca să stea departe de această femeie, ca ea să rămână castă. Și, odată ce reușea să demonstreze că el este adevăratul duce, ce avea să facă?

Urma să își elibereze fratele din temniță, să anuleze această căsătorie ridicolă și, în generozitatea lui, să-i înapoieze lui John iubirea vieții lui. Urma să facă asta ca să fie corect nu față de el, ci mai ales față de ea. Căsătoria cu alt bărbat decât cu cel cu care intenționase să facă pasul avea să o pună într-o situație dezonorantă. Și mai era expresia de adorație cu care îl privea.

Da, încă era posibil ca planul lui să funcționeze. Poate că nu avea să meargă ca uns, așa cum își dorise, dar lucrurile urmau să se rezolve până la urmă. Misiunea lui era să-și demonstreze legitimitatea ca moștenitor al titlului, iar pentru asta, trebuia să fie cât mai convingător. Apoi toată lumea avea să scape din încurcăturile provocate de fratele lui.

Își aminti din nou de mireasă și se forță să-i ofere un zâmbet pe care îl dorea liniștitor. Ea își puse mâna pe brațul lui și pășiră amândoi în față, către arhiepiscopul care începuse să rostească vorbele care în curând aveau să le pecetluiască soarta.

Robert o privi pe furiș pe femeia care trebuia să fie mireasa lui John, dar era pe cale să devină a lui. Oricum era mult mai interesantă și plăcută privirii decât bătrânul arhiepiscop. Ochii erau trăsătura ei dominantă. Erau mari și migdalați, aproape exotici.

Se întrebă ce detalii mai ascundea voalul din dantelă. Oare genele erau la fel de lungi precum păreau sau era o iluzie oferită de dantelă? Avea mici pistrui pe față? Sau riduri fine ce se formau atunci când râdea? Zâmbea adesea sau doar la ocazii speciale, cum era momentul în care îi ieșea în întâmpinare bărbatului cu care urma să se mărite?

Nu știa mare lucru despre femei. Cele pe care le cunoscuse fuseseră fie mame, fie guvernante sau servitoare. Nu știa cum reacționau, ce așteptări aveau.

Își puse fel și fel de întrebări ridicole despre femeia de lângă el: ce culori îi plăceau, care erau mâncărurile ei preferate, cum îi plăcea să se distreze?

Iar cea mai importantă întrebare dintre toate era cum de ajunsese aici? Ce o făcuse să își dorească să fie mireasa lui John? Ce văzuse la fratele lui? Oare el avea și părți bune? Cândva ar fi răspuns „da” la această întrebare, dar, după tot ce se întâmplase și după tot ce îi făcuse fratelui lui, John pierduse și ultima fărâmbă de bunăvoință din partea lui Robert. Totuși, n-ar fi fost oare mai bine să nu-și fi dorit atât de mult să se răzbune și să-i fi dat fratelui său prilejul să se scuze, să explice, să facă tot ce se cuvenea? Căci o făptură angelică precum cea care îi stătea alături sigur n-ar fi îndrăznit să facă un pact cu diavolul.

Ea își întoarse ușor capul și îl privi. Colțurile gurii i se ridicară, iar ochii se umplură de căldură. Lui i se strânse inima și își dori ca adorația din privirea ei să fie îndreptată spre el, nu spre fratele lui. Din nou, Robert simțea că John chiar îi răpise totul. Dacă Robert o lua de soție pe iubita fratelui său, nu era asta justiție poetică? Dacă ajungea să pună stăpânire nu doar pe trupul, ci și pe sufletul și inima ei? Să și le însușească de parcă ar fi fost ale lui de drept, așa cum fratele lui își însușise titlurile, moștenirea, poziția în familie și în societate? Trebuia să cugete la asta. Să întoarcă situația pe toate fețele. Cu siguranță, asta urma să-l țină treaz nopțile, când avea să-și dorească atât de mult să poată dormi în sfârșit fără griji.

Îi zâmbi din nou femeii, sperând că surâsul reușea să ascundă îndoielile și periculoasele lui gânduri despre trădare.

Se strădui apoi să fie atent la ceremonie. Se puse în genunchi când trebui să o facă, repetă cuvinte care pentru el nu însemnau nimic, dar le rosti de parcă însemnau totul.

Și află un lucru extrem de important: pe mireasă o chema Victoria Alexandria Lambert. Așa un nume mare, cu rezonanță, pentru o femeie atât de mică și delicată!

Arhiepiscopul spuse ceva despre un inel. Robert se întoarse spre cavalerul de onoare, apoi rămase cu privirea ațintită asupra podoabei delicate, din argint, din palma lui înmănușată. Trebuia să fi știut. Să fi fost pregătit pentru asta. Era inelul mamei sale. Îl luă, căutând cu disperare ultimele puteri cu care să termine ceea ce începuse. Se rupse de tot și de toate până în momentul rostirii jurămintelor și abia atunci înțelese că el și ea erau de-acum uniți și porneau împreună pe un nou drum.

Arhiepiscopul anunță apoi că poate săruta mireasa. Să o sărute pe Victoria Alexandria Hawthorne, noua ducesă de Killingsworth.

Robert își aminti de nunta unui văr îndepărtat și procedă la fel cum îl văzuse atunci pe mire. Ridică încet voalul. Dumnezeu mare! Descoperit, chipul era și mai frumos decât se întrezărea de sub dantelă. Genele ei erau la fel de lungi precum păruseră. Ochii erau căprui, scăldați în lumini aurii. Nu văzuse niciodată niște ochi ca ai ei. Obrazul îi era lipsit de orice pată, de pistrui, de riduri fine săpate de griji și de gânduri negre. Buzele îi erau pline și umede, iar Robert se întrebă de câte ori sărutase fratele lui aceste minunății. Oare ea avea să observe vreo diferență la forma gurii lui, la atingerea buzelor lui, la aroma sărutului lui?

Se uită în ochii ei și văzu cu mirare că în ei tremurau lacrimi. Se blestemă la gândul că ea plângea de bucurie, deși era victima fără voie a unei înșelătorii. Ea credea că el îi împărtășise dragostea pe care i-o purta, că îi jurase credință bărbatului care îi ceruse mâna. Plângea pentru că era fericită, încântată că avea să fie soția lui până când moartea urma să îi despartă. Plângea pentru că își dorise acest moment – pecetluit cu jurămintele lor și cu un sărut – mai mult decât orice pe lume.

- Îmi pare rău, îl auzi șoptind în timp ce o sărută ușor pe colțul gurii ei atât de ademenitoare.

Ea păru surprinsă nu doar de cuvintele lui, ci și de gest. Clipi des, lacrimile îi dispărură din ochi, iar fruntea i se încruntă. Iar el înțelese că făcuse o gravă eroare de judecată, care avea să-l deconspire. Însă chiar atunci se auzi vocea tunătoare a arhiepiscopului care îi prezenta adunării pe ducele și ducesa de Killingsworth, iar Robert nu avu de ales și își conduse soția spre ieșirea din biserică.

Capitolul 4

Torie stătea în trăsură deschisă, încercând să nu se simtă jignită de faptul că soțul ei aproape că îmbrățișa partea lui de trăsură și își ferea privirea de a ei de parcă și-ar fi dorit să fie cât mai departe de ea.

Semnaseră certificatul de căsătorie în sacristia bisericii, după care se îndreptaseră spre trăsură. Cum nunțile nobilimii atrăgeau mereu o mulțime de curioși, fuseseră nevoiți să își croiască drum prin puhoiul din fața bisericii ca să ajungă la trăsură. Ea îl ținuse de braț, iar el își ținuse pălăria pe cap, de teamă că o să îi zboare. Le făcuseră oamenilor cu mâna în timp ce trăsură se îndepărta, dar ea simțise că întregul ritual nu îl încântase câtuși de puțin. Iar după ce mulțimea rămăsese în urmă, el păruse să uite că ea era așezată lângă el.

Torie încercă să se agațe de starea de fericire de mai devreme și să ignore copleșitorul sentiment că era ceva în neregulă. Poate îl dezamăgise peste măsură. Poate nu îi plăcuse rochia ei. Sau pieptănătura. Când i se alăturase în fața altarului, o privise de parcă nu-și dăduse seama exact cine era.

Poate îi simțise îndoielile. Ea nu știa cum să își ascundă adevăratele sentimente. Cu toate că fața îi fusese acoperită de voal, era posibil ca el să-i fi citit îndoiala în priviri.

O îndoială pe care reușise să o alunge însă foarte repede, pentru că văzuse aceeași îndoială în apele limpezi ale ochilor lui și voise să-l asigure că totul va fi bine. Măcar unul din ei trebuia să creadă asta pentru ca mariajul lor să reușească. Așa că îi zâmbise cu

afecțiune, cu toată speranța într-un viitor fericit. Gestul ei păruse că îi dă și lui încredere, iar atunci el îi oferise brațul.

După ce se așezaseră în fața arhiepiscopului, Torie tot la Robert fusese atentă, aproape nevenindu-i să creadă că urma să îi devină soție.

Era incredibil de chipeș acum, în biserică. Culoarea hainei îi scotea în evidență trăsăturile și uimitoarea nuanță de albastru a ochilor. Fiecare apus îi amintea de el în clipa în care cerul făcea loc nopții, când albastrul era cel mai intens. Griul deschis al lavalierii îi dădea un aer de noblețe.

Dar acum nu mai erau în biserică și nu mai era nevoie să se concentreze amândoi asupra ceremoniei. Erau liberi să își acorde reciproc atenție. Dar el stătea într-o parte, privind în jur, în timp ce traversau străzile aglomerate. Se uita de parcă nu mai fusese în viața lui în Londra.

Ea știa deja, după perioada în care îi făcuse curte și în timpul petrecut împreună când planificau nunta, că trebuie să se învețe cu obiceiul lui de a rămâne cu privirea pironită în gol. Cu toate acestea, acele momente o nelinișteau profund.

– E din cauza lui John? întrebă ea șoptit.

El își întoarse capul încruntat, cu un fel de teamă în privire, lucru într-o fără noimă.

– Ce e cu John? o întrebă el, cu un glas hârâit, care venea parcă din adâncul unui puț fără fund.

Ea îi zâmbi cu căldură, simțindu-i încordarea, dar fără a putea înțelege motivul. Își dorea cu toată ființa ei să îl poată liniști cumva.

– Pari cufundat în melancolie, și mă întrebam dacă e din cauza fratelui tău. Mi-am imaginat că te gândești la el. Știu cât de dezamăgit ai fost când ai primit scrisoarea în care dădea de știre că nu va putea veni la nuntă, dar îmi place să cred că, deși nu e aici, e cu gândul alături de noi.

Trăsăturile lui se înmuiară, teama parcă îi dispăru din privire, iar asprimea ridurilor din jurul ochilor pe care până acum nu i le observase se domoli. Oare lumina soarelui i le scosese în evidență? Nu, nu putea fi acesta motivul. Se plimbaseră împreună cu trăsura în nenumărate zile însorite și nu le observase.

– Da, răspunse el în cele din urmă, cu glas stins. Sunt sigur că e cu gândul alături de noi.

Torie îi strânse ușor mâna.

– Poate îi vom face cândva o vizită în America.

– În America, repetă el, de parcă nu auzise în viața lui de acea țară.

Își imaginase că doar miresele erau neliniștite în ziua nunții, dar se pare că mama ei avusese dreptate mai devreme, când îi spusese că și mirii au îndoieli și temeri.

N-ar fi crezut asta despre Robert. Părea mereu atât de încrezător și de sigur pe el! Dar acum părea... pierdut.

– Mi-ar plăcea să mă plimb pe plantația lui din Virginia. Îmi place atât de mult când îmi citești scrisorile de la el! Descrie cu atâta dragoste împrejurimile...

– Virginia...

Ea râse ușor.

– De ce repeți tot ce spun?

Aproape că putu să simtă pe chip atingerea privirii lui intense. Încercă să îi descifreze expresia. Ochii lui păreau cumva diferiți. Erau la fel de albaștri ca data trecută când îl văzuse, dar ceva se schimbase. Părea ezitant, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să facă un pas greșit, de parcă n-ar fi știut la ce să se aștepte din partea ei.

– Cred că sunt un pic tulburat, spuse el. Amploarea și importanța a tot ce s-a întâmplat... Nu știu cum de nu am realizat mai devreme că se întâmplă cu adevărat.

– Eu am realizat de dimineată, în timp ce mă îmbrăcam. Au apărut grijele, îndoiala... Mama m-a asigurat că e normal să mă simt așa. Viețile noastre tocmai au luat un alt curs.

– În feluri pe care nici nu cred că ni le putem imagina.

– Eu, una, o să fiu bucuroasă când vom termina cu toate obligațiile acestei zile.

– Și care ar fi acelea?

– Întâi de toate, dejunul pregătit de mama.

– Dar am mâncat înainte să vin la biserică.

Ea râse ceva mai mult și mai sincer.

– Ce ștrengar ești! Știi foarte bine că mă refer la dejunul nostru de nuntă, la recepția pentru invitații care contează cu adevărat, cum spune mama.

– A, da, uitasem.

– Eu aș vrea să uit.

– Crezi că ne-ar simți lipsa dacă n-am participa?

– Mai mult ca sigur. În plus, mama va fi cumplit de jignită. E atât de încântată că am avansat în ierarhia socială!

– Ei, bine, nu vrem să o punem într-o situație umilitoare.

– Întocmai. Plus că nu cred că îți dorești să-i cazi în dizgrație după ce ai făcut așa o treabă minunată fermecând-o tocmai pe ea, care nu e deloc ușor de fermecat. Totuși, poate vom reuși să stăm doar puțin. La urma urmei, nu se stă la masă.

Ochii lui străluceau de parcă încercau să descifreze ceva extrem de important.

– Îmi pare rău, dar nu sunt familiarizat cu astfel de evenimente.

– Cum poți spune așa ceva când am vorbit la nesfârșit despre asta?

– Amintește-mi.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Bărbații! Mama m-a avertizat că foarte rar se întâmplă ca un bărbat să asculte cu adevărat o femeie.

– Mama ta e o femeie din cale-afară de înțeleaptă, și îți cer iertare pentru lipsa de interes de mai devreme. Te-ar deranja să-mi repeți acum ce mi-ai spus în dățile trecute? Un dejun în picioare nu sună deloc tentant.

– Dar e la modă. Toată lumea l-a adoptat. Mâncarea e pusă pe o masă mare, în bibliotecă. Domnii le pun doamnelor gustările pe farfurii, apoi toată lumea stă în cerc în timp ce mănâncă. Totul e ca mâncarea să fie preparată astfel încât să poată fi consumată cu ușurință stând în picioare.

– Probabil că e mai bine că am mâncat înainte să plec de acasă.

Păru atât de serios, încât ea nu putu să nu-i zâmbescă.

– Te-aș ruga din suflet să-mi pui pe farfurie cele mai mici porții cu putință. Încă am noduri în stomac după ce am stat atât timp în biserică, în fața atâtor oameni care mă priveau.

– Aș fi spus că o femeie atât de frumoasă ca tine e obișnuită să aibă parte de o asemenea atenție.

Fiori de plăcere o cuprinseseră. Era prima oară când îi spunea că e frumoasă. De fapt, dacă se gândea bine, era prima dată când îi făcea un compliment.

– Pentru asta te-ai căsătorit cu mine? Pentru frumusețea mea?

– Din mai multe motive. Nu le pot explica.

– Încearcă măcar.

– Complimentele mele sunt atât de rare încât vrei mai multe?

Replica lui amabilă o făcu să roșească.

– Sigur că nu. Doar mă gândeam că după nuntă mirele și mireasa ar trebui să-și acorde atenție unul celuilalt.

– Nu prea am fost atent la ritual și la ceremonie. Mă tem că te-am pus într-o postură neplăcută.

– Ah, Robert, mai curând eu te-am pus pe tine într-o postură neplăcută. Tu te-ai născut să duci o astfel de viață. Eu o voi duce abia de acum, după măritiș.

– Tu n-ai putea niciodată să pui pe cineva într-o postură neplăcută.

Vorbele îi veneau din inimă, iar ea simți asta și roși.

– Iată că am reușit tocmai ce aș fi vrut să evit. Am reușit să te fac să te simți stânjenită.

– Nu cred că te-am auzit vreodată lingușind cu atâta naturalețe.

– Îți cer scuze dacă am folosit cuvintele nepotrivite. Încă nu m-am învățat cu nou meu rol de soț. Nu mi-e prea clar cum trebuie să mă comport.

– Fii tu înșuți, Robert. Căci la tine țin atât de mult.

– Cât de mult?

Ea îi strânse din nou mâna.

– Incredibil de mult. Azi sunt cea mai fericită femeie din Londra.

– Chiar așa?

– Ce-ai pățit? Pari dintr-odată nesigur. Niciodată n-ai fost așa. S-a întâmplat ceva ce ar trebui să știi?

Robert o privi de parcă era pe punctul să anunțe că lumea era pe cale să se sfârșească.

– Ce s-a întâmplat, Robert?

El se uită la mâna ei pusă peste a lui.

– Nimic important.

– Dar văd clar că ești tulburat.

– Am multe pe cap, asta-i tot.

– Se spune că dacă vorbești deschis despre necazurile tale, le înjumătățești.

– Nu cred că e cazul în situația de față, spuse el afișând un zâmbet timid.

– Poate mai târziu.

Îi era groază de posibilul răspuns, dar ea simți că trebuia să îi pună întrebarea:

– Are vreo legătură cu motivul pentru care ți-ai cerut scuze chiar înainte să mă săruți?

El încuviință ușor din cap.

– Mă tem că va veni o zi când vei regreta amarnic că te-am luat de soție.

– Nu fi ridicol! Nu voi regreta niciodată ziua în care m-am măritat cu bărbatul la care țin atât de mult.

Robert se uită în altă parte, de parcă era prea dureros să o privească.

Ea nu plănuiise să-și înceapă mariajul în acest fel. Trebuia să fie o ocazie fericită.

Torie îi atrăsese atenția ducelui în sezonul anterior, când mama ei apelase la un văr și îi ceruse să o introducă pe fiica ei în înalta societate. Torie ajunsese la 20 de ani, trecuse de floarea tinereții, iar mama ei se temea că fata ei nu avea să își găsească un soț potrivit. Dar găsisese. La primul ei bal, dansase cu ducele de Killingsworth, iar manierele de gentleman desăvârșit și amabilitatea lui o cuceriseră pe loc.

Perioada în care el îi făcuse curte pe ea o mulțumise, iar altora le stârnise invidia. Făceau câte o plimbare în Hyde Park. Mergeau la operă. La câte o cină. La o plimbare cu trăsura. Nimic nemaivăzut. Avuseseră mereu o însoțitoare, așa cum se cuvenea. Iar el păruse mereu la fel de mulțumit de ea pe cât era ea de el. Torie chiar considera că se potrivesc. Acum însă nu mai era sigură. De ce era deodată atât de distant? De ce nu se putea vorbi cu el? Nu crescuse în cercurile pe care el era obișnuit să le frecventeze și era îngrijorată că, în ciuda tuturor lucrurilor care dovedeau contrariul, nu avea să devină o ducesă potrivită. El era departe de a-și arăta entuziasmul la care ea sperase după căsătorie. Era cumva vina ei?

– Dar tu te temi că va veni o zi când vei regreta că te-ai însurat cu mine? Indrăzni să îl întrebe.

Sau poate că nu îndrăznise să pună întrebarea cu voce tare. Poate pusese întrebarea doar în mintea ei. Pentru că el nici nu păru să o asculte, nici să răspundă. Continua să fie atent la orice, mai puțin la ea.

Capitolul 5

Robert avu neplăcutul sentiment că urma să ardă în iad pentru tot ce făcuse în această zi. Și pe bună dreptate.

Fusese convins că femeia aceea voia doar să se mărite cu *ducele* de Killingsworth, că îi păsa doar de titlul dobândit prin căsătorie, că o interesau doar prestigiul și avantajele sociale. Însă felul în care ea îl privea, îi vorbea și, chiar în acea clipă, îi atingea cu afecțiune brațul în timp ce stăteau în salon, întâmpinând oaspeții care soseau în casa părinților ei, îi demonstra că se înșelase în privința intențiilor ei. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

Fusese un nesăbuit. Ea ținea la el. *Cu ardoare*. De fapt, nu ținea câtuși de puțin la *el*, se muștră el gând. Ținea la John, cel care se dăduse drept Robert în toți acești ani. Ținea la fratele lui, la cel care îi spusese că John plecase în America să-și caute norocul. Dintre toate locurile posibile, se dusesese tocmai în Virginia, unde avea o plantație. Și îi scria scrisori despre faptele sale. Ce plan diabolic!

Robert se gândi totuși că măcar acum începuse să înțeleagă cum îi fusese explicată absența, deși încă nu înțelegea prea bine cum de reușise John să își pună în aplicare planul cu atâta succes. Părinții lor probabil întrebaseră de ce unul din fii nu se mai întorsese acasă după o noapte de benchetuială. Servitorii, prietenii, cunoștințele, cu toții probabil se miraseră și își spusese că nu era chiar lucru curat cu povestea asta.

Weddington sigur avusese bănuieli și...

– Nu-i așa, dragul meu?

Se uită în ochii femeii care îl privea cu o expresie de adorație aproape sfâșietoare.

– Îți cer scuze. Am fost distras pentru o clipă.

O undă de îngrijorare îi umbri privirea, apoi zâmbetul ei deveni și mai luminos.

– Lady Catherine spunea că părinții ei regretă că nu au putut lua parte la ceremonie. Am asigurat-o că avem de gând să le facem o vizită cât de curând și te întrebam dacă ești de acord cu sugestia mea.

Cine Dumnezeu erau părinții lui Lady Catherine? Chipul ei îi se părea vag cunoscut, dar singura Catherine pe care o ținea minte era o verișoară îndepărtată despre care tatăl lui îi vorbise cândva, sperând că avea să fie o posibilă viitoare soție. Însă la scurtă vreme după aceea, fata îl lovise pe John și îi dăduse sângele pe nas, iar discuțiile despre căsătorie se opriseră, din fericire, în acel punct. Fetei îi plăcea să se urce în copaci și să se joace cu broaștele. Nu suporta ceaiurile și zorzoanele. Sigur, n-avea decât 12 ani...

– Lady Catherine, murmură el.

Ea îi zâmbi. Clar nu mai avea 12 ani.

– Trebuie să-i transmiți fratelui tău că nu e nevoie să stea ascuns din cauza mea. Nu îi port cătuși de puțin pică și m-aș bucura să îl revăd. Poate de data asta am să-i dau sărutul pe care și-l dorea, în loc de un pumn în nas, spuse Lady Catherine.

– Îi voi transmite. Și vom veni în vizită, dar nu prea curând. Eu și soția mea vom fi destul de ocupați o vreme.

Lady Catherine îi zâmbi larg.

– Sigur, sigur, așa e normal.

După ce Lady Catherine se retrase, soția lui îl strânse ușor de braț și îi șopti:

– La un moment dat, va trebui să-mi povestești despre asta. Chiar îmi pare rău că nu l-am cunoscut niciodată pe fratele tău.

Înainte ca Robert să poată comenta ori să reflecteze asupra ironiei și neadevărului spuselor ei, se trezi în fața unui domn care îi solicita atenția. Se lăsă din nou pradă amintirilor și se gândi la Weddington.

Oare de ce nu se gândise la el mai devreme, de ce nu își pusese întrebări despre absența lui de la un eveniment atât de important?

Weddington fusese cel mai bun prieten al lui. Cum de uitase de el? Poate pentru că de atâta amar de vreme nu se mai gândise la nimic în afară de evadare și răzbunare.

Dar acum, că se bucura de luxul unor momente de reflecție, își dădu seama că, în mod normal, Weddington ar fi trebuit să fie prezent. Cu toate acestea, nu îi fusese cavaler de onoare la biserică. E drept că, dacă se căsătorise între timp, nu ar fi putut să-i stea alături. Totuși, indiferent de starea lui civilă, tot ar fi trebuit să fie acolo, în biserică. Sau la dejun, ca să le ureze mirilor o viață plină de bucurii. De ce nu era acolo? Oare *chiar* se însurase? Oare murise? Era bolnav? Plecase în străinătate?

Pe cine putea întreba despre el? Pe nimeni, pentru că ar fi trebuit să știe răspunsul. Însă nu îl știa. Nu mai știa nimic despre viața prietenului său. La drept vorbind, nu știa nimic nici despre viața soției sale.

Nu știa nimic nici despre toți acei oameni din încăpere. Sau despre starea națiunii. Ce se întâmplase oare pe durata detenției lui? Ce războaie se purtasera? Mai deținea Anglia supremația? Presupuse că Victoria era în continuare regină, dar își dădu seama că nu se putea baza pe presupuneri ca să scape de acest coșmar.

Crezuse că va avea ceva timp la dispoziție ca să se readapteze la viața în societate. În schimb, se trezise în postura de a fi obligat să se poarte normal când nu avea nici cea mai vagă idee despre ce însemna normalitatea.

Simți că se sufocă. Simți o strânsoare și o apăsare în piept și i se păru că cineva încearcă să îl sugrume. Fusese singur, izolat atâția ani. Visase la momentele de libertate, la momentele când avea să fie din nou înconjurat de oameni, atins, când avea să i se vorbească din nou. Acum descoperi că, dacă cineva stătea prea aproape de el, inima i-o lua razna, palmele îi transpirau, pielea îl mânca. Nu găsea nimic de spus în afară de „Mulțumesc”, „Mă bucur să vă văd”, „Vă mulțumesc că ați venit”. Cum putea să poarte o conversație normală când el ar fi vrut să spună doar „Vorbește-mi. Spune-mi ceva, orice. Lasă-mă să mă bucur de sunetul vocii tale”?

Voia să se bucure în special de vocea soției lui. Îi plăcea sunetul ei melodios, și-ar fi dorit ca lumea să discute doar cu ea, să îl lase să se concentreze asupra acelor sunete dulci. Era atâta blândețe în glasul ei, se simțeau atâta afecțiune și devotament, încât cel căruia îi vorbea părea unica persoană pe lume care conta pentru ea. Avea un dar nemaivăzut de a face oamenii să se simtă speciali, să

simtă că au parte de întreaga ei atenție. Își dăduse seama de ce o alesese John.

El, Robert, s-ar fi mulțumit doar să o privească, să îi inspire mi-reasma dulce, să îi audă vocea, să îi atingă părul lucios de culoarea mahonului și să îi simtă atingerea mătăsoasă, să se piardă în ochii ei căprui, iar ea să se piardă în lui. În loc de toate astea, era nevoit să stea la distanță, pentru că tânjea din cale-afară după tot ceea ce o femeie îi putea oferi unui bărbat... Și nu avea nici un drept să le primească de la ea. Erau legați prin jurăminte și acte, dar inima ei nu îi aparținea.

Se așteptase la cu totul altceva. Fusese convins că ea nu-și dăruise încă inima și crezuse că, în timp, putea să își găsească un loc în inima ei. Dar ea i-o dăruise deja altuia – dacă nu în întregime, măcar în parte. Iar el îl disprețuia pe bărbatul căruia i-o dăruise.

Existența ei complica toată situația. Era nevoit să facă tot ce putea, cât de repede cu putință, ca să se asigure că avea să își păstreze titlul. Cheia problemei rămânea felul în care urma să dovedească cine este cu adevărat. El și fratele său aveau trăsături identice. Nici unul nu avea vreun semn particular. Totul se reducea la cuvântul lui contra cuvântului lui John.

Robert era convins că, în toți acești ani, John avusese ocazia să își construiască o apărare solidă. Lucru pe care Robert, în cei opt ani de izolare în care nu schimbase o vorbă cu nimeni, nu avusese cum să îl facă. Privăți de compania altor ființe, bărbații din închisoare ajungeau adesea să își piardă mințile. Poate că și el și le pierduse din moment ce crezuse că își putea recăpăta atât de ușor dreptul ce îi revenea.

Invitații veneau și plecau, făcând tânărului cuplul toate urările de bine. I se păru că pe unii îi recunoaște, dar nu își putea aminti numele lor. Cei cu care fusese coleg de școală și cei cu care fusese prieten lipseau, iar absența lor nu trecuse neobservată. Se întrebă dacă nu cumva John îi îndepărtase în mod deliberat.

Era normal să nu vrea să aibă în preajmă persoane care fuseseră apropiate de Robert, pentru că față de ele și-ar fi putut trăda adevărata identitate. Iar acum Robert se afla în fața aceleiași dileme. Cum era să pară că îi cunoștea pe toți acești oameni, că știa detalii

despre viețile lor, că se distraseră împreună la club în cursul săptămânii fără să dea de gol cine era cu adevărat?

Le era cumva recunoscător bărbaților care, văzând cât era de distrat, îi zâmbiră complice ca și cum ar fi știut motivul, dându-i de înțeles că era firesc să se simtă așa când avea alături o mireasă atât de încântătoare.

Iar Victoria chiar îi distrăgea atenția. Cu greu își putea lua ochii de la ea. Era uimit de felul cum reușea să acorde atenție fiecărui oaspete în parte. Era o gazdă desăvârșită și promitea să devină o ducesă remarcabilă. Dar cum avea să se simtă când urma să afle că nu-i era dat să fie ducesă? Căci nu avea să devină ducesă dacă inima ei îi aparținea lui John, iar această șaradă de căsătorie avea să fie desfăcută.

Robert se întrebă dacă în acel salon era cineva căruia i-ar putea face confidențe, căruia să-i ceară părerea. Ce avea să urmeze după ce toată lumea afla cum îl înlăturase pe John? Avea să dea socoteală, așa era normal. Știa că soluția la care se gândise nu era cea mai bună, dar nu era ușor să gândești limpede după opt ani de temniță grea și izolare.

Nu era ușor nici când aveai lângă tine o tânără soție din cale-afară de încântătoare. Avea un profil delicat, iar când zâmbea, făcea gropițe în obraji. Asta îl fascina, cum de altfel îl fascina totul la ea. Se întreba ce discutaseră în perioada în care fratele lui îi făcuse curte și dacă John îi făcuse promisiuni pe care el trebuia să le onoreze în această noapte.

Robert își imagina ce promisiuni i-ar fi făcut el. Să o iubească, să o cinstească și să o prețuiască erau promisiuni ce păleau în comparație cu ce i-ar fi spus el. I-ar fi promis că urma să o iubească din tot sufletul, cu pasiune și pentru totdeauna. Că avea să o cinstească și să o prețuiască la fel de mult. Voia să îi fie devotat în întregime. Știa că nu avea pe ce să se bazeze caracterizând-o astfel și se îndoia că, după atâția ani petrecuți de unul singur, era tocmai priceput în a-i judeca pe alții. Dar ea avea ceva ce trecea dincolo de aparențe. Nu-și putea explica de ce și în cel fel, dar intuia în ea o forță incredibilă, hotărâre și drăgălășenie.

Poate că senzația venea din lipsa de ezitare din vocea ei. Din felul absolut natural în care întâmpina fiecare invitat cu mare

bucurie, fiindu-i recunoscătoare fiecăruia pentru timpul și atenția oferite. Poate că venea din felul în care știa să îi facă să se simtă în largul lor.

Sau din contrastul evident dintre ea și mama ei, care stătea de cealaltă parte a salonului, discutând cu tatăl ei, vorbind tare, cu încântare, de parcă prezența oaspeților se reflecta cumva asupra ei, în vreme ce Victoria Alexandria Hawthorne lăsa impresia că ea era cea onorată de prezența invitaților.

Nu era nici arogantă, nici lăudăroasă sau vanitoasă, iar înfățișarea și comportamentul ei nu aveau nimic țișător sau deplasat. Îl fascina, pur și simplu.

– Robert?

Își dădu seama că de ceva vreme o privea țișă și, cu toate că ea îi vorbise, el nici nu deschisese gura, atât de pierdut era în propriile gânduri. Ea roși de jenă și își înclină ușor capul spre bărbatul din fața lui Robert.

– Lordul Ravenleigh ar vrea să știe dacă ai vești de la John.

Lordul Ravenleigh? Da, acum îl recunoștea. Sigur, era contele de Ravenleigh, iar lângă el stăteau cei doi fii ai săi. Gemenii. Cum îi chema? Nu reuși să își aducă aminte. Erau cu mai bine de zece ani mai tineri decât el. Se întrebă dacă s-ar fi cuveni să-i avertizeze că într-o bună zi unul dintre ei l-ar putea trăda mișelește pe celălalt.

– Fratele meu ne-a transmis salutări, spuse Robert cu mari eforturi.

– Recunosc că aventurile prin care trece fac o lectură foarte interesantă. Sper că veți aduce următoarea scrisoare la club, ca să ne încântați pe toți.

Robert își dresă glasul.

– Desigur. Îmi va face mare plăcere să vă arăt scrisorile lui, în caz că-mi va mai scrie.

Doar că John nu mai era în libertate ca să le poată scrie, iar Robert se îndoia că avea să mai sosească o astfel de scrisoare. Soția lui îl atinse pe braț, iar atingerea ei i se păru diferită de cele de până acum.

– Sper că-l veți ierta pe soțul meu pentru că nu va mai veni o vreme la club. Plecăm la conacul Hawthorne imediat după dejun.

Deși știa că avea să afle acea informație la un moment dat, era bucuros că o aflase acum. Vestea îl ajuta să scape de o mare parte din tensiunea pe care o resimțea. Dejunul era o neplăcere trecătoare, nu avea să dureze prea mult. Iar odată încheiat, puteau să-și vadă de drum. Slavă Cerului că nu urma să rămână în Londra! Avea nevoie să se retragă undeva să-și cântărească opțiunile.

– Desigur, spuse Ravenleigh, făcându-i cu ochiul lui Robert. Rămâne, așadar, pentru când veți veni în Londra.

Contele se aplecă și îi șopti Victoriei ceva la ureche.

Robert nu auzi ce îi spusese Ravenleigh soției sale, dar văzu că ea se îmbujorează și mai tare. Apoi contele se îndepărtă, iar fiii lui îi felicitară pe miri. Robert observă o cicatrice sub bărbia unuia dintre gemeni. O urmă de arsură. Își aduse aminte, ca prin vis, că auzise despre conte că îl marcaseră astfel pe cel dintâi dintre fii chiar la naștere, ca să îi poată deosebi în viitor. Robert regretă că tatăl lui nu procedase la fel. Nu l-ar fi deranjat dacă ar fi rămas toată viața cu un semn distinctiv ca să se știe că el era primul moștenitor. Acele câteva momente de suferință de care oricum nu avea să își aducă aminte l-ar fi scutit de ani de agonie pe care nu urma să îi uite vreodată.

Gemenii erau ultimii invitați care sosiseră și ultimii care plecaseră.

Mama Victoriei se apropie. Chipul îi radia de fericire, de parcă ar fi fost anunțată că avea să urce pe tron.

– Tu și Victoria îi veți conduce pe invitați în bibliotecă, acolo vom servi dejunul.

Nu avea nici o idee unde anume era biblioteca și nici dacă ar fi trebuit să știe.

– Voi fi onorat să vă urmez.

Femeia clipi nedumerită.

– Dar nu se face așa. Mirele și mireasa deschid calea, iar oaspeții îi urmează.

– Și dacă sunt distras de frumusețea fiicei dumneavoastră și mă rătăcesc?

– Victoria se va îngriji să ajungeți fără probleme.

Nu se alesese mare lucru din încercarea ușor nătângă de a-și masca neștiința despre împărțirea casei.

Doamna Lambert se duse să îi instruiască pe ceilalți, să explice cine pe cine trebuia să urmeze. El o privi pe Victoria și îi oferî brațul.

– Mergem?

– Vorbeai serios când ziceai că te temi să nu te rătăcești?

– Mărturisesc că ziua asta m-a copleșit. Mă mir că mai știu cum mă cheamă.

– Dar ce a fost greu a trecut.

„Nu, draga mea. Mă tem că greul abia va începe când vei afla adevărul. Cum aş putea să te cruț de scandalul care va izbucni?”

– De-abia aștept să plecăm la conacul Hawthorne, murmură el.

Ea roși din nou. Robert coborâse glasul pentru că nu voia să îi jignească pe invitați, dar își dădu seama că ea luase schimbarea de ton drept semn că își dorea să fie cât mai repede singur cu ea, să fie împreună ca soț și soție.

Când ea își puse mâna pe brațul lui și îi șopti „Potrivește-ți pasul după al meu”, nu putu decât să îi fie recunoscător și decise că avea să se gândească mai târziu la ce urma să facă. Ea îl conduse pe hol, apoi intrară în bibliotecă. În centrul încăperii, era o masă mare încărcată cu mâncăruri și flori, iar de-a lungul pereților erau așezate mese mai mici. Soarele inunda camera prin ferestrele cât camera de înalte. Se gândi că avea să prefere întotdeauna sticla în loc de lemn sau de piatră.

– Trebuie să-ți mărturisesc că încă am stomacul ghem, nu cred că pot mânca.

El se uită înspre ea.

– Parcă spuneai că a trecut ce a fost mai greu.

– Un gentleman adevărat nu ar folosi cuvintele unei doamne împotriva ei.

Avea pe chip o expresie jucăușă, iar Robert nu putu să nu se întrebe dacă nu flirta cu el și dacă nu cumva chiar el pornise flirtul, din greșeală.

Cândva fusese foarte priceput în a fermeca fetele. Fusese priceput la multe. Lipsa exercițiului îl făcea să se poticnească acum la fiecare pas, să fie incapabil să dea o replică potrivită până când...

– Poate că nu sunt tocmai un gentleman.

Spuse cu glas tare, cuvintele nu erau câtuși de puțin la fel de spirituale cum păreau când le rumega în minte. Își dori să le fi lăsat acolo, în gând, și să nu le fi arătat ca pe niște rufe murdare.

Reacția ei întârzie o clipă, dar când vorbe, cuvintele nu fură deloc cele la care s-ar fi așteptat el.

– Ești singurul gentleman desăvârșit pe care îl cunosc. Cred că tocmai asta mi-a atras atenția în ceea ce te privește. Manierele tale impecabile. Am fost fermecată din primul moment când te-am văzut.

Splendid! Deci John se pricepuse de minune să îi sucească mințile. Deloc surprinzător, totuși. Înainte să fie închis, Robert demonstrase, la rândul lui, că avea farmecul necesar să cucerească fetele. Din nefericire, se părea că farmecul lui nu reușise să evadeze odată cu el.

– Și eu am fost fermecat încă din clipa în care te-am văzut, îndrăzni să dezvăluie.

Veselia ei era contagioasă, iar el trase concluzia că momentele petrecute alături de ea calmau un bărbat mai repede decât câteva pahărele de alcool.

Oamenii se plimbau prin cameră, oprindu-se din când în când în dreptul uriașei mese din centru. Domnii puneau mâncare pe farfurii și le duceau doamnelor care îi însoțeau. Totul părea incredibil de civilizat. Dar și de intimidant. Trecuse mult timp de când luase parte la evenimente sociale. Văzu câteva carafe pe masă.

– Bem un pic de șampanie?

Ea încuviință din cap, iar el îi făcu semn unui servitor să le aducă două pahare.

– Cred că nu se cuvine să începem înainte de toast, spuse el. Hai să ne așezăm un pic mai în margine.

De fapt, ar fi vrut să se ascundă într-un colț sau să fugă afară pe ușile franțuzești din celălalt capăt al bibliotecii.

Invitații tot intrau, iar Robert îi privi cu atenție, străduindu-se să își amintească tot ce uitase. Toată eticheta, toate regulile de comportament.

– Mama ta pare foarte încântată, murmură.

– Normal. Azi a obținut ce și-a dorit dintotdeauna.

– Și anume?

– Prestigiu.

– Dar tu? Tu ce ți-ai dorit dintotdeauna?

Ea îl privi ținută, de parcă el i-ar fi cerut să-și dea jos veșmintele, iar el își dădu seama că trebuia să știe răspunsul. Sigur îi mai pusese întrebarea, iar ea îi răspunsese. Din moment ce o curtase, sigur vorbiseră despre asta, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur știa o mulțime de lucruri despre ea.

Ea îi atinse brațul, expresia de surpriză transformându-se în îngrijorare.

– Eu nu mi-am dorit prestigiu. Nu sunt ca mama. Nu m-am măritat cu tine pentru că ești duce. M-am măritat cu tine pentru că...

– Îți sunt drag.

Ea încuviință din cap.

– Știu că poate ți se pare ciudat să țin la tine din moment ce am petrecut atât de puțin timp împreună.

„Cât de puțin?”

– Știm atât de puține unul despre celălalt, continuă ea.

„Atât de puțin?!”

– Dar părem foarte potriviți. Sunt sigură că simți la fel, altfel cum m-ai fi cerut de soție? Sunt sigură că nu doar zestrea mea te-a interesat.

Robert nu avea nici o idee despre zestrea ei. Valora oare mult? Implica proprietăți? Bani? Orice ar fi însemnat, un lucru putea spune cu mâna pe inimă:

– Te încredințez că aș fi fost atras de tine și dacă nu aveai de-loc zestre.

Cuvintele lui o făcură să se îmbujoreze de plăcere, iar lui Robert îi păru rău că nu își ținuse gura. Conversația nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Atenția le fu distrasă de clinetul unui pahar. Un bărbat mai în vârstă și destul de rotofei stătea în picioare și ridică spre ei un pahar cu vin. Robert era destul de sigur că respectivul este ducele de Kimburton. Din moment ce se pregătea să țină toastul, se presupunea că era cel mai înalt în rang dintre nobilii prezenți.

– Să bem în sănătatea ducelui și a ducesei de Killingsworth, și pentru fericirea lor, spuse el.

Toată lumea ridică paharele, iar Robert se întrebă dacă acel coşmar avea să se termine vreodată.

Luă o înghiţitură de şampanie şi îi savură gustul. Avea de gând ca în ziua asta şi în noaptea ce urma să vină să se bucure de toate plăcerile ce îi fuseseră răpite. Băutura era una dintre ele, dar ce îşi dorea el cel mai mult...

Tocmai asta nu putea obţine, pentru că acum avea o soţie, dar nu se putea atinge de ea. Iar astfel i se refuza din nou ceva ce îşi dorea.

Cum era posibil ca un frate să îi ia celuiilalt absolut totul, vreme de opt ani? Oare John avusese de gând să îi înapoieze tot ceea ce îi răpise?

Robert ştia deja răspunsul înainte să îşi pună această întrebare. Fratele său îi luase locul şi intenţionase să-l păstreze pentru totdeauna. Fără îndoială, John îşi acoperise bine urmele, dar pe undeva tot trebuia să fie vreo fisură, iar Robert avea de gând să o descopere şi să se folosească de ea. Avea să găsească o cale să recupereze tot ceea ce îi aparţinuse şi urma să o facă fără să îşi ţină fratele înmănişat.

Poate că soluţia întregii chestiuni era chiar femeia care îi stătea alături în acel moment. Poate că fratele lui urma să îi fie atât de recunoscător că o înapoia neatinsă, încât avea să recunoască faptul că nu era adevăratul duce de Killingsworth. Poate, de ce nu, John urma să plece în America, luând cu el ceva bani, iar el şi soţia lui aveau să fie fericiţi acolo. Urmau să se ducă pe o plantaţie din Virginia. Lucrurile s-ar fi potrivit cum nu se poate mai bine.

Indiferent ce plan avea să urzească, nu voia să rănească persoane nevinovate. Lupta se ducea între el şi fratele lui. Nimeni altcineva nu trebuia să aibă de suferit.

În acel moment, îşi dădu seama cu groază că ea îl privea şi că aştepta ceva din partea lui. Ca prin minune, realizează ce are de făcut. Îşi ciocni paharul de al ei şi spuse:

— În sănătatea ta, Victoria! Sper să fii fericită.

Ea îi zâmbi cu atâta afecţiune, că Robert simţi nevoia să se năpustească afară din cameră şi să lase în urmă toată şarada, toată înşelătoria. Însă nu era el de vină pentru acea şaradă. Din cauza fratelui său se întâmplase totul.

O privi pe Victoria cum își sorbea delicat șampania, plimbându-și apoi limba peste buze ca să prindă și ultimele bule strălucitoare și acidulate. Se gândi că i-ar plăcea să i le șteargă el de pe buze cu propriile lui buze, cu limba, cu...

Își dresе glasul și luă o înghițitură zdravănă din delicioasa li-coare. Nu-și putea îngădui să se piardă în fața frumuseții ei, să se lase vrăjit de inocența și de feminitatea ei.

– Acum, că suntem soț și soție, nu mai e nevoie să mi te adresezi atât de formal, spuse ea.

– Formal?

Ea râse și își dădu ochii peste cap.

– Așa ai de gând să-mi spui? Victoria?

Ah, Dumnezeu! Înseamnă că fratele lui nu-i spunea Victoria. Dar oare cum o alinta? *Victoria...* Vickie? Nu, nu arăta ca o Vickie, deși oricum nu îi era prea clar cum ar arăta o Vickie. Vic? Ochi căprui? Iubito? Dragostea mea? Frumoasa mea? Posibilitățile erau nenumărate. Ce era de făcut? Cum avea să afle, cum să pună întrebarea fără să pară un nătâng? Nu avea cum, așa că tot ce îi dădu prin minte fu să se forțeze să zâmbescă.

– Nu, sigur că nu, dar mă gândeam că un toast în cinstea ta trebuie să fie un pic formal.

Ea se încruntă, iar pe chipul ei se citea îngrijorarea.

– Pari foarte diferit azi. Nu te porți ca de obicei.

– Ți-am zis și mai devreme, pur și simplu nu știu ce comportament s-ar cuveni să am în calitate de soț.

– Fii tu însuți.

– Încerc. Încerc din răspuțeri.

– Nu te mai strădui atât de mult, îi zise ea zâmbind.

Observă cu coada ochiului că cineva se îndrepta spre ei. Se întoarse și o privi cu atenție pe tânăra care se apropia. Își aminti de ea. Era una dintre domnișoarele de onoare ale Victoriei. Acum văzu și o asemănare între cele două și trase concluzia că erau rude, poate chiar surori. Iată alt amănunt pe care ar fi trebuit să îl știe.

Tânăra se opri în dreptul lor și le zâmbi. Surâsul ei semăna foarte bine cu cel al soției lui. Erau surori. acum era sigur. Dar câte surori o mai fi având Victoria? Avea oare și vreun frate?

– Spuneți-mi, Excelență, de acum încolo trebuie să-i spun și lui Torie Excelența Voastră? întrebă ea cu un zâmbet ștrengăresc prin care parcă îl provoca.

Însă provocarea pe care tânăra i-o aruncă în joacă era ultimul lucru care îl interesa. Era încântat că reușise să descifreze misterul. Aflase că soției lui i se spune Torie. De la Victoria. Deci așa îi plăcea să i se spună. I se potrivea de minune, atât de bine, că nu înțelegea cum de nu își dăduse seama mai devreme.

– Nu e nevoie să ne formalizăm chiar atât de mult în familie, îi răspunse surorii Victoriei.

– Atunci pot să-ți spun Robert?

– Cred că deja nu te formalizezi prea mult, Diana, spuse Torie.

– Vreau să știu ce părere are ducele, replică Diana privindu-l și provocându-l fățiș.

Ce relație avea oare John cu sora Victoriei? La ce se aștepta oare Diana din partea ducelui din fața ei?

– Putem discuta despre cât de formali e cazul să fim abia după ce ne întoarcem din voiajul de nuntă, răspunse el, evitând să ia o decizie clară.

– Bun, am înțeles. A, și îmi pare rău că John nu a putut veni. Mi-ar fi plăcut să îl cunosc. Poveștile lui sunt absolut fascinante. Cum l-au prins indienii, apoi cum a deveni cel mai bun prieten al căpeteniei de trib... Alții în locul lui s-ar mulțumi să trândăvească și să risipească banii, dar el chiar a realizat ceva. Remarcabil bărbat!

– E, într-adevăr, un individ remarcabil, murmură Robert.

Era uimit de fanteziile pe care le plăsmuise John ca să ascundă adevărul despre ceea ce făcuse.

– Drept să spun, mama m-a trimis să te întreb dacă ești gata să te schimbi în ținuta de călătorie, îi spuse Diana lui Torie.

Torie se uită mai întâi spre el înainte de a-i răspunde surorii sale.

– Da. Sunt foarte nerăbdătoare să plecăm.

– Asta e frumusețea acestor dejunuri în picioare. Se ține un singur toast și nu ești nevoit să aștepti până ce e adus fiecare fel de mâncare. Sunt aduse toate odată, zise Diana.

– Pe mine te rog să mă scuzi, rosti Torie, atingându-l ușor pe braț și privindu-l în ochi. Nu voi lipsi mult.

– Fii liniștită, stai cât timp ai nevoie.

Se uită în urma celor două surori care se îndepărtau și se întrebă ce anume văzuse Torie când îl privise cu atâta intensitate. Un impostor? Nu, pentru că adevăratul impostor era cel căruia îi fusese promisă. Se întrebă cum ar reacționa când ar afla adevărul dacă el ar decide să îi mărturisească totul.

Își dădu seama în aceeași clipă că nu putea mărturisi nimic nimănui până nu avea să își dea seama în cine putea avea încredere și cine era de evitat. Acum era în lumea de afară, liber, înconjurat de oameni, dar la fel de singur cum fusese în închisoare.

Capitolul 6

– Acum înțeleg la ce te refereai.

– Ce tot spui? întrebă Torie, așteptând cu răbdare, în fața oglinzii, ca, în cele din urmă, camerista să îi încheie ultimii nasturi ai ținutei de călătorie.

– Vorbeam despre ducele tău. Despre felul cum rămâne uneori cu privirea pierdută. Nu băgasem de seamă. Câteodată, are o expresie de parcă tocmai a fost trimis în Franța sau în alt loc la fel de plictisitor.

– Credeam că îți place Franța.

– Îmi place cum sărută francezii.

– Când te-ai sărutat tu cu un francez?

– Ai vrea tu să-ți spun!

Torie îi prinse privirea în oglindă.

– Dacă tu te-ai sărutat cu un francez, atunci eu nu sunt virgină.

– Și ce surpriză ar avea soțul tău să descopere asta!

Charity, camerista ei, își dresе vocea.

– Mă tachinezi, replică Torie.

– Oare?

– Dacă într-adevăr te-ai sărutat cu un francez, atunci spune-mi tot ce nu știu despre sărut.

– De ce mă dai mereu de gol?

– Pentru că mereu faci asta, răspunse Torie privindu-se în oglindă, urmărind-o pe Charity aranjându-i părul ca pălăria să-i stea perfect pe cap. Cred că îi e dor de fratele lui, continuă ea.

– Cui?

– Ducei, răspunse Torie, dându-și ochii peste cap. Nu despre el era vorba? Serios acum, uneori cred că e ceva în neregulă cu tine. Treci de la un subiect la altul și uiți ce ai început să spui.

– Sunt așa pentru că mă plictisesc de moarte. Așa că vreau mereu să trec la următorul lucru. Deci crezi că-i e dor de fratele lui?

Diana avea obiceiul să treacă la alt subiect, apoi să revină pe neașteptate la primul. Când stăteau de vorbă, Torie era nevoită să fie mereu în gardă ca să țină pasul cu sora ei mai mică.

– Da, cred că e motivul pentru care nu pare în apele lui azi. Am vorbit despre fratele lui și pe drum. Gemenii au o legătură specială. Cred că din cauza asta le e foarte greu când sunt despărțiți. Nu crezi?

– Cred că o să-mi fie cumplit de dor de tine când n-o să mai fii aici. Și nu suntem gemene.

– Din fericire. Ai un nas nostim, spuse Torie, dornică să nu lase atmosfera să se încarce cu tristețea despărțirii, mai ales că nicio dată nu plecase singură de acasă.

– Prefer să am un nas nostim decât să am o gaură în obraz, replică Diana.

– Se numește gropiță.

– Ducele se holbează de parcă n-a mai văzut așa ceva în viața lui.

– Te uiți cam mult la ducele meu.

– Aha, deci acum e al tău, replică Diana, încrucișându-și brațele la piept. Văd că îndoielile ți s-au risipit.

– Nu s-au risipit, dar mi-am dat seama că e prea târziu ca să țin cont de ele.

Charity se îndepărtă, iar Torie se întoarse către sora ei, deschizând larg brațele.

– Și mie îmi va fi cumplit de dor de tine.

– Să mă chemi imediat ce vei putea, zise Diana, îmbrățișând-o strâns.

– Imediat ce ne așezăm la casa noastră. Fii bună cu mama în lipsa mea, o rugă Torie, desprinzându-se din îmbrățișare și strângându-i cu afecțiune mâinile.

- Tu chiar vrei să-mi răpești orice sursă de distracție.
- Și ai grijă cu francezii! Am auzit că sărută cu limba.
- Așa e, îi răspunse Diana cu un zâmbet obraznic.

- De-abia aștept să ajungem la reședința familiei tale, spuse Torie când trăsura în care se aflau traversa Londra. Mi-ai vorbit atât de des despre conacul Hawthorne, încât simt că știu deja fiecare hol și fiecare încăpere.

- De-abia aștept să-mi împart casa cu tine, răspunse Robert, știind cât de meschine și lipsite de importanță erau cuvintele pe care tocmai le rostise.

Nu îi era deloc de folos faptul că ea știa atât de puține lucruri despre el. Într-un fel, asta sporea riscul de a face un pas greșit. Cunoscând atât de puține detalii, ea le reținuse pe toate și le reținuse perfect.

Se vedea că răspunsul lui o dezamăgise, dar nu o putea învinovăți. Era atât de vie, de plină de viață, încât îl făcea să se simtă ca un cadavru azvârlit pe bancheta din fața ei.

Ținuta ei de călătorie era de un verde-închis. Purta o pălărioară împodobită cu pene ce atârnavă într-o parte. Pletele îi erau strânse sub pălărie. Robert ar fi vrut să îi atingă părul, să îi atingă obraji, dar se temea că o singură atingere nu avea să îi fie vreodată îndeajuns.

- Așa vrea să o invităm pe Diana la noi după ce ne instalăm.
- Desigur.
- Crezi că ea și John s-ar înțelege?
- Mă îndoiesc profund.
- Chiar așa? De ce?

„Pentru că dacă l-ar fi interesat, ar fi ales-o pe ea.”

- După atâția ani în America, bănuiesc că a ajuns să aprecieze femeile mai puțin civilizate.

- Crede-mă, Diana poate fi teribil de necivilizată dacă își propune. Chiar de dimineată a întărit-o cumplit pe mama cu o întreagă discuție stupidă despre faptul că nu se va mărita niciodată.

- Spui asta de parcă ar fi o prostie ca o femeie să nu se mărite.

- Asta cred. Pentru o femeie, cel mai important scop în viață este să caute o căsnicie cât mai avantajoasă.

– Deci măritându-te cu mine, ți-ai atins scopul.

Ea își ridică privirea spre plafonul trăsorii.

– Cred că niciodată nu am făcut o asemenea gafă... Își îndreaptă privirea spre el și continuă: Nu, nu era *scopul* meu în viață să mă mărit cu tine. Scopul meu... Se încruntă, apoi spuse: Nu sunt tocmai sigură care e scopul meu în viață. Poate să fiu o soție bună, o mamă exemplară, o ducesă desăvârșită.

– Sunt convins că îți vei atinge scopurile în mod strălucit.

– Nu mi-am dat seama până acum că ai atâta încredere în mine.

– Dacă nu aveam, nu te luam de soție.

Robert începu să nu își mai dea seama ce gândea el cu adevărat și ce bănuia că ar gândi și ar spune fratele lui. Nu voia să devină o reflexie a lui John.

– După ce ni se va face portretul oficial, aș vrea să îi trimitem lui John o copie de mărime mai mică, spuse ea.

– Portretul oficial?

Ea îi zâmbi cu îngăduință.

– Da. Doar tu mi-ai spus că după căsătorie fiecare duce și ducesă pun să li se facă portretul și îl expun în galeria de familie.

– A, da.

– Mi-ai spus că vrei să ni-l facem și noi foarte repede, fiind ducele și ducesa de Killingsworth.

– Foarte repede, dar nu chiar imediat, zise el. Nu mi-a plăcut niciodată să pozez pentru portrete.

Pe lângă asta, ce sens avea să i se facă ei portretul câtă vreme nu urma să fie vreodată expus în galerie? Nu îi putea promite că avea să rămână ducesă. La drept vorbind, erau șanse foarte mici ca ea să păstreze titlul. Jurămintele pe care le rostise azi erau adresate altui bărbat, iar Robert nu urma să îi ceară să le respecte.

– E o îndeletnicire cam plictisitoare, nu? Întrebă ea. Știu că detești să te plictisești.

Era o trăsătură pe care el și fratele lui o împărtășeau. Iar la Pentonville nu exista decât plictiseală.

– Cred că până și lui Witherspoon îi e greu să mă ajute să-mi fac toaleta de dimineață, pentru că nu reușesc să stau locului prea multă vreme, comentă el, mulțumit pentru că reținuse numele valetului său.

Avusese o sclipire de geniu când, ajunși la reședința londoneză ca să schimbe trăsurile, chemase toți servitorii și insistase ca fiecare dintre ei să i se prezinte ducesei. Încercase astfel să rețină și el cât mai multe dintre numele pe care majordomul le rostea. Reținuse, așadar, că pe valetul lui îl chema Witherspoon, iar informația îi era chiar foarte utilă, întrucât acesta îl însoțea la moșie, călătorind în trăsura din spate, și chiar nu ar fi fost potrivit ca Robert să nu îi spună niciodată pe nume.

Torie o luase cu ea pe Charity, camerista, o fată foarte tânără, dar pricepută și foarte atașată de stăpâna ei.

– Drumul e destul de lung, din câte am înțeles, spuse ea.

– Da.

– Nu vrei să jucăm unul dintre jocurile noastre ca să treacă timpul mai ușor?

„La naiba! Aveau jocurile lor!”

– Putem juca alfabet și geografie. Zi-mi o literă.

– O literă?

– Da, o literă din alfabet. Știi tu, zici „W”, iar eu spun „Mă duc la Windsor să beau un whisky”. Pe urmă eu zic o literă. Știi că ți se pare mai amuzant când sunt mai mulți jucători, dar cred că merge și în doi.

– Nu vreau să te dezamănesc, dar a fost o dimineață lungă și sunt epuizat, spuse el, în loc să îi mărturisească cinstit că nu știe nimic despre jocurile de cuvinte pe care ea și fratele lui le jucau și că, deși cel în discuție părea destul de ușor, nu îl interesa câtuși de puțin.

Jocurile pe care ar fi vrut să le joace împreună cu ea implicau buzele lor căutându-se, atingându-se, unindu-se. Se gândea la jocuri de adulți, între bărbați și femei, nu la jocuri copilărești.

– Desigur. Ce nesăbuit din partea mea. A fost o dimineață lungă pentru amândoi. Încerci să adormi?

– Cred că da.

Torie se uită pe geam cu un zâmbet stins, iar Robert se temu că o rănise. Era atât de frumoasă, iar mirosul ei era atât de dulce, de ațățător, ca al unei flori care își strângea petalele, pentru ca la venirea dimineții să înflorească pe deplin, îmbătând aerul din jur cu mirosul care o făcea specială, unică.

Parfumul ei de trandafiri și liliac se simțea în toată trăsura. El îl inspira iar și iar, savurându-i dulceața, îndepărtând mirosul greu care îi umpluse nările vreme de opt ani. Ceea ce baia de dimineață nu reușise să facă reușea simpla ei apropiere: îi dădea un sentiment de normalitate.

Se gândi că poate ar fi trebuit să o lase la Londra, sub un pretext oarecare, dar ce bârfe ar fi stârnit dacă și-ar fi abandonat soția imediat după rostirea jurămintelor! Lumea i-ar fi pus la îndoială bărbăția. El, în schimb, își punea la îndoială sănătatea mintală. Ce om întreg la minte ar sta de bunăvoie departe de ea fie și pentru o zi, ca să nu mai vorbim de o noapte?

Cu toate acestea, acum stătea la zeci de centimetri de soția lui în loc să se cuibărească lângă ea, șoptindu-i la ureche cuvinte tandre, acoperindu-i gâtul cu sărutări. Ca să-i poată săruta gâtul, ar fi fost nevoie să desfacă niște nasturi, pentru că încheiată până în gât. Erau căsătoriți, dar se presupunea că el avea să respecte tradiția și să facă primul pas.

Oare femeile știau exact ce se întâmplă în noaptea nunții? Nu era ca și cum puteau afla vizitând mai înainte un bordel și informându-se cu privire la toate aspectele. O singură dată vizitase o astfel de casă de toleranță, în noaptea când împlinise 18 ani, dar nu se putuse bucura de oferta localului, căci fusese drogat și dus departe. De-a lungul anilor, avusese parte de nenumărate nopți de singurătate în care se gândise ce ar face cu o femeie. Nu prea avea experiență, dar imaginație avea din plin. Iar acum, în prezența Victoriei, îi venea foarte greu să își țină imaginația în frâu. Minteia lui își lua libertăți pe care el nu și le putea lua, iar asta îi făcea, până la urmă, plăcere.

Ea reprezenta o tentație care îi era interzisă. Se simțea bine-cuvântat de simplul fapt că era cu ea în trăsura. Că nu era singur. Chiar dacă între ei se așternuse tăcerea, nu era singur.

În acel moment, un gând oribil începu să-i dea târcoale: nu cumva se trăda *nevorbind* cu ea? De fiecare dată, ea dăduse tonul conversațiilor, asta dacă un schimb de câteva propoziții putea trece drept conversație.

Își dădu seama că nu prea se bucura de priveliștea de dincolo de fereastră. Părea tristă și la fel de singură ca el.

Trebuia să facă ceva, să găsească niște subiecte de discuție care să nu prezinte riscuri. Sau, de ce nu, să încuviințeze să joace acel joc ridicol. Privi și el pe fereastră, sperând să vadă ceva care să îl inspire, când ceva îi atrase atenția.

– Oprește! strigă. Oprește trăsura!

– Ce e, Robert? Ce s-a întâmplat? întrebă ea, devenind brusc neliniștită.

Nu-i putea explica, așa că doar clătină din cap. Trăsura se opri.

– Durează doar o clipă, spuse el și, fără a-l mai aștepta pe lacheu, deschise portiera și sări din trăsură.

Se îndepărtă câțiva metri, ca nimic să nu-i stânjenească vederea. Privită din afară, clădirea era la fel de amenințătoare și înspăimântătoare ca văzută dinăuntru. Era deopotrivă rău prevestitoare și respingătoare. O sudoare mărunță îl năpădi. Putea să jure că aude ușile trântindu-se cu zgomot, că aude pașii târșâiți ai deținuților aliniați în șir pentru plimbarea zilnică sau pentru rugăciunea din capelă. I se părea că aude până și lipsa vocilor...

– Ce te fascinează atâta de mult la Pentonville?

Robert simți că îi stă inima la auzul neașteptatei întrebări și din pricina neașteptatei ei apropieri. Nu o auzise coborând din trăsură, nici nu simțise când se apropiase de el. Cu toate acestea, iat-o lângă el, observându-l cu atenție. Nu era sigur ce avea să vadă la el, ce trăda expresia feței lui, așa că își îndepărtă privirea și se strădui să alunge orice urmă de emoție din glas.

– Ce te face să crezi că mă fascinează?

Ea încercă să râdă, dar fu un râs sugrumat.

– Pentru că și în alte două dăți când am ieșit la plimbare ai făcut exact același lucru: i-ai cerut vizitiului să oprească, te-ai dus chiar în acest loc și te-ai uitat lung la închisoarea asta oribilă.

Carevasăzică, fratele lui se oprise de două ori să se uite la închisoare, când se plimba cu ea. Robert se întrebă de câte ori o fi venit John în acel loc când nu era cu ea. Dacă stătuse vreodată în preajma zidurilor lugubre, cuprins de vină și remușcări, știind că a obținut tot ce avea sacrificându-și fratele, pe adevăratul moștenitor al titlului și al averii.

Avusese oare John vreun moment în care fusese tentat să îi mărturisească Victoriei ceea ce făcuse? Sau doar stătuse acolo,

privind închisoarea, pentru a savura succesul cu care își înlocuise fratele? La ce se gândise stând acolo? Și ce i-ar putea spune Robert acum tinerei sale soții, ce explicații i-ar putea da?

– Nu îmi dau seama de ce mă fascinează. În orice caz, e o fascinație morbidă.

Ca atunci când te uiți la casa unde ai locuit, căutând amintiri plăcute când, de fapt, ele n-au existat.

– Am văzut un desen cu prizonierii ieșind la plimbare. Erau legați unii de ceilalți și...

– Nu sunt legați, o întrerupse el. De fapt, sunt obligați să se țină de o sfoară înnodată din metru în metru, ca să nu se apropie prea mult unii de ceilalți. Distanța îi împiedică să vorbească între ei.

– În desenul pe care l-am văzut, aveau niște glugi pe cap.

– Da, o întrerupse el din nou, pentru că nu mai voia să audă detaliile cu care era atât de dramatic familiarizat. E un fel de glugă cu o mască inutilă.

– De ce spui că e inutilă? Îmi imaginez că îi scutește pe deținuți de jena de a fi văzuți.

– Cine să-i vadă? o întrebă, ținându-și cu greu furia în frâu. Ceilalți deținuți? Alți condamnați? Imaginează-ți cum ar fi să-ți trăiești fiecare zi la un bal mascat unde toată lumea poartă aceeași mască. Când toți din jur arată la fel, îți poți pierde mințile. Când toată lumea iese din celule, parcă ies albinele din stup. Nu-i poți deosebi între ei. Sunt la fel. Totul e la fel. Aceeași celulă de 4 pe 2 metri. Aceleași veșminte, aceleași măști, aceleași...

Glasul i se frânse. N-ar fi vrut să spună atâtea lucruri, dar suferința și durerea ce se impregnaseră în toată ființa lui în perioada petrecută acolo se zbăteau să iasă, să evadeze cu aceeași disperare cu care el însuși dorise să evadeze din acel loc al ororilor.

– Impresia mea era că acest nou sistem penitenciar este mai bun decât cel de dinainte. E curat și modern. Chiar dacă măștile sau glugile acelea, oricum li se spune, par destul de neplăcute, eu, dacă aș fi între zidurile acelea, m-aș bucura că nimeni nu știe cine sunt și nu mi se vede fața. M-aș bucura să am parte de anonim în timp ce aș aștepta să fiu transportată în Australia.

– Dar ți-ai pierde anonimatul în dimineața în care ai fi dusă la vapor. Acolo și atunci, chipurile tuturor deținuților sunt descoperite, deci la ce bun au fost acoperite până atunci?

Ea își încruntă ușor fruntea delicată.

– Da, înțeleg ce spui. Acum chiar pare o practică prea puțin necesară, dar sunt sigură că decizia de a o aplica nu a pornit dintr-un simplu capriciu. Sunt convinsă că există un motiv la care nu ne-am gândit.

– Eu chiar nu mă pot gândi la vreunul.

– Dar asta nu demonstrează că el nu există. Doar că nu-l putem găsi noi. Sunt sigură că toate deciziile sunt luate cu multă înțelepciune și după multă chibzuială. Deci, spune-mi, de unde fascinația asta a ta pentru acest loc?

Se așază în fața lui, așa că nu avea încotro, trebuia fie să o privească în ochi, fie să-și lase privirea să treacă pe deasupra ei. Alese să se uite în ochii ei și regretă decizia luată. Vedea în ei o rugămintă pe care nu o înțelegea. Privirea îi alunecă mai în jos, spre buzele ei, și își dădu seama că făcea greșeală după greșeală, pentru că buzele ei îi aminteau cât de aproape fusese de a o săruta cu câteva ceasuri înainte, în biserică.

Chiar în acea clipă, ea își umezi buza de jos cu limba, iar trupul lui se încordă. El își ridică privirea deasupra ei, către închisoare, închisoarea-model, mândria întregii Anglii. Era absolut nedrept că petrecuse opt ani acolo. Era nedrept că John avea să petreacă acolo doar câteva nopți. Era nedrept că această femeie ținea la fratele lui.

Ea îi apucă ușor bărbia, obligându-l să se uite iar la ea.

– Nu mă părăsi, îi spuse încet, cu glas rugător. Nu știu încotro te poartă mintea când te uiți la clădirea aceea cumplită, dar cumva te duce departe. Ești chiar în fața mea, dar nu ești cu mine. Ești în altă lume. Te rog, hai să plecăm acum!

Își puse mâna peste mâinile ei. Erau atât de mici, de calde și delicate! Le simțea căldura chiar și prin mănuși. Încuviință ușor din cap și îi sărută căușul palmei, inspirându-i parfumul. Probabil picurase un pic și pe încheietură, iar el se întrebă în ce alte zone ale corpului mirosea la fel de îmbietor. Poate pe gât, între sâni, în spatele genunchiului. Ar fi vrut din tot sufletul să o sărute peste tot, indiferent de zonele unde putea simți aroma de trandafir și liliac.

Se întoarse de teamă că ea avea să simtă dorința ce mocnea înăuntrul lui. De opt ani nu mai atinsese o femeie, nu auzise glasul unei femei, nu mai avusese parte de blândețea pe care o femeie o aducea în jurul ei. În schimb, fratele lui avusese parte de toate acestea. Oare John o aprecia așa cum o aprecia Robert sau o considera ceva care i se cuvenea?

Îi oferă brațul și o conduse înapoi la trăsură. După ce se urcă, iar vizitiul mână caii, o privi intens pe soția lui, pe iubita fratelui său. În el se răzvrăți din nou furia. Era furios din cauza nedreptăților care continuau să se abată asupra lui, iar sentimentul era mai intens ca oricând.

Odată ajunși înapoi la trăsură, Torie își pierdu dispoziția de a începe o conversație. Părea sfârșită, așa cum și spusese că e. Se trezise în zori ca să înceapă pregătirile pentru nuntă.

Era, fără doar și poate, cumplit de dezamăgită că Robert nu se arătase încântat de nici unul dintre subiectele cu care încerca să îi atragă atenția. În același timp, se vedea nevoită să recunoască faptul că asta se întâmpla din cauză că el era la fel de obosit și epuizat, nu din pricină că nu ar mai fi găsit-o pe placul lui.

De fiecare dată când se aflaseră împreună în public, el fusese tăcut și rezervat. Pe de altă parte, singurele lor momente petrecute împreună fuseseră *întotdeauna* în public sau cu o însoțitoare în preajmă, chiar în apropierea lor. Complet singuri, doar ei doi, nu fuseseră niciodată.

Iar ea sperase că după căsătorie avea să îl cunoască pe bărbatul din spatele comportamentului reținut din public. Nu se așteptase să îl descopere chiar mai rezervat decât înainte. Crezuse că, odată ce aveau să fie în sfârșit doar ei doi, urmau să se cunoască mai bine și să trezească unul în celălalt pasiunea care lipsea din relația lor. Fuseseră mereu politicoși și amabili unul cu celălalt, dar acum până și atmosfera aceea tihnită dispăruse.

– E ciudat, nu crezi? Îndrăzni să întrebe, în cele din urmă.

El o privi, în sfârșit.

– Ce anume?

– E prima dată când suntem complet singuri. Mă așteptam să fie altfel.

- În ce fel?

Ea își mușcă ușor buzele, neștiind dacă putea să îndrăznească sau nu să spună ce are pe suflet.

- Credeam că vei dori să mă ai cât mai repede.

Era greu să își dea seama de la distanța la care se afla, dar avu impresia că soțul ei roșise.

- Sunt sigur că nu-ți dorești să fac asta în trăsură, spuse el cu glas aspru, de parcă s-ar fi chinuit să-și alunge din minte imaginile pe care vorbele ei le stârniseră.

- Îmi imaginez că ar fi destul de ciudat.

Deși, la drept vorbind, nu era tocmai sigură de asta. Se întrebă dacă ar fi cu putință să o facă a lui stând pe bancheta trăsurii. Sau oare era obligatoriu să fie întinși? Unde mai pui că, oricât de bine întreținută era trăsura lui, drumul era plin de hârtoape.

- Clar ar fi ciudat, comentă el scurt.

- Ai făcut-o vreodată... în trăsură? întrebă ea.

El privi pe fereastră.

- Nu. Și chiar dacă aș fi făcut-o, nu aș vorbi despre asta de față cu o doamnă.

- Să-nțeleg că e posibil ca acum să mă minți ca să mă menajezi?

El întoarse brusc capul.

- Nu te mint.

- Chiar dacă nu aveai de gând să mă seduci, ai putea măcar să stai lângă mine, din moment ce de acum suntem soț și soție. Ar fi un gest firesc.

- Dacă m-aș așeza lângă tine, nu sunt sigur că aș rezista tentației.

De data aceasta, ea fu cea care roși.

- Nu vrei să te pun la încercare?

- Mai degrabă nu.

- Așadar, fiorul tentației te face să stai acolo, în loc să stai aici, lângă mine.

El încuviință iute din cap. Fereastra și peisajul de dincolo de ea erau din nou în centrul atenției lui. Torie se gândi că măcar știa că era dorită.

Iar decizia lui de a nu se pune la încercare deveni absolut clară când trăsura se opri în fața unui han, iar ea și Robert fură conduși imediat într-o cameră numai a lor. Inima îi bătea să îi sară din

piept la gândul că el nu mai putuse îndura așteptarea și hotărâse să o facă a lui fără întârziere. Dar în încăperea unde ajunseră nu li se pregătise patul, ci masa. Iar masa, se gândi ea, nu avea cum să fie decât pentru mâncat, căci nu-și imagina că ar fi mai confortabilă pentru alte lucruri decât trăsura.

Robert ajunsese deja în cealaltă parte a camerei și se uita pe geam, în timp ce servitorii aduceau mâncărurile și le aranjau frumos pe masă. Părea că hangiu era obișnuit ca ducele să tragă la el în drumul său către conacul Hawthorne, căci, când se retrase din încăpere, îi dădu asigurări ducelui că îi fuseseră pregătiți cai odihniți pentru restul călătoriei.

Torie stătea într-un capăt al mesei, în timp ce soțul ei ocupa locul de la celălalt capăt. Și-ar fi dorit să poată savura mâncarea cu aceeași poftă cu care o făcea el, dar simțea noduri în stomac și în gât. Se tot întreba când avea el de gând să o facă într-adevăr a lui. Se temea că, dacă încerca să mănânce, avea să se pună în situația ridicolă de a nu putea înghiți mâncarea.

– Cât timp vom rămâne aici? îl întreabă în cele din urmă.

El ridică privirea din farfurie și se uită la ea cu o expresie de nedumerire și confuzie de parcă uitase cu totul de prezența ei. Mes-
tecă încet, de parcă ar fi căutat un răspuns. Până la urmă, înghiți
îmbucătura și îi răspunse:

– Până când vor schimba caii.

– Înțeleg că cei de aici te cunosc.

I se păru că vede un fior de teamă în ochii lui, dar numai pentru o clipă. Dispăru atât de repede în spatele măștii pe care o afișa de obicei, încât Torie crezu că totul se întâmplase doar în mintea ei.

– Cu mult timp în urmă, bunicul meu a aranjat cu diverși hangii să ne țină câțiva cai, ca să îi putem schimba atunci când cei din familia noastră călătorea cu trăsura din Londra către proprietățile de la țară. Acum ne bucurăm de aranjamentul lui.

– Unde vom înnopta?

– Dacă nu ești prea obosită, mă gândeam că poate continuăm călătoria fără să ne mai oprim. Sunt nerăbdător să ajung la Hawthorne.

Ea își dori ca el să fi spus că era nerăbdător să fie singur cu ea. Dar poate avea să se simtă mai în largul lui la el acasă, iar acolo

lucrurile aveau să o ia pe făgașul normal, cel pe care îl cunoștea și la care se aștepta.

– Nu mă deranjează să călătoresc noaptea.

– Splendid.

Robert se concentrează din nou asupra mâncării, tăind cu grijă bucățile de carne, ducându-le la gură și mestecându-le cu ochii închiși, de parcă niciodată nu mâncase ceva mai gustos. Își tăie și ea o bucată, dar când gustă, nu i se păru că avea ceva special. Nici glazură picantă, nici condimente de sezon. Era surprinsă să îl vadă savurând niște bucate banale, știind că el avea gusturi deosebite, neobișnuite. Începu să-și dea seama că aflase mult prea puține lucruri despre el în perioada în care îi făcuse curte.

Auzea ciripitul păsărilor din curte, sunetul făcut de furculița de argint în timp ce atingea farfuriile de porțelan, iar tensiunea din ea începu să sporească. Era enervant și înspăimântător sentimentul că nu știa exact la ce să se aștepte. Asta avea să-i rezerve viitorul? Așa va arăta viața ei? O soție ignorată? O soție care nu avea să afle niciodată la ce se gândea soțul ei, ce simțea și la ce visa?

– Mai ții minte seara când ne-am cunoscut? decise ea să întrebe.

El termină de mestecat îmbucătura, înghiți, apoi luă o gură de apă.

– Nu o să uit niciodată clipa în care te-am văzut întâia dată.

Cuvintele lui o făcură să roșească. Erau potrivite cu stilul lui de a cocheta cu ea, erau peste așteptările ei.

El mai luă o înghițitură de apă.

– M-ai speriat!

Robert își duse pumnul la gură și tuși de câteva ori, până când ochii i se umplură de lacrimi.

– Iartă-mă. Cred că m-am înecat cu mâncarea.

Își dresă vocea, își șterse buzele cu șervetul alb de bumbac și se uită din nou în farfurie și pe masă, parcă întrebându-se dacă ar fi în regulă să continue să mănânce. Apoi ridică ochii înspre ea.

– De ce întrebi?

– Pentru că atunci păreai atât de încrezător, de sigur pe tine.

– Ei bine, poate n-ar fi trebuit... să fiu așa de sigur pe mine.

– Dar e o calitate pe care o admir la tine. Nu ai niciodată îndoieli, ești sigur de fiecare gest, de fiecare decizie.

– Crede-mă, Torie, am o mulțime de îndoieli.

Se lăsă pe spate în scaun și o studie de parcă ea ar fi știut răspunsul la ce voia el să afle, orice ar fi fost acel lucru.

– Mă îngrijorează, de pildă, faptul că sentimentele tale față de mine se vor schimba cu timpul.

Ea râse ușor.

– Sigur că se vor schimba. Vor deveni mai profunde pe măsură ce vom petrece mai mult timp împreună, pe măsură ce ne vom cunoaște mai bine.

Se aplecă peste masă și își puse mâna peste a lui.

– Vreau să te cunosc mai bine.

– Mă tem că asta e cu neputință.

Torie simți că îi stă inima auzindu-l și văzându-l că își retrage mâna de sub a ei și se ridică în picioare.

– Te rog să mă ierți, dar nu am obiceiul să îmi împărtășesc sentimentele și gândurile, spuse el încet, trecându-și mâinile prin păr cu o reacție de uimire, de parcă nu s-ar fi așteptat ca degetele să lui întâlnească pletele negre. Așadar, a ajunge să mă cunoști mai bine nu e o opțiune. Iar în clipa asta, trebuie să mă ocup de alte lucruri. Îți sugerez să te odihnești puțin și să ne întâlnim apoi la trăsură. Vreau să plecăm cât mai repede. Acum te rog să mă scuzi, adăugă el, înclinându-și capul spre ea.

Ieși din încăpere, lăsând-o pe Torie confuză și tremurând. Oare ce făcuse să îl supere așa de tare?

Nu înțelegea nici ce îi spusese despre refuzul de a-i împărtăși ce simte și gândește, căci asta nu fusese o problemă până în acea dimineață. Nimic nu se mai lega. Cum era posibil ca jurămintele de nuntă să schimbe atât de mult un bărbat?

Capitolul 7 A. M.

Robert nu reușea să-și ia ochii de la soția lui, cu toate că își dorea nespus de mult să poată șterge din minte imaginea chipului ei uluit și a dezamăgirii care o copleșise la auzul cuvintelor lui.

Era greșit din partea ei să creadă că avea să îl cunoască *mai bine*, pentru că asta însemna că deja îl cunoștea puțin. Îl realitate însă, nu îl cunoștea câtuși de puțin. Pe John îl știa și tot pe John avea să îl cunoască mai bine. Se gândi o clipă că poate ar trebui să îi vorbească degrabă și să îi dezvăluie cum stăteau lucrurile cu adevărat. Însă își dădu seama că, dacă ar fi făcut-o, în ochii ei ar fi fost doar un impostor. Își dorea cu ardoare să îi spună tot adevărul, dar îi era teamă că înșelătoria lui avea să fie dată în vileag. Încă nu voia să se afle că el era ducele de drept, și nu bărbatul cu care ea crezuse că se mărită.

Pentru John fusese mai ușor să îl imite pe Robert, pentru că fusese mereu în preajma fratelui său geamăn și îi observase felul de a vorbi, de a se purta, modul cum li se adresa celorlalți și cum ceilalți i se adresau lui. Robert se simțea pierdut, sufocat de necunoscute și incertitudini.

Simțea că se poate trăda chiar și cu cea mai nevinovată afirmație, dacă o făcea fără să o fi cântărit bine înainte.

El și Torie nu își mai vorbiseră de când ea i se alăturase din nou în trăsură și își continuaseră călătoria. Tânăra nu își dezlipa privirea de la geam. Chiar și după lăsarea întunericului, rămăsese cu fața spre fereastră, în vreme ce căderea nopții întuneca tot mai mult conturul profilului ei delicat. La un moment dat, își scoase pălăria și o puse lângă ea, pe banchetă.

Supărarea o făcuse să nu mai scoată un cuvânt. Arăta ca o creatură rănită care își găsisese un refugiu și încerca să își oblojească rănilile. Robert ar fi vrut cu ardoare să îi ceară iertare, dar într-un fel era mai bine așa. În curând, ea avea să îi fie recunoscătoare că el străduise și reușise să o țină la distanță.

Avea un profil minunat, dar cum era să fie altfel când întreaga ei făptură era îngerească? Era un înger care se măritase cu diavolul în persoană.

O parte din el simțea că ar fi trebuit să o deteste pentru acest lucru. Dar el simțea doar că era fermecat de frumusețea ei.

Parfumul ei încă persista. Razele lunii îi luminau trăsăturile perfecte. O văzu cum își lăsă capul să cadă ușor, apoi tresări și îl ridică. Ațipise, deși încercase să rămână trează.

El se gândi să îi spună să se lase purtată de somn, dar se temu că ea va pomeni de alte călătorii făcute împreună. Și cum avea să răspundă? Nu-și amintea de seara în care se cunoscuseră pentru că nu exista o seară când o văzuse pentru prima dată. Nici nu erau la bal, iar el nu era câtuși de puțin încrezător și sigur pe el când o cunoscuse.

Lucrurile aveau să stea cu totul altfel la conacul Hawthorne. Aveau să locuiască în aripi diferite ale casei. Dar pentru asta trebuia să găsească repede o explicație. Se putea preface bolnav, dar dacă ea voia să îl îngrijească?

La naiba! Apariția ei complicase situația, iar el nu avea nevoie de asta.

Și cum avea să justifice refuzul de a se culca cu ea? Nu o refuza pentru că n-ar fi dorit-o. Era cât se poate de dornic să o facă a lui.

Trupul lui tânjea după împlinirea pe care i-o putea oferi trupul unei femei. Femeia aceasta îl atrăgea dincolo de puterea lui de a se stăpâni.

În cele din urmă, Torie ațipi cu capul ușor lăsat pe un umăr. Robert petrecuse nenumărate nopți dormind în acea poziție deloc confortabilă și știa din experiență că în ziua următoare ea avea să sufere din cauza poziției capului și a gâtului.

Asta nu era treaba lui. Ea nu era treaba lui. Era doar o neplăcere ivită pe neașteptate.

Cu toate acestea, se așeză lângă ea pe banchetă. Închise ochii și își aduse aminte de călătoriile pe care le făcuse împreună cu părinții lui. Își aminti cum tatăl lui își petrecea brațul după umerii mamei lui și o trăgea spre el ca să se poată odihni sprijinită de el. Făcut de tatăl lui, gestul îi păruse mereu absolut natural. Doar că tatăl lui o iubea pe soția sa și adesea păreau să comunice fără a fi nevoie să își vorbească.

În schimb, Robert abia o cunoscuse pe femeia de lângă el. Nu știa cum să o tragă mai aproape de el, dar își dădu seama că era nevoită să doarmă într-o poziție atât de dificilă din cauza lui, pentru că el voia să ajungă acasă cât mai degrabă. Nu i se păru drept ca ea să aibă de suferit din cauza lipsei lui de considerație. Ar fi trebuit să accepte să înnopteze la han.

O cuprinse cu blândețe cu un braț, iar cu celălalt îi potrivi ușor capul în scobitura gâtului lui. Perfect. Ca și cum acolo era locul ei.

Își ținu respirația când ea murmură ceva în somn și se apropie mai mult de el. Era caldă, incredibil de caldă și de grațioasă. Probabil că era ușoară ca un fulg. Mâna i se odihnea pe obrazul ei și nu rezistă tentației de a o mângâia. Avea pielea moale și mătăsoasă. Fără cusur.

Apoi se întâmplă un lucru foarte ciudat. Ochii începură să-l usure. Clipi de mai multe ori ca să scape de acea senzație. Nici o clipă nu crezuse că era cu putință să îi vină să plângă din pricina bucuriei aduse de un gest atât de nevinovat.

– Robert?

Înțepeni la auzul vocii ei blânde precum o atingere mângâietoare în miez de noapte.

– Robert, îmi pare rău dacă am făcut ceva ce nu ți-a fost pe plac, spuse ea atât de încet încât cuvintele abia răzbăteau până la el.

– N-ai făcut nimic ce nu mi-a fost pe plac, Torie.

– Pari atât de diferit.

„Spune-i! Spune-i adevărul!“ Era momentul perfect. Cu ea. Aici. Însă avea să o piardă de tot, pentru totdeauna, odată ce urma să îi spună tot adevărul. Odată ce avea să afle că nu era el bărbatul care îi ceruse mâna.

De ce nu s-ar mai bucura de câteva momente în care să o țină în brațe?

– Pot să-ți fac o mărturisire? șopti ea.

O mărturisire? Una la fel de nevinovată ca ea? Ce-ar putea avea ea de mărturisit? Că doar se prefăcuse că mânca toate legumele din farfurie când era mică?

– Sigur că da, murmură el.

– Mă gândeam de dimineață că poate ne căsătorim prea repede și că nu sunt încă pregătită. Am crezut că ai citit asta în ochii mei, că mi-ai văzut îndoielile și întrebările când m-ai privit la biserică.

– N-am văzut nici o umbră de îndoială.

– De dimineață, pur și simplu am simțit că nu am avut timp să ne cunoaștem, că nu am petrecut deloc timp împreună fără să fie și alții de față. Nici măcar nu m-ai sărutat vreodată cum se cuvine.

– Nu?

– Nu, răspunse ea fără să îl privească.

– În cazul acesta, ar trebui să remediez situația, nu crezi?

Vorbise fără să gândească. Mai mult o simți decât o văzu cum încuviințează ușor din cap.

Apoi ea își întoarse fața spre el. Abia îi distinsese trăsăturile învăluite în penumbra nopții și luminate doar când și când de razele argintii ale lunii. Nu-i văzu expresia de pe chip, dar asta îl mulțumi, întrucât însemna că nici ea nu o putea vedea pe a lui.

Îi mângâie obrazul și își plimbă un deget pe buzele ei.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai sărutat o lady, dar cred că o să-mi aduc aminte cum se face.

– Eu n-am sărutat niciodată un bărbat.

Robert scoase un geamăt înăbușit la auzul cuvintelor ei. Nu putu să nu observe că buzele lui Torie îl așteptau întredeschise, că limba ei îi atinge ușor degetul. Știa că era pe punctul să facă o greșeală teribilă, dar nu se putea înfrâna.

Se aplecă spre ea, iar buzele li se întâlniră.

Nu simțise niciodată atingerea unor buze mai moi. Gura ei se deschise ușor, invitându-l înăuntru și copleșindu-l cu o dulce căldură care îi transmise fiori în tot corpul. Îi exploră gura cu limba, savurându-i moliciunile și asprimile.

Își înclină ușor capul, ca să își potrivească mai bine buzele peste ale ei, și fu întâmpinat de o undă de parfum ce venea din spatele urechii ei. Și-o imaginea aplicând cu grijă câteva picături ici și acolo, în timp ce se pregătea pentru nuntă. Vru să o sărute chiar acolo, în spatele urechii, dar îi era greu să se dezlipească de acea gură care îl ațâțase întreaga zi, vorbindu-i și surâzându-i, și care putea, ca la un semn, să-i sape gropițe în obraji. Se gândi să îi sărute gropița, să îi sărute fiecare centimetru de piele, dar își dădu seama că ceea ce ajunsese să își dorească atât de fierbinte nu avea să devină nicicând realitate.

Nu avea nici un drept să facă ceea ce făcea. Însă ea îi ceruse fără ocolișuri să o sărute și trecuse prea mult timp de când i se adresase o asemenea invitație, și încă din partea unei tinere atât de frumoase. Așa că acceptă ceea ce i se oferi și alungă sentimentul de vinovăție. La urma urmei, era doar un sărut.

Doar un sărut.

Gândul acesta îl făcea să pară un gest nesemnificativ, dar, în realitate, nu era nici pe departe așa. Sărutul ei îi străbătea întreaga

ființă și umplea uriașul gol din inima lui. Îl smulgea din ghearele întinericului, din bezna disperării cu o atingere îndrăzneată cu vârful limbii. Nu era timidă. Oferea mai mult decât primea și îi arăta cu îndrăzneală drumul către inima ei.

Inima pe care i-o păstra, de fapt, fratelui său.

O sărută și mai profund, se adânci și mai mult în ea, savurându-i căldura, bucurându-se de dulceața ei. Era a lui, fie doar pentru un moment. Era soția lui, ducesa lui, seducătoarea lui.

Se retrase ușor, sărutându-i un colț al buzelor, apoi pe celălalt. Ea se cuibări din nou la pieptul lui. Robert îi ascultă răsuflarea agitată și, în același timp, simți că îi bubuie tâmpile.

Ei bine, făcuse încă o greșeală teribilă.

– A fost absolut... minunat, spuse ea când răsuflarea i se domoli. Nu înțeleg deloc de ce societatea are ceva împotriva sărutului.

Pentru că era mult mai ușor pentru un bărbat să își înfrâneze dorința pentru o femeie al cărei gust nu îl simțise încă. Acum, că gura lui se înfruptase din a ei, Robert nu știa cum avea să se înfrâneze în viitor.

– Încearcă să dormi, îi spuse.

– Ție ți-a plăcut? întrebă ea.

– Peste poate.

– Mă întreb de ce oamenii nu își petrec tot timpul sărutându-se.

– Problema cu sărutul este că poate duce la alte plăceri intime, și nu toți bărbații au tăria să reziste tentației de a experimenta.

– Odată căsătorit, nu mai e nevoie să rezisti.

– Așa e.

– Măine ajungem la reședința Hawthorne?

– Cel mai probabil, da. Bine ar fi să te culci acum.

Nu voia să discute despre ce își imagina ea că avea să se întâmple odată ajunși la reședința de la țară a familiei lui. Ea îi dăduse oricum de înțeles ce și-ar dori, dar el știa că asta nu era cu putință. Nu dacă era vorba să i-o înapoieze lui John.

Îi simți trupul relaxându-se sprijinit de al lui și se lăsă cuprins de plăcerea pe care i-o provoca senzația de abandon. Avea atâta încredere în el și era atât de nevinovată!

Robert și-ar fi dorit să se întindă pe bancheta trăsurii, cu ea alături, să stea lipiți unul de celălalt. Nu conta dacă ar fi fost complet

îmbrăcați. Tot ce conta era să-i simtă trupul strâns lângă al lui. O senzație incredibilă. După atâta amar de vreme, în sfârșit nu mai era singur.

Și, deși știa că era doar o senzație fizică, ce îi dădea impresia că exista și afecțiune, se bucura de senzațiile de care avea parte. Se bucura să fie din nou în lume, să călătorească în trăsură, unde și când poftea, să aibă în brațe o femeie frumoasă și să se gândească la ce posibilități i se deschid.

Își ridică mâna și își trecu degetele prin părul ei. Era ca de mătase. Ori satin. Se simțea ispitit să îi scoată acele de păr și să se bucure de bogăția şuvițelor ei îmbătătoare. Razele lunii se reflectau în părul ei negru, în pielea ei ca de fildeș, făcând-o să arate ca de pe alte țărâmur.

Ea oftă, iar Robert se întrebă cine îi apărea în vis. Visa oare la bărbatul la care ținea cu ardoare? Sau la cel care o sărutase?

El, unul, nu avea de gând să se lase pradă somnului, căci visul pe care îl trăia cu ochii deschiși era mult peste orice și-ar fi putut imagina, peste ce-ar fi putut mintea lui să plăsmuiască în timpul somnului.

Îl tenta să îi devină soț în deplinătatea cuvântului. Legea îi dădea acest drept, iar asta însemna mai mult decât îi dăduse fratele lui. Era soția lui. Trupul ei îi aparținea. Inima însă... îi aparținea, pare-se, fratelui său.

Departe de el gândul de a o face să sufere pentru păcatele lui John, deși, pe măsură ce minutele treceau, își dădea seama că tocmai asta făcea. Asta făcuse acceptând să o ia de soție, asta făcea acum ascunzându-i adevărul.

Și, ținând-o în brațe, nu-și putu înfrâna gândul că își dorea ca ea să fie cu adevărat a lui.

Capitolul 8

Într-un colț al celulei întunecate, prizonierul D3-10 stătea pe podeaua rece, cu privirea pierdută în beznă. Când își revenise în

simțiri, se trezise acolo, singur, într-o celulă fără ferestre, fără pic de lumină, cu nenorocita de mască pe față. Încă nu și-o scosese.

Îi era teamă că vreun gardian ar deschide pe neașteptate ușa de fier și l-ar surprinde fără sinistrul acoperământ. I-ar vedea chipul, acel chip pe care îl detesta și care arăta întocmai precum cel al fratelui său.

Se tot întreba ce-o fi făcând acum fratele lui. Mai mult ca sigur nu mersese mai departe cu nunta. De fapt, sigur o făcuse. Dintotdeauna fratele lui voise să aibă totul. Tot ce nu i se cuvenea. Prin urmare, avea să o dorească și pe viitoarea ducesă de Killingsworth.

Cu un geamăt prelung, prizonierul D3-10 izbi cu pumnul în podea.

„Nu, nu o poate avea! Ea a mea! Îmi aparține! Totul îmi aparține mie!”

Se ridică în picioare și începu să umble prin celulă. Auzea chemarea străbunilor. Îi dezamăgise.

Trebuia să scape, să evadeze. Trebuia să recapete ce era al lui de drept.

Razele soarelui îi aruncau sclipiri de aur pe pleoape, dar Torie nu voia să se trezească. Voia să rămână acolo unde era. Era atât de plăcut, de confortabil. Se simțea în siguranță, apărată, protejată. Și, mai presus de toate, se simțea prețuită.

Negura somnului începea să se risipească, iar Torie își dădu seama că era *protejată*, cuibărită ca într-un cocon – între moli-ciunea banchetei și căldura bărbatului de lângă ea.

Soțul ei.

Își ținu respirația ca să nu îi tulbure somnul și își mișcă ușor capul până ce îi putu privi chipul. Dormea, așa cum dormea și cu câteva clipe în urmă.

Capul îi era înclinat într-o poziție ciudată, iar ea era convinsă că avea să-și simtă gâtul înțepenit tot restul zilei. Părul lui nu mai era aranjat, iar câteva șuvițe îi acopereau fruntea. Avea un braț petrecut în jurul ei, iar celălalt se odihnea lângă trupul ei, într-o poziție absolut nevinovată.

Îi studie chipul și privi cu atenție trăsăturile pe care credea că le cunoștea deja foarte bine. Însă cum stătea așa, adormit, Torie avu impresia că privește un străin. Buzele îi erau ușor întredeschise. Genele lungi și dese îi adumbreau obraji. Nu observase până în acel moment câte riduri avea în colțurile ochilor și ale gurii. Și cât de adânci erau, de parcă i le-ar fi săpat greutatea și suferința, nu bucuriile și plăcerile vieții.

Ridică ușor o mână și îi mângâie bărbia nerasă. Niciodată nu îl văzuse atât de neîngrijit, dar se simți mai atrasă de el ca oricând. Ca și cum aerul lui dezordonat îi era mai pe plac decât prezența nobilă și controlată pe care o știa atât de bine.

Torie se gândi că așa ar vrea să îl vadă în fiecare dimineață, tot restul vieții.

Cu dosul palmei atinse firele de păr scurte și negre. Chiar atunci, pleoapele lui tresăriră, ochii i se deschiseră, iar ea se trezi cu privirea pierdută în albastrul lor ca de noapte. În acei ochi se citea însă tristețe, tristețea celui care, în Ajunul Crăciunului, vedea în vitrina unui magazin întocmai ceea ce își dorea, dar nu putea avea.

El își trecu un deget peste obrazul ei, cu o nesfârșită tandrețe.

– Ai cea mai moale și delicată piele.

Vocea îi era răgușită, ca după somn, dar în expresia cu care o privea se vedea că între ei se născuse o intimitate, după ce își petrecuseră noaptea unul în brațele celuilalt. Și nu lipsi mult ca acele brațe să o cuprindă din nou, iar buzele lui să le întâlnească iar pe ale ei...

– Castravete.

El se încruntă.

– Poftim?

Ea simți cum pielea i se înfierbântă la atingerea lui.

– Mă dau cu o cremă specială care conține castravete.

– Dintotdeauna mi-a plăcut castravetele, dar în farfurie, nu pe față. Ciudate mai sunt femeile, spuse el, dând ușor din cap.

– Cred că nu-mi place comentariul, spuse ea, apoi își trecu degetele peste tâmplile lui. Nu pari să fi dormit foarte bine.

– În cea mai mare parte din timp, m-am uitat la tine cum dormeai.

– Cred că ai murit de plictiseală.

– Am fost fascinat de ceea ce vedeam. Lumina lunii atingându-ți fața... N-am văzut în viața mea ceva care să-mi provoace atâta plăcere.

Dintr-odată, păru ușor stânjenit.

– Ar trebui să ne așezăm la locurile noastre.

Numai că ea nu voia să se desprindă de el.

– Hai să ne începem dimineața cu încă un sărut adevărat, șopti ea.

Privirea lui alunecă repede spre buzele ei, iar degetele îi apucară strâns încheietura mâinii. Peste noapte, el își dăduse jos lavaliera și își desfăcuse primii doi nasturi de la cămașă, iar ea putu să-i vadă gâtul când înghițea în sec.

– Te rog, murmură ea, detestând faptul că vorbele ei sunară ca și cum l-ar fi implorat, detestând faptul că făcuse ea primul pas, în loc să aibă el inițiativa.

Era bărbat și se presupunea că făcea parte din natura lui să dorească o femeie. Iar rolul ei trebuia să fie cel de a-l ține la distanță, cel puțin până când erau căsătoriți legal. Apoi barierele puteau să dispară, făcând loc pasiunii.

Îl văzu cum închide ochii cu gene lungi și cum își apleacă încet capul înspre ea. Buzele lui erau la câțiva centimetri de ale ei. Îi simți respirația și aproape imediat simți și căldura buzelor lui lipite de ale ei.

Era un sărut prudent și cuminte, nu foarte diferit de cel de la biserică, deși, de data aceasta, gura lui o acoperise pe a ei, în loc să-i atingă doar colțurile. Simți însă că sărutarea lui era încărcată de ezitare, de nesiguranță. De parcă s-ar fi temut că ea nu avea să fie încântată de avansurile lui.

Nu era sigură cum și de ce își dădea seama de toate astea, dar era sigură de ceea ce intuia. Nu simțise din partea lui pasiune sau intenții amoroase. I se păruse că nu face decât să încerce marea cu degetul, să își dea seama cât de mult îl dorește. Iar acum Torie se întreba dacă simte măcar un fior de dorință pentru ea.

Noaptea trecută, simțise mai multă pasiune în felul în care o sărutase. Fusesse oare pentru că se simțea protejat de vâlul întunericii? Oare lumina zilei îl făcea să nu se simtă în largul lui, chiar și când voia să își atingă buzele de ale ei?

Gura lui parcă se juca ușor cu a ei, dar ea dorea să îl vadă că își pierde controlul, că o dorește.

– Robert, începu ea, iar el profită de prilej ca să-și strecoare limba dincolo de buzele ei.

Iar din acea clipă, nimic nu mai fu la fel. Sărutul lui deveni mai răscolitor, mai înfierbântat. Îl auzi gemând, îi simți pieptul lipindu-se de al ei și degetele încleștate aproape dureros în jurul încheieturii ei.

Limba lui îi invadă gura, stârnindu-i pasiunea ca și cum ar fi aprins un chibrit. Ea auzi un scâncet și un suspin și nu mică îi fu mirarea să constate că ea era cauza. Își înclină capul ca să îi permită să își potrivească și mai bine buzele peste ale ei...

Și în clipa următoare el se retrase, cu o expresie îngrozită de propriul comportament.

– Iartă-mă, îi spuse, cu răsuflarea tăiată.

– Pentru ce să te iert?

– Nu o să te fac a mea aici, în trăsură, ca un sălbatic.

Știa că ar trebui să se simtă insultată, dar se simțea absolut încântată. Așadar, o dorea. Chiar o dorea. Oare credea că se cuvenea să se poarte ca un gentleman atunci când aveau să facă dragoste? Ce gând plictisitor! Îi trecu prin minte că ar prefera să se poarte ca un sălbatic.

– Nu m-ar deranja, spuse ea cu sinceritate.

– Nu te-ar deranja... ce? o întrebă, de parcă uitase ce spusese chiar el mai devreme.

– Să mă faci a ta în trăsură. Să fim intimi, căci numai la asta m-am gândit în ultima vreme. Să aflu ce se întâmplă cu adevărat între un bărbat și o femeie. Știu că e scandalos că gândesc așa, dar sigur și tu ai aceleași gânduri.

Ochii lui se întunecară. Robert păru că privește în interior, că își cercetează mintea și sufletul.

– Mă gândesc la asta de când te-am cunoscut.

Ea izbucni în râs.

– Dar te-ai purtat mereu exact cum se cuvine. Nu am avut nici cea mai mică bănuială că simți asta. Nici măcar nu mi-ai dat vreo dată de înțeles că...

– E ușor să-i ții sub control pe cei care n-au simțit niciodată gustul libertății.

– Nu înțeleg.

– Dacă dădeam glas dorințelor mele, mi-ar fi fost mai greu să le controlez. Asta e natura animalică, să te ațâțe un miros, o atingere... o promisiune, spuse el atingând-o ușor pe obraz.

– Nu te știam atât de poetic.

– Poate că ne-ar fi mai ușor dacă te-ai preface că m-ai cunoscut abia ieri.

Ea zâmbi.

– Dar asta ar însemna să nu mai avem o istorie comună, să nu mai avem amintiri ale momentelor petrecute împreună. Nu pot face să dispară cele 12 luni de când te cunosc. Nu le pot șterge cu buretele și nu mă pot preface că nu au existat. Fără acele luni, n-aș fi ajuns ieri la altar lângă tine.

– Desigur.

Păru ciudat, dar simți o undă de dezamăgire în glasul lui.

– Însemni foarte mult pentru mine și din motivul acesta nu vreau să îndepărtez acele amintiri, adăugă ea, încercând să îl convingă de sinceritatea cuvintelor sale.

– Dacă nu amintirile, atunci trebuie să mă îndepărtezi pe mine. Am amorțit.

– Iartă-mă, nici nu mi-am dat seama că...

Robert încercă să schimbe poziția intimă în care stăteau, dar își pierdu echilibrul în care se ținea la marginea banchetei și începu să dea din mâini, în încercarea disperată de a nu cădea de pe locul lui. În același timp, ea se trase ca să îi facă loc. Robert reuși, într-un sfârșit, să se ridice și apoi se așeză pe bancheta de pe partea opusă.

– La naiba! urlă deodată, sărind de pe locul lui ca împins de un arc.

Sărise atât de brusc că se lovise cu capul de plafonul trăsurii. Își duse mâna la spate și, întorcându-se spre banchetă, văzu că se așezase pe acul ei de pălărie.

Ea își duse mâna la gură, străduindu-se să își înăbușe hohotele de râs. Era atât de caraghios cu acea expresie de confuzie întipărită pe chip!

Trăsura încetini, iar el căzu înapoi pe banchetă. Când trăsura se opri, portiera se deschise, iar lacheul băgă capul înăuntru.

– E totul în regulă, Excelență?

– Da, totul e bine. Vreau să oprim la următorul han, sunt lihnit de foame.

– Prea bine, Excelență.

Lacheul închise portiera, iar Torie îl auzi discutând cu vizitiul. Porniră din nou la drum.

– Pălăria dumneavoastră, ducese.

Își luă pălăria și observă că el stătuse nu doar pe ac, ci și pe pană, căci o turtise și o rupsese, iar acum atârna într-o parte.

– Și acul, adăugă el ursuz.

Când îi luă din mână obiectul ascuțit care, între timp, se îndoiese, izbucni din nou în râs.

– Îmi pare rău.

– Așa și trebuie. Nu-i frumos să râzi de răul altcuiva.

Se opri brusc din râs, căci nu putea descifra tonul cu care îi vorbise. Nu era mânios. Părea mai curând amuzat – o atitudine la care se așteptase.

– Trebuie să-mi iei altă pălărie.

– Aș prefera să te văd cu părul descoperit și, dacă se poate, fără ace înfipite prin el.

– Fără ace de păr ar fi... cam dezordonat, spuse ea ducându-și mâna la ceafă.

I se păru că îi citește în ochi dorința, nerăbdarea, ceva ce nu putea înțelege întru totul. Se întrebă dacă nu cumva se imaginează răvășindu-i părul în timp ce o copleșea cu sărutări.

Robert privi pe geam.

– Ne apropiem de un oraș. Ne vom opri în curând.

– Foarte bine, răspunse ea. Cred că trebuie să îmi aranjez ținuta. El îi aruncă o privire alunecoasă.

– Nu te obosi pentru mine.

I se păru un pic schimbat. Mai în largul lui, mai liniștit. La fel se simți și ea. Căsnicia cerea o schimbare din partea ambilor parteneri, iar ea începu să creadă că amândoi se descurcau de minune.

*

Robert ar fi vrut să își plimbe vârfurile degetelor pe pielea ei, să o înghiontească ușor, să o gădile, să o facă să râdă. Felul în care râsese mai devreme în trăsură îl făcuse să își dorească mai mult. Avea un râs luminos, jovial, ca o rază de soare ce reușea să se strecoare într-o pădure întunecoasă, ca un semn de speranță în întuneric.

La naiba, era gata să își petreacă restul vieții așezându-se pe ace de pălărie doar ca să o audă din nou râzând!

În timp ce stătea față în față cu soția lui la masa ce fusese pregătită la han, el se întreba cât de des râsese de față cu John. Dacă până la urmă aveau să rămână împreună, avea să încerce să o facă mereu să râdă, să zâmbească, să aibă acea sclipire în ochi. Ar fi făcut tot ce îi stătea în puteri să o facă fericită, căci acea fericire avea să fie și a lui.

Și-ar fi dorit să o poată distra chiar acum, la masă, fără însă a se face de râs.

Se pare că lui Torie îi revenise pofta de mâncare, căci tocmai termina ultimul ou din farfurie. Ea lipsise din încăpere pentru o vreme. Era aproape sigur că Torie se spălase pe față, căci obrajii îi erau rozalii. Își aranjase și părul, întrucât cele câteva șuvițe care îi scăpaseră din strânsoare peste noapte erau din nou la locul lor.

Păcat că făcuse asta.

Robert nu îndura privarea de libertate, chiar dacă era vorba doar de câteva șuvițe rebele. Și-ar fi dorit să o vadă despletită, să îi vadă pletele căzând în valuri.

– Cât de lung e părul tău? o întreabă.

Ea ridică privirea și se încruntă, iar el se temu o clipă că ar fi trebuit să știe deja răspunsul la acea întrebare.

– Trece până dincolo de șolduri, răspunse ea încet. Poate că ți-ar face plăcere să îl perii într-o bună zi.

El se imaginează trecând nu peria sau pieptănul prin părul ei, ci propriile degete, iar și iar, până ce aveau să se piardă în bogăția lui. Părul ei îl făcea să se gândească la lemnul de mahon bine lustruit. Avea un luciu atât de frumos, încât simplul gând de a o vedea despletită era suficient ca să îi stârnească dorința.

– O să mă perii și tu? întreabă el, cu intenția de a o tachina. Însă căldura din privirea ei nu făcea decât să îi aprindă și mai mult dorința.

– O să-mi pot folosi degetele?

Robert simți că rămâne fără glas. Nu putu decât să încuviințeze din cap. Buzele ei se deschiseră ușor, vârful limbii i se îți o clipă, apoi reveni la loc.

– În cazul acesta, da, mi-ar plăcea foarte mult să-ți perii părul într-o bună zi.

Îi susținu privirea și i se păru că momentul durează o eternitate. Oare femeile se schimbaseră atât de mult față de vremea când era el tânăr? Când deveniseră atât de îndrăznețe? Dumnezeuule, fata asta era un pericol pe care nu își permitea să îl aibă în preajmă!

Își dresе vocea și se ridică în picioare cu ceva mai puțină energie decât la ultima lor masă.

– Mă duc să văd dacă se fac pregătirile necesare pentru plecare. Scuză-mă.

Și-ar fi dorit ca vizitiul să îi poată duce la Hawthorne înainte de căderea nopții, înainte să aibă din nou ocazia de a o ține în brațe, căci se temea că de data aceasta nu avea să se mai înfrâneze.

Lui Torie călătoria i se păru deodată mult mai plăcută. Îi spuse istorioare din tinerețea ei, lucru de care nu se arătase niciodată interesat. E drept că el se bază pe ea să țină conversația vie, dar păru încântat de tot ce îi spunea, de parcă îi făcea plăcere să audă deopotrivă și poveștile, și vocea ei. La început, îi propusese jocuri de cuvinte ca să treacă timpul mai ușor, dar el se mulțumise să clatine din cap.

– Care e prima ta amintire? vru să știe Robert. Începe cu ea și pe urmă continuă. Spune-mi totul.

– O să ne ia o zi întreagă.

– Avem toată ziua la dispoziție, zâmbi el.

– Va fi rândul tău pe urmă?

– Poate, dar hai să începem cu tine.

Așa că ea începuse să îi povestească despre primele ei amintiri – când stătea pe umerii tatălui ei și asista la o paradă. Îi vorbi apoi despre toate activitățile cu care mama ei insistase să se ocupe: călăria, care îi plăcuse la nebunie, cântatul la pian, pe care îl îndurase cât de cât, broderia, pe care o urăse din toată inima, pictura, pe care mama ei o considerase drept o grozăvie.

Când i se punea o întrebare, Robert clătina doar din cap și spunea: „Încă nu ai terminat de povestit”. Nu fusese niciodată cu cineva care să se arate atât de interesat de orice aspect, cât de mic, al vieții ei. Bărbații cu care se întâmplase să flirteze erau mai interesați să vorbească despre ei decât să îi pună întrebări despre ea. Robert însuși nu arătase nici un interes față de trecutul ei, cel puțin nu înainte să se căsătorească. Era flatată că avea parte dintr-odată de atâta atenție.

– Tu și Diana sunteți apropiate, spuse el la un moment dat.

– Foarte apropiate. Îmi e mai mult decât soră, îmi e prietenă cu adevărat. Dar e așa o pacoste! O scoate din sărite pe mama. Ieri mă luase pe mine la tachinat, pretinzând că s-a sărutat cu un francez.

– De ce ar face asta?

– Nu știu. Mai ales că sunt suficienți englezi chipeși numai buni de sărutat.

– Tu vorbești, care ai sărutat atâția, chicoti el.

– L-am sărutat pe singurul care contează, replică ea strâmbând din nas.

Robert îi zâmbi din nou, părând mulțumit de aprecierea ei.

Dar, când se apropiară de finalul călătoriei, Robert deveni tot mai preocupat, tot mai puțin curios și interesat de ea. Se închise în el însuși, așa cum îl văzuse făcând de atâtea ori. Torie tăcu, dându-și seama că deja nu o mai asculta.

Se înnoptase de-a binelea când ajunseră la conacul Hawthorne, dar Torie tot distinge chipul soțului ei. Aleea era luminată de torțe, la fel și treptele ce duceau la reședința impunătoare, ce părea că iese din pământ pe măsură ce trăsura se apropia. Privind-o, se simți mică, neînsemnată. La fel se simțea și când se uita la soțul ei, căci era înalt, bine făcut și avea un aer autoritar.

Robert se opri lângă trăsură și privi casa cu un aer de uimire, de parcă nu mai fusese acolo de secole. Când se urni, în sfârșit, merse doar până în dreptul unuia dintre uriașii lei sculptați în piatră care vegheau intrarea. Mângâie piatra rece.

– Când eram copil, încălecam pe una dintre aceste două fiare și mă prefăceam că explorez jungla africană.

Vocea îi suna de parcă îndepărtata amintire îi provoca deopotrivă suferință și bucurie. Urcă treptele, iar ea îl urmă îndeaproape. Comportarea lui i se păru ciudată, judecând după faptul că, din ce știa ea, își vizitase casa de la țară chiar în acea lună.

Din casă ieși în mare grabă un bătrân.

– Vă așteptam, Excelența Voastră!

Se opri și se înclină ușor.

– Mă bucur să te revăd, Whitney.

În salutul aproape sugrumat al ducelui, Torie sesiză, fără însă a înțelege, o undă de îndoială combinată cu un sentiment de ușurare.

– Iar această doamnă încântătoare este ducesa despre care ne-ai informat că va sosi cu dumneavoastră? Întrebă Whitney.

Robert se întoarse spre ea, părând ușor surprins să îi remarce prezența alături de el. Arăta de parcă tocmai își aducea aminte că ea îl însoțise.

– Ducesă, dă-mi voie să ți-l prezint pe Whitney. Se îngrijește de această casă de când mă știu.

– Whitney, spuse ea încet.

– Excelența Voastră, bine ați venit la conacul Hawthorne.

– De cât timp lucrezi aici, Whitney? vru ea să știe.

– Dacă ar fi să număr, ar fi 38 de ani. O să cer imediat ca bagajele să fie duse în aripa familiei și...

– Nu.

Amândoi, și ea, și Whitney, își îndreptară privirea către duce. Rostise cuvântul acela cu o hotărâre nestrămutată, de parcă majordomul ar fi sugerat ceva nemaiauzit. Soțul ei păru foarte stingherit și se uită când la ea, când la majordom, de parcă nu era sigur cui trebuia să îi se adreseze.

– Am nevoie de un pic de timp singur, spuse cu glas scăzut. Draga mea, sper să nu te deranjeze. Pentru moment, vei fi mai mult decât mulțumită de condițiile din aripa de la răsărit.

Dacă n-o deranjează? Să n-o deranjeze că o exila în aripa opusă a clădirii? Să n-o deranjeze că toți cei din casă aveau să îi afle situația? Să n-o deranjeze? Era nebun? Bineînțeles că o deranja! Ce era în neregulă cu el? De ce o trata cu atâta nepăsare și desconsiderație când toată ziua se arătase interesat de ea?

Înainte ca Torie să își revină din șoc și să poată rosti vreun cuvânt, el se întoarse din nou către Whitney.

– Ocupă-te de ducesă. Mă duc în aripa familiei și nu vreau să fiu deranjat.

– Prea bine, Excelență, rosti Whitney cu un aer solemn.

Ducele urcă scările întocmai ca un soldat care pornea la luptă, lăsându-și în urmă soția și servitorii.

Cu un simplu gest al mâinii, Whitney începu să le dea ordine lacheilor care apăruseră cu discreție totală la scurt timp după sosirea trăsorii. Majordomul se întoarse apoi către ea. Ochii săi verzi și blânzi o priveau cu simpatie.

– Ducele obișnuiește să petreacă o vreme singur după ce sosește. Așa face mereu.

– Adevărat?

– Da, Excelență. N-a mai fost același om după ce fratele lui a plecat în America, iar părinții au murit de gripă.

– În ce sens n-a mai fost același?

Whitney clătină din cap.

– Nu sunt eu în măsură să interpretez comportamentul ducelui, vreau doar să vă asigur că nu e un lucru neobișnuit să vrea să fie singur.

În mod normal, Torie ar fi fost de acord cu toate acestea. Totuși, chiar era firesc ca el să se poarte așa imediat după nuntă? Să își lase soția în prag și să dispară?

– Cât de des a venit aici cu o soție, lăsând-o la scară ca pe un bagaj abia descărcat? Întrebă ea iritată.

– Ducele este un om complicat, Excelență.

– Cred că e pe cale să afle că și soția lui e complicată.

– Vă pot conduce în apartamentele dumneavoastră? Întrebă Whitney.

Ea trase aer în piept. Nu avea de ce să își îndrepte furia către majordom. Vinovat de tot ce i se întâmpla și de tot ce simțea era doar soțul ei. Chiar nu avea nici un temei să o abandoneze în acest fel.

Nu putea să nu se gândească serios că ceva era cumplit de nela-locul lui.

Robert se așeză într-un scaun somptuos, bogat ornamentat, de un roșu burgund, în fața patului în care dormise cândva mama lui. La fel ca la reședința din Londra, era dezamăgit că nu regăsea nici o urmă a existenței ei. Parfumul ei nu se mai simțea deloc, râsul ei nu mai râsuna în încăperi, iar cântecele de leagăn pe care i le murmură cândva amuțiseră. Nu mai găsisese nici haine de ale ei pe care să le mângâie. Totul arăta de parcă ea nici nu existase. Însă tocmai amintirea ei îi fusese sprijin în lungii ani de izolare.

Ei îi aparținuse cu adevărat, într-o mai mare măsură decât îi aparținuse tatălui său. Ea fusese cea care îl îndrumase, îl sfătuisese, îl consolase. Tatăl avusese și el influența lui, dar mama fusese întotdeauna cea pe care dorise să o facă fericită. Zâmbea la vederea florilor pe care i le culegea și i le oferea, de parcă ar fi provenit din cele mai elegante și exotice grădini. Pentru ea desena. Aprobarea ei o căuta și o primea întotdeauna.

Cum ar fi putut să mute altă femeie în camera ei? Iar el cum ar fi putut să ocupe camera în care dormise tatăl lui? Ar fi fost ca o recunoaștere finală a faptului că ei nu mai erau în viață.

Timp de opt ani, se rugase ca tot ceea ce îi se întâmpla să fie doar un vis urât din care avea să se trezească la un moment dat. Urma să se trezească, iar părinții aveau să fie în viață. Dar coșmarul continua și tot continua între zidurile de la Pentonville, dar și dincolo de ele.

Nu se îndoii că John preluase deja camerele tatălui lor. Robert se gândi pentru o clipă că urma să găsească alinare și putere dacă avea să doarmă în patul unde se odihniseră cândva toți bărbații din familia lui. Tatăl, bunicul, străbunicul. Până și acel pat purta tradiția familiei. Cu toții fuseseră bărbați buni, puternici, care își serviseră patria, regele, regina. Bărbați care își împliniseră destinele. Bărbați care își făcuseră datoria și fuseseră loiali.

El crescuse în umbra lor, în timp ce John crescuse, se pare, în afara influenței lor.

Robert oftă și își lăsă capul pe spate. Închise ochii. Era epuizat. Îl consuma cumplit încercarea de a deveni acea versiune a lui pe care fratele său o prezentase lumii. Totul era o nebunie.

Trebuia să se ducă la lordul cancelar și să își declare dreptul asupra titlului de duce, dar cum avea să demonstreze că el era

Robert? Ar fi fost cuvântul unui frate împotriva cuvântului celui-lalt frate.

Urma să se gândească la asta a doua zi, când avea să își recapete puterile.

Soția lui era bine instalată în cealaltă aripă a clădirii și putea găsi o mulțime de pretexte ca să o evite. Lucru pe care trebuia cu orice preț să îl facă. Îl fermecase cu povestioarele ei, cu zâmbetele și cu biata ei inocență pe care îi era atât de la îndemână să o facă țândări doar spunându-i adevărul. Era nevoit să o evite pe singura persoană care l-ar fi cunoscut pe John suficient de bine ca să deconspire șarada lui Robert. Care, de fapt, nu era tocmai o șaradă.

Într-adevăr, el era Robert Hawthorne, duce de Killingsworth. În ochii ei însă, n-ar fi fost decât un impostor, pentru că nu era bărbatul pe care îl iubea și care o ceruse de soție.

Dar și la asta avea să se gândească a doua zi.

Tot ce își dorea era să doarmă liniștit într-un pat confortabil, la căldură, printre lucruri care îi erau familiare.

În acea noapte, ducele de Killingsworth se întorsese acasă.

Capitolul 9

Torie stătea în dreptul ferestrei. Draperiile groase din catifea fuseseră trase ca să poată privi afară în noapte, în timp ce servitorii se mișcau înapoi și încolo aranjându-i lucrurile. Era o cameră încântătoare, un pic învechită din pricină că nu prea fusese folosită.

Tapetul era de un roșu burgund cu mici flori albe. Roșul burgund era, din ce observase, culoarea preferată la conac, alături de o nuanță închisă de verde. Și de auriu, argintiu și alb. În drumul spre camera ei, căzuse în profundă admirație la vederea tavanelor cu ornamente pătrate. În holul mare, fiecare pătrat avea în mijloc un medalion sculptat în nuanța fildeșului. În camera ei, fiecare pătrat

de pe tavan avea desenați în centru amorezi înconjurați de flori sau relaxându-se într-o grădină.

O cuvertură groasă, tot de roșu burgund, era așezată pe pat, iar perdelele din catifea ale baldachinului fuseseră trase. Mobilierul includea scaune, mese și o canapea. Se vedea că totul fusese gândit pentru confortul și plăcerea unei femei.

S-ar fi simțit chiar bine-venită aici dacă focul din șemineul de marmură i-ar fi putut încălzi și inima, nu doar camera. Se întreabă dacă nu cumva Robert se jucase cu ea toată ziua punându-i acele întrebări despre trecutul ei. Ce joc nebunesc era acesta? Să o sărute cu atâta pasiune și înflăcărare, ca mai apoi să se facă nevăzut la sosirea la conac?

Cu ce-i greșise? De ce o înlătura?

– Totul e gata, Excelență, spuse Charity. Doriți să vă ajut să vă pregătiți de culcare?

Dornică să își păstreze măcar o fărâmbă de mândrie, se întoarse spre camerista care o slujea de câțiva ani. Fata o privea cu tristețe. Chiar cu milă. Torie detesta gândul că toată lumea avea să afle că soțul ei nu o dorește.

– Încă nu, răspunse cu un zâmbet plin de căldură, prefăcându-se că nu era indignată de comportamentul ducelui.

Charity se încruntă ușor.

– Doriți să vă aduc ceva de mâncare?

– Nu, mulțumesc. Cred că o să fac o plimbare.

– Dar e întuneric afară.

– O să-i cer lui Whitney să-mi găsească un felinar.

– Mai devreme mi s-a părut că aud tunete.

– O să fiu bine, Charity. Am și eu nevoie să fiu singură o vreme, la fel ca soțul meu.

Robert se simți ca o fantomă în timp ce băntuia prin aripa casei rezervată familiei, deschizând ușă după ușă, intrând în fiecare cameră, inspirând mirosurile bine cunoscute, atingând fie o statueta, fie un bibelou sau alt obiect decorativ, tot căutând printre lucrurile care îi aparținuseră cândva. Fratele lui îi luase mult mai mult decât bănuise. Nu doar anii pe care nu avea să-i mai recupereze vreodată,

ci și amintirile, momentele petrecute în această casă împreună cu familia.

Nu avusese nici ocazia de a lua parte la înmormântarea părinților. Avea să se ducă a doua zi la cavoul familiei, ca să se reculeagă. Avea să-și dea timp să îi jelească. Nu era sigur că acceptase cu adevărat gândul că părinții nu mai erau. Cât fusese la Londra, se putuse agăța de iluzia că ei ar fi fost la conacul Hawthorne. Acum avea senzația că sunt la Londra.

Poate tocmai de aceea simțise că trebuia să ajungă acasă cât mai degrabă. Crezuse cumva că urma să îi găsească. Dar ei nu mai erau acolo. Oricât ar fi umblat prin lume, nu avea să-i mai vadă vreodată.

Își încheie preumblarea prin casă în camera ce fusese cândva a lui. Încă nu era pregătit să se mute în fosta cameră a tatălui său. Dar dacă John se mutase deja acolo, cum avea Robert să explice faptul că dormise în vechea sa cameră? Foarte simplu: de dragul amintirilor.

Nostalgia era o explicație plauzibilă. Era suficientă. Whitney nu avea să îi pună întrebări. Nici alt servitor. La urma urmei, el era stăpânul. Depindeau de el și de cât de bine reușeau să păstreze discreția în privința vieții lui private.

Se pregătea să apese pe clanță când auzi niște pași ușori venind dinspre scară. Cadența lor îi trezi amintirile. Știa pe cine avea să vadă pe ultimele trepte.

Așa cum bănuise, Whitney își făcu apariția. Un pic mai lent, un pic mai gătit, dar pașii lui rămăseseră iuți și hotărâți, așa cum își amintea.

– Excelență, regret să vă deranjez, dar m-am gândit că s-ar cuveni să știți că ducesa încă nu s-a întors.

Robert își trecu degetele prin păr. Tot nu se putea obișnui cu el atât de scurt. Apoi înclină ușor capul, de parcă gestul l-ar fi ajutat să descifreze spusele lui Whitney.

- Iartă-mă, Whitney, dar nu înțeleg. Nu s-a întors de unde?
- Ducesa a ieșit să se plimbe cu mai bine de o oră în urmă.
- Noaptea?

Privi spre ferestrele uriașe prin care razele soarelui sau ale lunii puteau să pătrundă și să lumineze holul. Văzu strălucirea unui fulger și știu că imediat urma un tunet.

– Dar plouă, spuse el uimit.

– Da, Excelență. Nu ploua când ducesa și-a început plimbarea, dar mă tem că s-a rătăcit. Părea distrasă, tulburată. A luat cu ea un felinar, nimic altceva.

– Un felinar? Dacă mergea pe peluză, acolo erau lumini...

Nu își continuă ideea. Nu se cuvenea să pună la îndoială comportamentul soției lui în fața servitorilor, fie și în fața unuia atât de devotat precum Whitney.

– Adună servitorii. Mai aduceți felinare. Pregătiți câțiva cai. Trebuie să plecăm în căutarea ei!

– Prea bine, Excelență.

Robert se îndreptă spre capătul holului și privi pe fereastră. Să fie oare el de vină pentru că soția lui dispăruse în noapte? Plecarea ei oare avea legătură cu faptul că el o evitase, că o trimisese într-o cameră aflată în partea opusă a casei?

Cu siguranță. Lipsa lui de atenție o rănisese profund, fără doar și poate. Cărei soții i-ar fi fost pe plac să i se spună că nu era bine-venită în aripa casei rezervată familiei?

Fusese de bună-credință când se măritase cu el, iar el fusese atât de preocupat de propriile lui nevoi, că uitase cu desăvârșire să țină seama și de ale ei.

Chiar dacă nu îi putea fi soț, putea fi ducele pe care ea îl merita. Putea fi prietenul, dacă nu iubitul ei. O luă la goană pe scările de marmură.

– Whitney!

Majordomul apăru aproape imediat ce Robert ajunse în holul de la intrare. Ținea în mână o haină și îl ajută pe Robert să se îmbrace.

– Spune-le să mute bagajele soției mele în camera ducesei.

– În camera mamei dumneavoastră?

– Mama nu mai e, Whitney. Avem o nouă ducesă de Killingsworth.

– Da, Excelență. O să mă îngrijesc să i se mute degrabă lucrurile. Presupun că dumneavoastră veți dormi, ca de obicei, în camera tatălui dumneavoastră.

Îl privi cu atenție pe Whitney, încercând să își dea seama dacă majordomul îi adresa o întrebare sau îi dădea, în schimb, un indiciu cu privire la cum stăteau lucrurile, în mod normal, la reședință. Whitney bănuia oare că Robert nu prea știa care era mersul lucrurilor? Nu avea cum. Poate că pur și simplu...

Robert era obosit. Epuizat. Nu avea de gând să încerce să ghi-cească motivele celorlalți sau să caute sensuri ascunse în spatele cuvintelor lor.

– Da, Whitney. Ducele și ducesa de Killingsworth vor dormi în camerele lor.

– Prea bine, Excelență. Servitorii care vor lua parte la căutări vă așteaptă la grajduri.

– Mulțumesc, Whitney.

Se îndreptă spre ușă.

– E bine să vă avem din nou acasă, domnule.

Robert se opri, dar îi fu teamă să privească înapoi, căci era sigur că majordomul avea să citească în ochii lui întregul adevăr despre situația în care se afla.

– E plăcut să fiu din nou acasă, spuse încet.

Apoi ieși în grabă afară, în furtună.

Torie își pierduse orice speranță. Se rătăcise.

Fusese atât de adâncită în gânduri, că nu prea acordase atenție drumului pe care îl urmase. Ieșise de pe aleea pietruită și se aventurase într-o pădure. Iar acum, când luna era acoperită de nori grei, își dăduse seama că se pierduse. Lucrurile se complicasera și mai mult când furtuna izbucnise pe neașteptate. Torie era udă până la piele, iar frigul și umezeala o făcuseră să se simtă și mai nefericită.

Peste tot în jur vedea numai copaci, iar felinarul ei abia dacă lumina suficient cât să vadă unde pășește. Se rezemă cu spatele de un copac și se lăsă să alunece jos, fără a-și mai putea stăpâni lacrimile. Nu se simțise niciodată atât de nenorocită, de neiubită și nedorită.

Ce se întâmplase cu bărbatul care râdea vesel alături de ea? Nu-l cunoscuse bine pe Killingsworth, dar simțea că îl cunoscuse mai bine înainte de căsătorie decât după ce își spusese jurămintele.

De ce o exilase în cealaltă aripă a casei? Nimic din ce făcea nu avea noimă.

Era voiajul lor de nuntă, acea perioadă când urmau să se apropie, să își consume căsătoria. În schimb, ea era cea care iniția fiecare conversație, chiar și fiecare *sărut*. Vorbise în neștire despre viața ei, despre lucrurile la care visa, despre culorile ei preferate, în vreme ce el doar stătuse și se uitase la ea, de parcă era un specimen rar conservat într-un borcan.

Toate îndoielile din dimineața nunții reveniseră îndoit, chiar întreit. O copleșeau. Cum să se îndrăgostească de el dacă nu stăteau împreună? Cum să îl cunoască mai bine dacă el nu făcea decât să îi pună întrebări și să evite să răspundă atunci când era întrebat? Și cum Dumnezeu avea să-i fie soț în toată puterea cuvântului dacă nu era niciodată lângă ea? Ea ce ar fi trebuit să facă? Să accepte să fie tratată astfel sau să se revolte?

O deruta purtarea lui. Nu era deloc ce ar fi așteptat din partea bărbatului care o alesese dintre toate celelalte. Nu că acum ar mai fi contat. Probabil că-i era dat să moară de frig chiar acolo, fără să fi aflat cum era să fie trupește alături de bărbatul pentru care nutrea o asemenea afecțiune.

Tot ce își dorea era să trăiască și să fie iubită. Auzise că, în cele mai multe cazuri, căsnicia cu un aristocrat era mai curând dezamăgitoare, dar trăsese nădejde că a ei avea să fie una dintre cele câteva căsnicii invidiate de toată lumea. Nu voia să se mulțumească doar cu o căsătorie de complezență. Voia emoție, pasiune, trăiri intense.

I se păru că aude în depărtare zgomot de copite, ca și cum cineva s-ar apropia călare, iar în beznă zări niște luminițe.

– Victoria!

Recunosc vocea care o striga. Însă nu știu de ce se miră așa de tare că el pornise în căutarea ei. Era mirată, dar și ușurată. Până la urmă, poate că însemna ceva pentru el. Poate că era ceva adevăr în vorbele pe care i le spusese. Poate chiar avea nevoie să stea singur o vreme. Dar tocmai acum? Cam ciudat. Chiar după nuntă... Tocmai atunci nu voiai să fii singur.

– Victorial

Important era că acum venea după ea, în ciuda purtării lui de dinainte. Îi era recunoscătoare pentru asta. Se ridică în picioare cu greu și mișcă felinarul.

– Aici! Sunt aici!

Ploaia se opri la fel de brusc precum începuse. Norii se risipiră de pe fața lunii, iar în razele ei Torie văzu călăreții apropiindu-se. Nu-i fu deloc greu să îl recunoască pe soțul ei. Îl recunoscuse după felul în care stătea în șa. După aerul regal. Nimeni nu îl putea lua drept servitor sau sătean.

Robert descălecă degrabă și se apropie de ea, dându-și jos haina.

– Ești teafără?

– Da. Eu... Am vrut să fac o scurtă plimbare, dar a început ploaia și m-am rătăcit.

Îi puse haina pe umeri, apoi o cuprinse cu brațele, strângând-o la piept. Victoria simți căldura pe care haina lui o păstrase, iar căldura trupului lui o făcu să se oprească din tremurat. Îl simți puternic, robust, simți că prezența lui îi făcea bine.

– Am fost atât de îngrijorat, îi șopti el, cu capul aplecat spre ea, cu buzele aproape lipite de urechea ei. Am tras o spaimă soră cu moartea din pricina ta!

Deși nu asta intenționase, îi fu un pic rușine că o bucura faptul că el se speriasse din pricina ei. Era cu neputință să nu îi pese din moment ce își făcuse griji.

– Îmi pare rău. Am vrut doar să ies puțin, să mă îndepărtez, să îmi limpezesc gândurile. Spune-mi, Robert, cu ce am greșit? De ce nu mă mai dorești?

Simți cum brațele lui o strâng tot mai tare, aproape strivind-o de pieptul lui.

– Dar te doresc, îi răspunse cu o voce răgușită. Dar dacă nu am grijă, o să-ți fac rău.

– Nu sunt chiar atât de delicată cât să nu pot fi atinsă.

El se retrase cu un geamăt prelung.

– Hai acasă, trebuie să te încălzești.

O ridică în brațe, o duse la cal și, cu ajutorul unui servitor, încălecă și o urcă și pe ea în șa, în fața lui. O cuprinse cu brațele și apucă frâiele. Calul porni la pas, iar ea se sprijini de pieptul lui.

- Am pus să ți se mute lucrurile în aripa rezervată familiei, în camera de lângă a mea, o anunță pe un ton solemn.
- Parcă nu mă voiai acolo.
- Locul tău e acolo. Am greșit când am decis altfel.
- Știu că nu mă iubești, Robert, dar am crezut întotdeauna că măcar mă placi. Că nu te interesează doar zestrea mea.
- Vorbim când ajungem la conac. Îmi va fi mai ușor să înțeleg ce spui când nu o să-ți mai clănțâne dinții.

Ghici în glasul lui un ton muștrător și simți că și asta o mătumește. Câtă vreme îi provoca o emoție de orice fel, nu era totul pierdut.

Dormitorul era somptuos. Îi aparținuse stăpânei proprietății. Focul ardea în șemineu, iar baia fusese pregătită în spatele unui paravan de mătase.

Soțul ei o purtase în brațe pe scări, de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât un fulg. Îi ignorase protestele când îi ceruse să o lase jos, spunând că putea să meargă singură. Adevărul era că stând așa, cuibărită în brațele lui, chiar îi făcea plăcere să fie dusă în camera ei.

O așeză pe pat. Hainele lor ude erau ca doi magneți, iar fiecare îl atrăgea pe celălalt spre căldura emanată de trupul lui. El ieși din cameră pe o altă ușă, care ducea, fără îndoială, spre camera lui. Îl auzi strigându-l pe Witherspoon chiar înainte ca ușa să se închidă în spatele lui. Probabil că, în timp ce camerista o ajuta pe ea să se pregătească, pe el îl ajuta valetul. Poate că avea să afle în scurtă vreme dacă mama ei avusese dreptate în ce privește virilitatea ducelui, dacă termina repede sau greu. În vreme ce mama ei era adepta actului consumat cât mai rapid, Torie nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva era mult mai plăcut ca totul să decurgă încet. Ar fi putut savura totul cu plăcerea cu care se bucura de o baie caldă.

În timp ce trupul îi era răsfățat de atingerea mătăsoasă a apei, își aminti cât de plăcut fusese să se trezească de dimineață în brațele lui. Se întrebă dacă urma să rămână lângă ea după ce aveau să facă dragoste, dacă urma să adoarmă la pieptul lui.

Ar fi rămas toată noaptea în apa caldă. Se simțea atât de bine acolo, după ce ploaia o udase și o înfrigurase! Însă știa că în curând soțul ei avea să i se alăture și voia să fie pregătită să îl primească. Se așeză la măsuța de toaletă unde îi fuseseră deja pregătite peria, pieptănul și oglinda. Charity îi descurcă pletele și folosi un prosop ca să i le usuce. O ajută apoi să îmbrace cămașa de noapte roz care îi sublinia rotunjimile și lăsa foarte puține detalii în voia imaginației. Torie se băgă în pat și trase pătura până la gât. După un moment de gândire, o dădu în jos până în dreptul bustului. Nu voia ca soțul ei s-o ia drept o desfrânată, dar nici să creadă că îi era groază de vizita lui.

Auzi un ciocănit în ușă. Momentul pe care îl anticipase și de care se și temuse sosise, în sfârșit. Și, din nou, i se păru că totul se întâmpla prea curând. Înainte să fie întru totul pregătită.

Își privi fix mâinile în timp ce Charity deschise ușa. O auzi pe cameristă îngânând ceva înainte de a ieși din încăpere. Ușa se închise, apoi auzi pașii soțului ei – mult mai apăsați decât ai servitorilor – pe măsură ce el se apropia.

– Cum te simți? o întrebă cu același ton copleșit de regrete cu care îi vorbise mai devreme, în pădure.

Ea îl privi și fu mirată din cale-afară să îl vadă complet îmbrăcat în loc să poarte ținuta de culcare. Era în fața ei, în cămașă și pantaloni, iar în mână ținea... o ceașcă de ceai!

O ceașcă pe o farfurioară.

Nu vin sau șampanie cu care să sărbătorească momentul uniunii lor sau cu care să o ajute să se relaxeze.

Doar o ceașcă de ceai.

– Ți-am adus niște cacao caldă, îi spuse el.

Torie văzu că obrații lui erau roșii ca focul.

– Mă gândeam că o să te ajute să adormi, adăugă el.

– Oh...

Se ridică având grijă să rămână acoperită de pături. Când încetă cu foiala, el îi oferă ceașca pe farfurie, apoi făcu semn cu capul spre unul dintre scaunele din încăpere.

– Pot să iau loc? o întrebă.

Ea încuviință din cap și luă o înghițitură de cacao. Avea un gust divin. Fusesse o mișcare inteligentă din partea lui să îi ofere cacao în

loc de vin sau șampanie, căci o ajuta de minune să se relaxeze. El își trase scaunul, se așeză și se aplecă în față cu coatele pe genunchi, palmele împreunate și privirea plecată.

– Trebuie să îți cer scuze pentru cele întâmplate mai devreme, spuse el, ridicându-și privirea spre ea. Îți cer scuze că am poruncit să fii instalată în cealaltă aripă a casei. Îmi dau seama că acțiunile mele te-au făcut să te simți... nedorită. Și că plimbarea ta prin pădure a avut legătură și cu asta.

– Eram neatentă. Gândurile îmi zburau de la una la alta și nu am observat încotro mă poartă pașii, spuse ea degrabă, dornică să îl liniștească.

– Știu, dar dacă m-aș fi îngrijit să te simți bine-venită aici, poate nu ai mai fi simțit nevoia să pleci așa de departe.

Ea puse farfurioara în poală și păru să o studieze cu atenție când, în realitate, se gândea să-l întrebe de ce nu făcuse nimic să o facă să se simtă bine-venită, de ce era în camera ei complet îmbrăcat și de ce îi adusese cacao în loc de vin.

– Camera asta a fost a mamei mele, spuse el pe un ton solemn. Nu eram încă pregătit să fie a altcuiva.

– Șase luni, Robert. Ai avut șanse luni să te pregătești pentru acest moment. Nu vreau să par o scorpie, dar chiar ai avut timp.

– Am fost foarte apropiat de mama, iar când a sosit momentul...

– Nu încerc să îi iau locul.

– Nici nu mă gândeam că ai vrea. Departe de mine gândul să dau de înțeles așa ceva. Doar încercam să îți explic de ce am reacționat așa.

– Mă pot muta în altă cameră. Am trecut pe lângă cel puțin șase uși până să ajung în camera asta și nu m-ar deranja dacă...

– Nu.

Robert o întrerupse, ridicând mâna. Apoi își apăsă degetele pe buzele ei, încruntându-se ușor, pentru a spori importanța cuvintelor pe care avea să le rostească.

– Când te-am luat de soție, ai devenit ducesa de Killingsworth, iar această cameră nu ți aparține mamei mele, ci femeii care poartă acest titlu. Toate ducesele de Killingsworth au dormit aici. A fost o greșală din partea mea să nu te instalez aici de la bun început. Iar pentru asta îți cer iertare.

– Cred că, de când ne-am căsătorit, ți-ai cerut scuze mai mult decât în toate lunile de când ne cunoaștem.

El zâmbi ușor.

– Sunt sigur că ai dreptate. Ultimele două zile au fost... extraordinare. Drept urmare, sunt teribil de slăbit, de epuizat. Prea slăbit ca să fiu un soț din cale-afară de atent și grijuliu în noaptea asta.

– Oh! exclamă ea, trecându-și degetele pe marginea ceștii. Înțeleg. Deci în noaptea asta voi dormi singură.

– Da. Nu găsesc că împreunarea dintre soț și soție trebuie grăbită în vreun fel.

Ea îl privi cu atenție. De data asta, nu mai avea nici o îndoială. Robert roșise. Apoi se ridică brusc în picioare.

– Noapte bună, ducesă.

– Robert?

Era atât de grăbit să se smulgă de sub vraja ei, că făcuse deja câțiva pași spre ușă. Se opri când o auzi strigându-i numele și se întoarse spre ea.

– Da?

– Tu mă iubești?

Robert închise ochii și oftă.

– Țin la tine. Niciodată nu ți-aș face vreun rău.

– M-ai fi luat de nevastă dacă nu aș fi avut o zestre substanțială?

El deschise ochii, se apropie de pat și își petrecu mâinile în jurul unuia dintre stâlpii baldachinului.

– Te-aș fi luat de soție și dacă nu aveai zestre deloc.

– Ce-ți place cel mai mult la mine?

El se încruntă și înclină capul într-o parte.

– Vrei să numesc un singur lucru?

– Da. Mi-e greu să recunosc, dar sunt foarte nesigură în legătură cu rolul meu în viața ta. Parcă te grăbești mereu să scapi de mine, chiar și atunci când ne înțelegem bine, și atunci...

– Zâmbetul tău, o întrerupse el.

Zâmbetul? Ea clătină din cap, uimită de-a dreptul.

– Dar un zâmbet are atât de puțină însemnătate, e atât de...

– Te contrazic. Zâmbetul tău e o bijuterie. Când zâmbești, obrazul drept formează o gropiță. Te face să pari în același timp și pusă pe șotii, și misterioasă. Atrăgătoare. Dar și bună. Zâmbetul tău e ca

un curcubeu așezat invers, iar ochii tăi sunt aurul în care e înmuiat la ambele capete.

- Nu te știam așa de poetic.

- Deținuții aceia de la Pentonville, cei despre care discutam ieri, nu văd nici un zâmbet din prima până în ultima zi petrecută între acele ziduri.

- Cu acele măști pe față, nu văd nici vreo încruntătură.

Se așteptă ca remarca ei să îi stârnească râsul, dar el nu văzu deloc partea amuzantă a situației, pentru că rămase serios, ca o stană de piatră.

- Zâmbetul e magie pură, Torie. Înveselește inima. Chiar și un zâmbet aruncat în trecere poate aduce bucurie. Ei bine, imaginează-ți cum ar fi ca nimeni să nu îți mai zâmbească vreodată. Eu am început abia de curând să apreciez puterea și însemnătatea zâmbetului. De când l-am văzut pe al tău.

Complimentele lui o copleșeau.

- Nici nu știu ce să spun. Mă lași fără cuvinte. Întotdeauna am considerat că am un zâmbet cât se poate de comun.

- Nu există zâmbet comun. Doar că al tău este excepțional. Știu că obișnuim să ne înfrânăm zâmbetele când pozăm pentru a ni se face portretul, dar m-ar bucura să încalci tradiția și să devii prima ducesă Killingsworth care zâmbește la poza pentru portret. Și o să cer o variantă în miniatură pe care să o port mereu la mine.

- Un portret durează atât de mult că o să mă doară fălcile de la atâta zâmbit, dar o să îndur durerea de dragul tău.

- Uite, zâmbetul tău din această clipă! Pe acesta vreau să-l port mereu cu mine.

Nici măcar nu își dăduse seama că zâmbea.

- Și vei zâmbi și tu pentru mine?

- Nu prea am exercițiu în privința asta, dar o să mă străduiesc. Somn ușor.

Era un rămas-bun ceva mai amabil decât cel de mai devreme, așa că îl lăsă să plece. Se cuibări sub plapumă, sorbindu-și încet cacaua. Soțul ei îi arătase fațete pe care nici nu i le bănuise. Cine-ar fi crezut că acorda atâta importanță zâmbetului?

Sau că îi păsa atât de mult de acei prizonieri nefericiți.

Cine era bărbatul acesta cu care să măritase?

*

„Ea e ducesa de Killingsworth. Iar tu ești ducele de Killingsworth. E soția ta.” „Da, dar nu sunt bărbatul care i-a făcut curte. Care a cucerit-o. Care i-a cerut mâna. Nu am nici un drept să tânjesc așa după ea. Absolut nici unul!” „Dar e ducesa ta. A ta!” „Da, dar nu are nici o vină.”

Robert se plimbă încoace și-ncolo prin cameră, în picioarele goale, purtând halatul prețios din mătase al fratelui său. Umblă dintr-un colț în altul al camerei, apoi în cerc, își țină mâinile pe urechi, dar nu reuși să oprească vocile care îi răsunau și i se contraziceau în cap.

Oricât de tare îi displăcea să recunoască, purtase lungi conversații cu sine însuși în perioada petrecută la Pentonville. Le împrumutase gândurilor voci diferite și, cu toate că știa, chiar știa că sunt gândurile lui și că le poate controla, uneori simțea că o ia razna.

Nu putea opri vocile, nu le putea reduce la tăcere, nu le putea interzice să se contrazică între ele, să încerce să-i dea libertatea de a face exact ce voia să facă. Să o facă pe Torie soția lui în toate privințele.

Încă de când Whitney îl anunțase că Torie dispăruse, Robert ajunsese la concluzia că își merita dreptul de a dormi în aripa rezervată familiei. Dacă avea să rămână acolo, asta era deja altă poveste, dar ce era corect era corect: se măritase de bună-credință cu ducele de Killingsworth, iar asta îi dădea dreptul de a dormi în camera ducelui.

Avusese de gând să ordone să i se mute lucrurile a doua zi. Văzând însă că nu se dusesse la culcare, considerase că nu avea de ce să amâne mutarea pentru a doua zi.

Cum fusese cu putință ca ceva atât de banal precum o plimbare la ceas de seară să se transforme într-o asemenea tevatură?

Cum de se rătăcise? Se temuse că plimbarea ei fusese un pretext ca să fugă și nu ar fi putut s-o învinuiască. Căsnicia cu el avea să fie departe de ce își imaginase ea.

Abia dacă îi vorbea, iar când îi spunea totuși câteva vorbe, și le găsea cu mare greutate. Era uimitor cum putuse să se transforme în doar opt ani. Fusese un interlocutor spiritual. În anii trecuți,

ajunsese să se distreze singur cu replici amuzante. Intra în dialog cu sine și uneori reușea chiar să își stârnească râsul. Însă acum se vedea cu totul nepriceput, incapabil să poarte o conversație oricât de banală.

Vremea. Puteau vorbi despre vreme. Poate că Torie nu ar fi ieșit din casă dacă i-ar fi spus, când se apropiau de Hawthorne, de exemplu: „Aerul miroase a ploaie. Ne paște o furtună”.

Chiar știuse că avea să vină furtuna, se simțea în aer, îi simțise mirosul. Numai că păstrase acele gânduri doar pentru el. Așa că ea plecase fără să se gândească o clipă în ce primejdie avea să se afle când urma să pornească furtuna. Iar el plecase după ea fără să se gândească la ce era de făcut după ce avea să o găsească. Nici nu-i dăduse prin minte să ceară să-i fie pregătit și ei un cal, iar asta se transformase într-o dulce tortură când fusese nevoit să o ia cu el, să îi simtă parfumul prin hainele ude leoarcă, să îi simtă trupul între coapsele lui, cu spatele lipit de pieptul lui, frecându-se de el la fiecare pas.

Fusese un miracol că reușiseră să o găsească, iar datorită acestui miracol o cuprinsese în brațe când o revăzuse, o strânsese atât de tare, că îi simțise sfârcurile întărite de răcoarea nopții. Era ud leoarcă și dărdăia de frig, dar ar fi stat bucuros afară toată noaptea cu ea în brațe, cu trupul lipit de al ei, inspirându-i aroma dulce ce îi umplea nările. Nici măcar ploaia nu avea puterea să-i alunge mirosul.

Se gândi că, după ce urma să îi spună tot adevărul, iar căsătoria să fie anulată, avea să se ducă în camera ei, să îi simtă prezența și parfumul.

Se gândi că exact în acele momente ea stătea în pat, în camera alăturată, și că doar o ușă o separa de el. O ușă masivă, bogat ornamentată, căci totul în casa aceea era bogat ornamentat și masiv. Nu trebuia decât să deschidă ușa și să-i spună că a mințit-o, că a mințit-o în legătură cu multe alte lucruri.

Prea epuizat ca să fie atent? Sfinte Dumnezeule! Fusese nevoit să-și încleșteze mâinile până ce simțise că îi amortesc, doar ca să nu cadă pradă tentației de a și le trece prin părul ei despletit, de a-i atinge ușor buza de jos, unde rămăsese un strop de cacao pe care, până la urmă, ea îl ștersese cu limba.

Cu acel gest neînsemnat, aproape că îl făcuse să își piardă controlul. Trupul i se încordase și i se învățosase atât de repede, că îl cuprinsese amețea.

Prea epuizat?

Și dacă ar fi fost pe patul de moarte, tot ar fi găsit energia și bărbăția de a face dragoste cu ea.

Îl fermecaseră încercările ei disperate de a se acoperi și dusesse o grea luptă cu el însuși ca să nu smulgă păturile care o acopereau. Căzuseră singure, deși nu foarte mult, când se întinsese după ceașcă, iar el remarcase conturul perfect al unui sân prin bumbacul cămășii de noapte. Nu era nevoie să o vadă goală ca să știe că avea sâni perfecți. Nu era nevoie să îi cuprindă în palme sau să îi strângă ușor ca să știe că erau fără de cusur.

Fusese de ajuns să vadă puținul pe care îl zărise prin cămașa de noapte ca să știe că i-ar fi plăcut absolut totul la ea.

Se lăsă să cadă în fotoliul din fața focului ce pălea în comparație cu vâlvătaia care îl cuprindea când se gândea la soția lui. Avea nevoie, fără îndoială, de încă o baie rece, ultimul lucru pe care se așteptase să îl îndure odată ce avea să reintre în rolul pentru care se născuse. Avea nevoie de o baie cu apă rece ca gheața, să-i clănțâne dinții în gură.

Dar avea nevoie de ceva care să-i tempereze ardoarea, și nu mai putea căuta eliberarea într-un fel pe care trupul lui l-ar fi găsi satisfăcător.

Îi era cu neputință să se culce cu soția lui fiindcă nu pentru el se păstrase. Nici cu alta nu se putea culca, pentru că era însurat. Chiar dacă nu avea de gând să o facă a lui întru totul, ea îi jurase credință, convinsă fiind că îi vorbea celui care o ceruse de soție.

El avea să își respecte jurămintele pe care, la rândul lui, le făcuse, cel puțin până la desfacerea căsătoriei.

Însă acum trebuia să se ducă la culcare, să urmeze și el sfatul pe care i-l dăduse ei și să doarmă neîntors. Avea nevoie de odihnă, pentru că a doua zi de dimineată urma să verifice registrele și actele în căutarea unui indiciu cât de mic ce l-ar fi putut ajuta să recupereze ceea ce fratele său îi răpise.

Două ceasuri mai târziu, când în sfârșit se culcă, după ce nu făcuse decât să se uite la foc și să se gândească la femeia din camera alăturată, nu visă că își recapătă titlul.

Visă că își ținea soția în brațe.

Capitolul 10

A doua zi de dimineață, Torie se trezi surprinzător de odihnită. Seara trecută, după ce își băuse cacaua, stătuse trează o vreme și ascultase pașii soțului său, care se plimba încoace și-ncolo în odaia alăturată, făcând podelele să scârțâie. Ceva era în neregulă cu el. Simțise din clipa în care i se alăturase în fața altarului că era tulburat, că nu era el însuși. Călătoria de deunăzi fusese suficient de plăcută ca să îi dea speranțe că mariajul lor avea să fie, până la urmă, reușit, dar din clipa în care sosiseră la conac, își dăduse seama că se înșelase.

El era tulburat. Chiar recunoscuse asta. Torie și-ar fi dorit ca, indiferent de neliniștile și problemele care îl apăsau, Robert să i le împărtășească și ei. Oare de ce cred bărbații că trebuie să fie puternici și să ducă pe umerii lor toate problemele?

Oftă, apoi dădu păturile la o parte și se dădu jos din pat. Traversă încăperea și trase draperiile. Soarele strălucea și ștersese orice urmă a furtunii de seara anterioară. Urma să fie o zi minunată. Prima ei zi ca stăpână la conacului.

Se întoarse lângă pat, se aplecă și sună după cameristă.

Abia reuși să stea locului în timp ce Charity o pregătea să înfrunte o nouă zi. Se întreba unde era Robert. Oare își vedea de treburi undeva pe întinsa proprietate? Sau o aștepta la micul dejun?

Nu discutaseră ce aveau să facă în acea zi, care erau planurile, așa că nu știa la ce să se aștepte. Era sigură însă că ziua ei avea să semene cu fiecare zi din viața mamei ei. Urma să își salute soțul, să stabilească ce treburi erau de făcut prin casă, ce trebuia pregătit pentru cină.

Îmbrăcată într-o rochie de un verde pal, făcu o plimbare prin reședință, în căutarea încăperii unde se lua micul dejun. Se opri de câteva ori ca să le ceară indicații servitorilor. Casa era monstruos de mare, și se întrebă dacă avea să ajungă vreodată să se descurce prin labirintul de holuri și coridoare. Crezuse că mirosurile apetisante aveau să o conducă spre salonul pentru micul dejun, dar când intră în încăpere, își dădu seama de ce nu simțise nici o aromă – nu era nici urmă de mâncare pe masă.

Torie nu înțelegea ce se întâmplă. Nu dormise exagerat de mult, nici nu se trezise prea devreme. Era momentul potrivit pentru micul dejun. Era limpede că trebuia să preia frâiele casei și să o facă repede. Se uită spre lacheu.

– Unde e bucătăria?

– Într-acolo, Excelență, spuse el arătând spre o ușă. O luați pe coridor și apoi la stânga. Nu aveți cum să nu o găsiți.

Lacheul îi deschise ușa, iar Torie porni pe coridorul ce se deschidea în fața ei. Când ajunse aproape de bucătărie, îi fu clar de ce mâncarea nu le fusese încă servită. Din bucătărie ieșeau arome îmbietoare de carne de vită, porc și dulciuri, precum și sunetul plin al unui râs zgomotos și nestăpânit. Simți că îi lasă gura apă și își dădu brusc seama cât de foame îi era.

Dacă bucătăreasa nu ar fi fost prea ocupată să flirteze cu vreun servitor, ea ar fi fost acum la masă, delectându-se cu bunătățile pe care acum doar le adulmeca. Era sigură că și soțul ei era lihnit de foame și voia ca el să găsească totul pregătit pe masă. Trebuia să intervină. Era ducasă, iar dorințele soțului ei aveau cea mai mare importanță. Nu conta că încă nu îi fusese prezentată bucătăresei. Avea să își facă simțită prezența și să se ocupe personal ca Robert să găsească mâncarea pe masă.

Ajunse în dreptul ușii și se opri. Nu mai putu să facă nici o mișcare, căci nu îi venea să creadă ce-i era dat să vadă și să audă.

Bucătăreasa râdea, într-adevăr, dar nu cu un alt servitor. Nicidecum. Bărbatul alături de care se distra de minune era nimeni altul decât ducele. Stăteau de o parte și de alta a mesei la care mâncau servitorii.

Nu-l văzuse niciodată pe Robert atât de binedispus, în largul lui. Arăta de parcă era exact unde își dorea să fie. Părea, în sfârșit, acasă!

Se opri din râs, luă o îmbucătură de mâncare, închise ochii, mestecă repede și își lăsă capul pe spate. Păru absolut în extaz, iar bucătăreasa, o femeie scundă și cărunță, căreia părea să îi placă să ofere mâncarea pentru degustare, îl privi de parcă ar fi fost fiul ei cel mai iubit.

Torie îl privi uimită cum mesteca și înghițea. Purta pantaloni, cizme și o cămașă descheiată la primii doi nasturi, iar materialul lăsa să i se vadă gâtul și o parte din piept. Nu era câtuși de puțin îmbrăcat după regulile etichetei.

Când deschise ochii, îi oferi bucătăresei un zâmbet în care se citi cea mai pură plăcere.

– Ah, doamnă Cuddleworthy, cum faci dumneata tarta cu zmeură n-o mai face nimeni!

– Mă mir că mi-am amintit cum s-o fac. Nu mi-ați mai cerut așa ceva de o grămadă de ani.

– De-acum încolo, vreau să-mi pregătești în fiecare dimineață. Și după-amiaza, la ceai. Poate și la cină. Și la prânz, spuse Robert după câteva secunde de gândire.

– Și când mă gândesc că mi-ați spus să nu v-o mai prepar niciodată. Tarta asta a fost dintotdeauna preferata dumneavoastră. Nu v-am înțeles deloc atunci.

– Sigur nu eram în apele mele în acea zi.

Robert se ridică un pic de pe scaun, se aplecă în față și o sărută pe obraz pe bătrână. Femeia chicoti ca o școlăriță, iar obrații rotunzi i se înroșiră ca două mere bine coapte.

– N-ați mai fost așa de drăguț de ani de zile, Excelență.

– O scăpare pe care am de gând s-o îndrept.

Cu ochii sclipind de încântare, întinse mâna să mai ia o tartă. Se opri brusc, iar mâna aproape că îi îngheță deasupra platoului. Simțise, probabil, prezența lui Torie, căci întoarse capul înspre ușă și se uită fix la ea. Sări în picioare, iar scaunul făcu un zgomot surd pe podeaua din piatră.

Stând în dreptul ușii, se simți ca o intrusă urmărind acel schimb prietenesc de replici între stăpân și servitor. Mai mult decât atât, îi

veni cu greu să creadă că bărbatul care stătea acum în bucătărie era același bărbat care îi ceruse mâna.

Sigur, se întâmplase să îl audă râzând din când în când, îl văzuse și zâmbind, dar niciodată cu așa o bucurie nețărmată. Niciodată nu îl auzise râzând cu un abandon total, lipsit de griji, iar zâmbetul lui nu fusese atât de cald. Iar să-l vadă sărutând pe obraz o servitoare, nici vorbă! La drept vorbind, întotdeauna îi tratase pe servitori de parcă nici nu ar fi existat.

Era oare posibil ca la Londra să fie un lord, iar la conacul Hawthorne să fie altul? Era unul dintre aceia care își schimbau personalitatea după locul în care erau? Sau îl schimbase căsnicia? Încă de la ceremonie se purtase cu totul altfel. De fapt, nu de la ceremonie, ci chiar dinainte ca nunta să înceapă. Felul în care o privea de parcă nu ar fi cunoscut-o, scuzele pe care le ceruse...

Torie deveni brusc conștientă de tensiunea din încăpere. Atmosfera relaxată de mai devreme dispăruse într-un totul. El o salută cu o ușoară înclinare a capului.

– Bună dimineața, ducesă.

– Bună dimineața. Vă cer scuze că v-am întrerupt, dar în camera de luat micul dejun nu a fost adusă mâncarea și...

– Vă rog să mă iertați, Excelența Voastră, o întrerupse bucătăreasa. Ducele a vrut să mănânce aici, în bucătărie, ca în vremurile când era doar un băiat. Iar eu am crezut că veți dori să vă fie adusă mâncarea la pat, pe o tavă. Mă voi ocupa de îndată ca mâncarea să fie dusă în salonul pentru micul dejun.

– Nu, nu e nevoie. E suficient dacă-mi puneți câte ceva pe o farfurie.

– Numaidecât.

Ocupată să îl privească pe Killingsworth, Torie nu o mai luă în seamă pe bucătăreasa care se agita de colo-colo prin bucătărie, punând fel de fel de gustări pe o farfurie mare. Robert păru foarte stânjenit de prezența soției lui.

– Mi se pare că ești mult mai în largul tău aici decât la Londra, îi spuse Torie, deși față de ea, soția lui, el clar nu se simțea încă în largul lui.

– Întotdeauna am considerat că reședința asta este acasă. Londra e doar un loc unde vin în vizită, de nevoie.

– Pofțiți, Excelență, spuse bucătăreasa. Dați-mi voie să vă duc farfuria în salonul pentru micul dejun.

– Nu-i nevoie, spuse Torie. Pot mânca aici.

– Sigur, Excelență.

Torie o privi cu atenție pe bucătăreasă.

– Doamna Cuddleworthy, așa vă cheamă, nu?

– Da, doamnă, spuse femeia, făcând o reverență.

I se potrivea numele¹. Își imagina un copilaș stând în poala acelei femei, cuibărit la pieptul ei moale, în timp ce se delecta cu tarte cu zmeură, plin de cremă din cap până în picioare. Nu se îndoia că bucătăreasa avea moliciunea unui pat confortabil. Torie se uită din nou înspre soțul ei.

– Nu te deranjează, sper.

– Sigur că nu. Ești stăpâna casei, ești liberă să faci orice îți dorești.

Nu era tocmai răspunsul pe care și l-ar fi dorit, căci, în ciuda cuvintelor pe care le spusese, era limpede că prezența ei îl deranja. El îi trase un scaun, iar ea luă loc la masă. Doamna Cuddleworthy îi puse farfuria în față. Robert se înclină, o sărută pe frunte și spuse:

– Iartă-mă, draga mea, dar trebuie să mă ocup de câteva chestiuni urgente.

Și se retrase, lăsând-o să se întrebe, a câta oară, de ce era mereu atât de nerăbdător să nu mai fie în preajma ei. Ce Dumnezeu se petrecea?

Plecarea bruscă a lui Robert o surprinse la fel de mult și pe doamna Cuddleworthy. Torie își privi farfuria, dorindu-și să nu fi spus că vrea să mănânce în bucătărie. Măcar salonul pentru micul dejun era mai luminos și mai spațios. Ar fi înveselit-o mai mult decât încăperea în care se afla. Și avea mare nevoie de ceva care să-i ridice moralul în acele momente.

– Să vă pregătesc o ceașcă de ceai?

– Da, chiar vă rog, spuse Torie, privind-o cu recunoștință pe bucătăreasă.

Luă furculița și începu să plimbe mâncarea prin farfurie, căci îi dispăruse pofta de mâncare. Nu înțelegea comportamentul soțului

¹ *To cuddle* – a alinta, a dezmierda

ei. Nu înțelegea de ce era atât de rezervat față cu ea. Nu înțelegea nici de ce o alintase și o sărutase fugitiv înainte să plece din bucătărie. Parcă ar fi jucat teatru, parcă s-ar fi purtat nu cum voia, ci cum credea că i se cere.

Tresări când i se pune ceașca de ceai în față.

– Mulțumesc.

– Nu vă place ce v-am pregătit? întrebă doamna Cuddleworthy.

– E excelent, spuse Torie, forțându-se să ia o îmbucătură.

– Trebuie să mărturisesc că mă mândresc cu tartele mele de zmeură.

– Ducelui pare că îi plac la nebunie.

– Așa este. I-au plăcut dintotdeauna. Când era copil îmi cerea mereu să-i fac și de aceea nu am înțeles niciodată de ce brusc mi-a interzis asta.

Torie tocmai se pregătea să soarbă din ceai, dar rămase cu ceașca în aer, încercând să înțeleagă ce îi spusese bucătăreasa.

– V-a interzis să-i pregătiți tarta care îi plăcea atât de mult?

– Da. Până azi-dimineață. A apărut în bucătărie înainte de răsăritul soarelui, cerându-mi să fac tarte cu zmeură. Ciudat lucru!

Ciudat, într-adevăr, la câtă plăcere i se citise pe chip când le mâncase.

– Mă întreb de ce, șopti Torie, fără a aștepta neapărat un răspuns.

– N-am idee, răspunse bucătăreasa. S-a întâmplat imediat ce a devenit duce. Puterea și titlul i se pot urca la cap unui tânăr. S-a schimbat de-atunci, chiar s-a schimbat. Momentul cu tartele a fost doar începutul. Cine știe, poate pe atunci s-a gândit că nu se cuvine ca un bărbat cu responsabilități și îndatoriri importante să fie înnebunit după un desert. Iar ce îi plăcuse când era copil trebuia să rămână în trecut.

– Aș fi zis că, fiind desertul preferat, l-ar fi cerut de trei ori pe zi. Eu mă simt mereu mai bine când mănânc ceva care-mi place.

– Așa ai fi zis, murmură bucătăreasa, îndreptându-și atenția spre oalele și cuptoarele ei.

Încă o ciudățenie de a lui, își spune Torie.

Robert fusese convins că, odată ce avea să scape din închisoarea Pentonville, urma să scape și de disperare și deznădejde. Cumva, reușise asta, dar într-o mică măsură. Însă studiind documentele și registrele aflate dinaintea sa, disperarea îl cuprinse din nou.

Fratele lui reușise să ajungă în pragul ruinei. Robert se gândi că ori citise el greșit, ori John nu se pricepuse deloc să facă bani, pentru că altfel nu își putea explica ce se petrecuse.

Familia lor avea o mulțime de resurse, deținea exploatare miniere, cai, făcuse investiții...

Se lăsă pe spate în scaun și privi spre tavanul cu fresce, întrebându-se de ce se mai mira că fratele lui se pusese pe primul plan, în dauna proprietăților și numelui familiei. Între muncă și distracție, John preferase dintotdeauna distracția. Chiulea de la lecții și le-nevea oricând avea ocazia. Fusese dat afară din nenumărate școli. Flirta cu servitoarele foarte tinere.

Se întrebă dacă John își pusese în gând să se schimbe după în-surătoare sau dacă se schimbase din momentul în care se îndrăgostise de Victoria. Sigur se îndrăgostise de ea, n-avea cum să fie altfel. Cum era posibil să existe vreun bărbat care să nu își piardă capul din cauza ei?

Robert închise ochii și o văzu parcă aieveau. Îi apărea în față fără să fie nevoie să facă vreun efort. Strălucirea bogată a părului, gropița din obrazul drept, nu și în stângul, atunci când zâmbea. Oare de ce apărea doar într-o parte? Ce alte asimetrii îi ascundea trupul? S-ar fi considerat cel mai norocos bărbat dacă ar fi avut șansa de a-i descifra secretele, de a-i explora întreaga ființă, de a-i atinge chipul, de a-și plimba degetele... sau nu, limba peste adâncitura din obraz care se lăsa văzută doar când era din cale-afară de fericită. Își dorea să îi mângâie gâtul delicat și să o acopere cu sărutări pe tot corpul, atât cât i-ar fi îngăduit ea. Iar dacă ea nu avea să-i îngăduie trupește nimic, s-ar fi mulțumi să o privească ore în șir.

Ușa se deschise, iar Robert își văzu soția intrând în încăpere cu un pas șovăitor. Întrebându-se, fără doar și poate, de ce proaspătul ei soț nu îi acordă atenție. Era nevoit să se gândească la o explicație pentru răceala de care dădea dovadă. Să spună, de exemplu, că are sifilis.

Se cutremură la gândul că s-ar fi răspândit un asemenea zvon și apoi nici o femeie nu l-ar mai fi dorit. Iar el avea cu disperare nevoie de o femeie. Speră că avea să reușească să ascundă dorința ce i se vedea în priviri mai bine decât cea care i se întrezărea prin pantaloni. Într-o încercare disperată de a-și domoli ardoarea, aruncă încă o privire spre registrele cu cifre înainte de a se ridica încet în picioare.

Fu mirat să observe că, lucru rar, privirea ei nu era ațintită asupra lui. Torie privea fix înspre ceva aflat în spatele lui. Înțelese imediat la ce se uita soția lui. Tabloul, desigur. Cel care o înfățișa pe frumoasa lui mamă alături de cei doi fii, de o parte și de alta.

– Doamne sfinte! Acolo sunteți tu și John alături de mama voastră? întrebă ea.

– Da.

– Arătați exact la fel.

– Desigur. Suntem gemeni.

– Știam că sunteți gemeni, dar nu am văzut niciodată un portret de-al vostru. Îmi imaginasem că puteți fi totuși deosebiți cumva. Nu știu, poate printr-o aluniță sau o formă diferită a bărbiei.

– Nu putem fi deosebiți. Nici unul nu are vreun semn distinctiv.

– Câți ani aveți când a fost făcut portretul?

– Cred că aveam aproape opt ani.

– Nu era ciudat?

– Ciudat?

– Să ai un frate geamăn. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să te uiți la cineva care arată întocmai ca tine.

– Nu mi se părea că e ciudat. Când mă uitam la John îl vedeam pe John. Faptul că arăta întocmai ca mine era... era, pur și simplu. Așa arăta el.

Ea începu să zâmbescă, iar în obrazul drept i se formă gropița.

– Ați încercat vreodată să duceți lumea de nas și să vă dați unul drept celălalt?

Cum era să-i răspundă la o asemenea întrebare? Să-i spună adevărul? Era ocazia perfectă să-i explice situația, să-i vorbească despre ce făcuse John, despre înșelătoria pe care o pusese la cale acum mai bine de opt ani. Dar nu reuși să-i facă mărturisirea care

il apăsa. Odată ce ar fi deschis gura, ar fi pierdut-o pe Torie. Pentru totdeauna. Așa că se mulțumi să îi răspundă simplu:

– Da, uneori.

– Și ceilalți și-au dat seama?

– Nu, spuse el aproape fără să se gândească. Nimeni n-a aflat vreodată.

– Povestește-mi. Povestește-mi o situație în care ai făcut-o și spune-mi cum ai reușit.

– N-a fost prea greu. Cum ai spus și tu, arătam exact la fel. Inclusiv gesturile ne erau asemănătoare. Singura persoană care ne putea deosebi era mama. Pe ea nu reușeam niciodată să o păcălim.

– Dar ai încercat, nu?

– Foarte rar.

– Bine. Povestește-mi despre o situație când te-ai dat drept John și oamenii te-au crezut.

El clătină din cap, căci își aducea aminte de o poveste petrecută cu mulți ani în urmă, la care nu se mai gândise de multă vreme.

– Nu e un moment cu care să mă mândresc.

– Rămâne între noi, nu voi povesti nimănui.

– O să-ți schimbi părerea despre mine.

El își trecu degetele peste marginea biroului, privind cu atenție lemnul. Ce urma să-i spună ei nu mai mărturisise nimănui niciodată. Până și John păstrase secretul, deși nu avusese nici un motiv să o facă. Apoi îl avertizase: „Îmi ești dator, frate!” Dar era sigur că nu din pricina acelui incident îl aruncase John în celula de la Pentonville.

– Robert?

El o privi. Uitase de prezența ei. Ea îl muștră dând ușor din cap.

– Unde erai?

– Poftim?

– Se vede în ochii tăi că gândurile te poartă departe. Devii absent. Nu mai ești aici. Te-am văzut așa de nenumărate ori și mă faci să mă simt singură, deși ești alături de mine.

– Am furat un măr, spuse Robert, căci hotărâse că era mai bine să dezvăluie întâmplarea decât să-i explice încotro îl purtasera gândurile. Am furat un măr de la băcanul din sat. John o plăcea mult

pe fica băcanului, iar eu flirtasem cu ea, prefăcându-mă că sunt el, pentru că ea îl răsplătea mereu cu sărutări.

– Așadar, i-ai furat sărutările.

– Da. Și un măr. Băcanul m-a văzut doar când am luat mărul și m-a spus tatălui meu. Numai că, pentru că mă dădusem drept John în fața fetei, omul i-a spus tatei că John a furat mărul. Iar tata l-a pedepsit.

– Pentru ce? Pentru un măr?

– Tata avea niște principii morale foarte stricte. Să-ți însușești ceva ce nu îți aparține era, pentru el, un lucru inacceptabil. Eu și John aveam 14 ani. Însă tata l-a pus să întindă mâna cu care se presupunea că furase mărul și i-a aplicat trei lovituri de baston. Apoi l-a obligat pe John să plătească mărul.

Robert își dădu seama că, în timp ce vorbea, își încleștase pumnul. John încasase acele lovituri, dar Robert simțise durerea provocată de fiecare în parte, pentru că fusese obligat să asiste la întreaga scenă, ca să-i servească drept exemplu.

– Ar fi trebuit să-mi mărturisesc fapta și să nu îngădui ca John să fie pedepsit pe nedrept, dar nu voiam să îl dezamăgesc pe tata. Sau poate că eram slab de înger. Un laș. John nu avea cum să demonstreze că nu el, ci eu am furat mărul. Singura dovadă era propriul lui cuvânt.

Iar acum Robert se găsea în aceeași situație. Ea se apropie, îi luă mâinile și îi descleștă cu gingășie degetele. Îi săruta palma, de parcă el primise acele lovituri, iar el îi atinse obrazul cu degetele.

– A fost o farsă nevinovată, sunt sigură că au existat și momente în care John a pretins că e Robert, spuse ea.

– Sunt sigur. Dar, privind înapoi, mă gândesc că poate tata a știut totuși adevărul și m-a pedepsit punându-mă să asist la loviturile aplicate lui John. Dacă așa au stat lucrurile, a fost o mișcare inteligentă din partea lui. De atunci nu am mai pretins că sunt John.

Își desprinsе mâinile dintr-ale ei înainte să facă un gest necugetat, cum ar fi să îi cuprindă gâtul și să o apropie de el ca să o sărute.

– Am cerut să mi se pregătească un cal. Aș vrea să ies la o plimbare călare, o anunță ca din senin, în încercarea de a schimba subiectul și de a-i da de înțeles că era cazul să se retragă.

– Pot să vin cu tine? Întrebă ea.

– Am sifilis.

Cuvintele îi ieșiră pe gură atât de încet, că aproape nici el nu le auzi. Ea ridică brusc capul.

– Poftim?

– Am zis că... am torticolis. Dar mi-a mai trecut. Și aș ieși călare prin pădure să mă învioresc un pic.

Ea îi oferi un zâmbet care aproape îl îngenunche, iar în acel moment își dădu seama că și-ar urî fratele din tot sufletul dacă ar fi pretins că femeia din fața lui era a lui.

– Aș vrea și eu să mă învioresc un pic.

Îl ispitea dincolo de puterea lui de a i se împotrivi, iar rezistența lui slăbea cu fiecare secundă.

– De fapt, mai bine facem altă dată plimbarea prin pădure. Acum aș prefera să vizitez cavoul familiei. Nu e chiar cel mai vesel loc.

– Aș vrea să mă reculeg și eu la mormintele părinților tăi.

Ce replică îi putea da?

– O să cer să pregătească încă un cal.

– Mulțumesc. Mă duc să mă schimb și ne întâlnim la grajduri.

Îl deruta, îl neliniștea, îi amenința planurile. Robert fu în stare doar să încuviințeze printr-o înclinare a capului.

– Aștept cu nerăbdare să mă însoțești.

Capitolul 11

Făcură ultima parte a plimbării pe jos, cu caii de căpăstru, căci mausoleul familiei nu era foarte departe de conac. Ajunseră acolo după ce traversară mai multe grădini mici, foarte bine îngrijite. Torie înțelese că acele grădini fuseseră gândite ca să le aducă liniște și împăcare celor care treceau pe acolo, astfel ca, ajunși la mausoleu, să-și simtă inima ușoară.

Mausoleul era absolut magnific, ca de altfel toate construcțiile și detaliile pe care Torie le văzuse pe proprietatea familiei Hawthorne. Era amplasat într-un luminiș, iar coloanele sale de piatră

se întreceau în înălțime cu copacii impunători din jur. Ferestrele cu vitralii împodobeau clădirea rece, filtrând și colorând lumina ce pătrundea în interior.

Torie se gândi că mormintele din marmură păstrau răcoarea pătrunzătoare dinăuntru. Se aliniau de-a lungul pereților, iar fiecare dintre ele era ornamentat cu câte o sculptură complicată, înfățișând fie un bărbat, fie o femeie în floare vârstei, chiar dacă la momentul trecerii în neființă depășiseră cu mult acel moment. Era, până la urmă, o dovadă de respect față de cei morți și de cei veniți să îi viziteze.

În centrul mausoleului, își dormeau somnul de veci al cincilea ducele și ducesa de Killingsworth, care părăsiseră mult prea devreme această lume. Părinții lui Robert.

El stătea lângă cripte, cu mâna pe marmura sub care zăcea mama lui. Închisese ochii, ca să se reculeagă. Opt ani trecuseră de când îi pierduse, dar era limpede că încă le jelea moartea. Era o altă față de-a lui pe care ea nu o mai văzuse, cea a unui bărbat cu sentimente profunde.

Lui Torie i se strânse inima când îl văzu cât era de îndurerat. Se apropie încet de el și îi atinse spatele cu mâna, într-o slabă încercare de a-l consola.

– Nu eram alături de ei când au murit, scrâșni el.

Ea îi puse mâna pe braț, strângându-l încet, vrând să îi poată oferi puțină alinare, deși știa că o asemenea durere nu avea cum să dispară ca prin minune.

– Prea puțini copii reușesc să fie lângă părinții lor pe patul de moarte, îi spuse ea.

– Eu ar fi trebuit să fiu.

În vocea lui se simțea furia, însă nu-l putea învinovăți pentru asta. Părinții lui nu fuseseră chiar bătrâni când muriseră.

– N-am cunoscut pe nimeni care să își jelească atât de mult dispăruții. Cred că i-ai iubit foarte mult.

Și spera că, într-o bună zi, avea să o iubească și pe ea la fel de mult.

– E adevărat, durerea nu m-a părăsit în toți acești ani. E prima dată când... Până azi, nu m-am recules niciodată la mormintele lor. N-am reușit... să ajung. Acum, când le văd chipurile senine

sculptate în marmură, moartea lor mi se pare, dintr-odată, ceva dureros de real.

– Ei n-ar vrea să continui să îi jelești.

– Sunt convins. Îmi permiti, te rog, să rămân singur câteva momente?

Torie ar fi preferat că el să și-o dorească alături, să îi facă bine prezența ei. Însă îi înțelegea durerea. Își pierduse și ea bunicii, de care fusese foarte apropiată. Îi strânse brațul și ieși din mausoleu, la lumina soarelui ce strălucea pe cer, recunoscătoare pentru razele lui calde ce îi alungară fiorul rece care îi pătrunsese parcă până în oase.

Trecu ceva timp până când Robert i se alătură. Avea ochii înroșiți, de parcă ar fi plâns. Nu-l considerase niciodată un bărbat cu emoții și sentimente intense. În perioada în care îi făcuse curte, îi arătase doar părțile sale superficiale, de suprafață, iar ea își spusese că era tare nedrept că societatea nu le îngăduia cuplurilor necăsătorite să petreacă timp în doi, ca să poată ajunge să se cunoască mai bine înainte de a li se pretinde să se cunoască intim.

El privi în jur, trase adânc aer în piept și își puse mânușile. Când în sfârșit o privi, Torie fu sigură că Robert plânsese.

– Cred că ar fi cazul să trecem la activități mai plăcute.

– Să facem plimbarea aceea prin pădure?

– Da, hai într-acolo.

Torie nu se așteptase niciodată ca soțul ei să o intrige. Era o contradicție, era un mister... era total străin.

Era cea mai nimerită descriere. Se simțea de parcă abia i-ar fi fost prezentat.

Poate că așa era în fiecare căsnicie. Perioada de curtare sigur nu dădea unui cuplu tânăr ocazia de a se cunoaște, de a-l cunoaște pe cel căruia avea să îi dăruiască inima. Se întrebă ce anume făcea să se nască afecțiunea pentru cineva.

Își dădea seama că, până să se mărite cu Killingsworth, sentimentele față de el se bazaseră doar pe calități superficiale: felul în care dansa, modul în care purta o conversație, culoarea părului, forma frunții și a sprâncenelor, nasul parcă sculptat, bărbia fermă, ochii amețitori.

Tot ce crezuse și simțise în legătură cu el se bazase doar pe aceste lucruri lipsite de importanță și de profunzime. Nu era de mirare că atâtea cupluri căsătorite erau nemulțumite de alegerea făcută.

Acum începea, în sfârșit, să îl cunoască mai bine și descoperirea numeroasele și fascinantele fațete ale firii sale. Felul în care o ținuse în brațe în trăsură. Momentul în care îi adusese în cameră o ceașcă de cacao fierbinte. Modul în care o tachinase pe bucătăreasă. Faptul că încă își jelea părinții.

Auzise cândva o vorbă, care spunea că apele liniștite sunt adânci. Abia acum începea să-i cuprindă însemnătatea și să vadă complexitatea bărbatului cu care se măritase. În public, era cu totul altul față de cum era în viața privată. Acum Torie știa că bărbatul care călărea alături de ea ajunsese până la inima ei, unde niciodată nu crezuse că avea să pătrundă.

Adora felul în care privea totul ca pe o minune, ca și cum aprecia frumusețea simplă a peisajului rustic care îi înconjura, în timp ce traversau călare un câmp. Părea recunoscător că avea ocazia să fie afară, în plină lumină, să cutreiere liber, cu fața scăldată în razele soarelui, sub cerul senin brăzdat ca de niște săgeți de zborul păsărilor cântătoare.

Nu scosese o vorbă de când plecaseră de la mausoleu. Doar o privise din când în când și îi zâmbise timid, apoi se uitase în altă parte. Ea se întrebă dacă îl stânjenea cumva faptul că nu își putuse ascunde profunda dragoste pe care încă le-o purta părinților lui. Se gândi chiar să îi explice că tocmai asta o făcea să țină și mai mult la el, dar se temu că vorbele ei aveau să-l îndepărteze și mai mult și să-l facă să îi vorbească și mai rece decât până atunci. Așa că se gândi să îl readucă la realitate cu o discuție mult mai lejeră.

– Dacă în pădure vom da peste vreo vulpe, ce vei face?

El făcu ochii mari, apoi râse scurt.

– A, nu, nu! Nu caut nici o vulpe. Doar că nu am mai călărit de multă vreme, cam de când...

– Ai călărit noaptea trecută când ai pornit în căutarea mea.

– Ei bine, da, numai că nu se pune. În acele momente, eram doar cu gândul la tine, nu la plăcerea de a goni călare pe un armăsar.

– Am călărit împreună săptămâna trecută, fi aminti ea.

– Da, dar asta era la Londra, spuse el încruntându-se ușor și pârând că pune, de fapt, o întrebare, că cere o confirmare.

– Da, în Hyde Park, răspunse ea.

– Să călărești la țară e cu totul altceva.

El opri calul în dreptul unui pâlc de copaci.

– Aș vrea să o luăm pe jos de aici.

Descălecă rapid, apoi o privi.

– Hățișul e destul de des pe aici și cred că ți-ar fi mai ușor dacă am merge pe jos.

– Prea bine.

Se uita în sus la ea fără să facă vreo mișcare. Ea aștepta. El aștepta. În cele din urmă, ea fu cea care vorbi:

– Am nevoie să mă ajuți să descalec.

El tresări de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

– A, da, desigur.

Se apropie de ea și își șterse palmele de pantaloni înainte de a o prinde de talie pentru a o coborî de pe cal. O atinse cu atâta grijă, de parcă era făcută din sticlă și ar fi putut să o spargă. Niciodată până atunci nu o atinsese cu atâta blândețe și considerație. Nici măcar când dansau.

Ea își scoase piciorul din scară și își sprijini mâinile de umerii lui, surprinsă să îi simtă atât de puternici și robuști. Era un pic mai lat în umeri decât și-l amintea. Sau poate doar i se părea, pentru că era prima dată când își puneam ambele mâini pe umerii lui, și nu doar una, ca atunci când dansau.

El o ridică, o ținu o clipă în aer, apoi o puse jos, privind-o drept în ochi. Ea simți de parcă era prima dată când își adâncea privirea în ochii aceia. Simți că îi vedea pentru prima dată.

Privirea lui era plină de căldură și de uimire. Părea că și el o vede cu alți ochi, așa cum și ea îl vedea cu totul altfel. Poate că nu fusese o idee rea să nu facă dragoste atât de repede, pentru că acum aveau ocazia de a crea o legătură emoțională înainte de a trece la cea fizică.

Când ajunse cu picioarele pe pământ, se răsuci ușor înspre el. Mâinile lui o țineau în continuare de mijloc, iar ea îi simți degetele strângându-se și încovoindu-se în timp ce privirea lui cobora

asupra buzelor ei. Era sigură că urma să o sărute, așa că fu extrem de surprinsă când el o eliberă brusc din strânsoare și se îndepărtă.

– Mă duc să priponesc caii ca să fim siguri că-i mai găsim la întoarcere, îi spuse.

Torie îi urmări încercările de a lega ambii cai de un tufiș. Era uluitor felul în care timiditatea îl trăda în cele mai ciudate momente.

El se întoarse spre ea și îi zâmbi nesigur. Nu își explica de ce, dar aerul lui ușor distrat o fermeca.

– Mergem? o întrebă, arătând cu capul înspre desișul pădurii.

– Ți-ai tuns altfel favoriții, remarcă ea, întrebându-se cum de nu observase mai devreme și dacă acesta era motivul pentru care el îi părea diferit întru totul.

Înainte, favoriții îi acopereau o bună parte din obraz și din bărbia cu contur ferm. Acum, era mult mai subțiri și nu treceau de lobul urechii, lăsând la vedere obraji și bărbia.

– Da, i-am tuns de dimineață. Mă cam deranjau. Și erau ușor țipători.

Ea își încleștă pumnii ca să își înfrâneze dorința de a-și trece degetele peste ei.

– Îmi plac. Arată bine așa.

El izbucni în râs, se uită în pământ și apoi o privi din nou în ochi.

– Chiar îți plac?

– Da. Îți dau o imagine mai prietenoasă. Nu reușesc să explic de ce, adăugă ea, dându-și ochii peste cap. Dar îți vin mai bine.

– O să-i transmit valetului cuvintele tale de apreciere.

– Chiar te rog.

Stăteau unul în fața celuilalt ca la o primă întâlnire stânjenitoare, neștiind ce să-și spună și simțind, în același timp, nevoia de a-și spune ceva.

– Hai, urmează-mă, rosti el, rupând vraja și îndreptându-se spre pădure.

Se grăbi să țină pasul cu el, intrigată de acest bărbat cu totul diferit față de cum era la Londra. De nu ar fi știut că era cu neputință, ar fi crezut că era cu totul altă persoană.

După câțiva metri, pădurea deveni mai deasă, iar Robert socoti că era cazul să se oprească și să-și aștepte soția. Se mișca ușor, cu mare grijă și grație. O privea croindu-și drum prin desiș și se întreba dacă îi mai fusese dat să vadă vreodată o făptură la fel de grațioasă.

Ea se apropie și îi zâmbi, iar în acea fracțiune de secundă în care nu fu atentă unde călca, se împiedică și scoase un mic țipăt.

El îi sări imediat în ajutor și o prinse de mână și de talie. În acel moment, păru că timpul stătu în loc. Deși amândoi purtau mănuși, simți cum căldura mâinilor lor se împletea în răcoarea pădurii. Își dorea să o tragă lângă el, să își lipească trupul de al ei, să se umple de căldura ei. În același timp, ar fi vrut să o mai țină un pic la distanță ca să se poată pierde în minunații ei ochi câprui. Nu mai văzuse ochi atât de mari și de frumoși. Când zâmbea sau râdea, în ei dansau toate stelele nopții.

Înțelegea foarte bine de ce fratele lui o alesese.

Fratele lui.

Iar ea îl alesese pe John.

Realitatea acelei alegeri îl lovi în moalele capului.

— Ești bine acum? o întreabă, dorindu-și ca ea să nu-și dea seama că glasul îi era sugrumat.

Ea încuviință din cap.

— Foarte bine. De aici încolo, vom merge mai încet, ca să nu mai avem parte de alte incidente, spuse Robert, dându-i drumul și făcând un pas în spate.

— Pe aici vă jucați când erați mici?

El merse mai încet, până când simți că ea reușește să își potrivească pașii după ai lui, apoi mări un pic ritmul. Pașii ei nu erau la fel de amplii ca ai lui, așa că și-i ajustă ca să îi fie și ei mai ușor.

Simți că pentru ea ar fi fost în stare să ajusteze orice, să se adapteze la orice. Probabil că și fratele lui simțise același lucru. Însă nu suficient de mult ca să-l elibereze pe Robert din iadul în care trăia. Dacă ar fi făcut-o, John s-ar fi dat în vileag, iar femeia care credea că avea să devină ducesă urma să afle că nu îi era dat să poarte acel titlu. Ar fi fost atât de dezamăgită, încât mariajul lor sigur n-ar fi fost tocmai fericit.

– Da, îi răspunse el în cele din urmă, aducându-și aminte de vremurile când era fericit, când își iubea fratele și credea că și el era iubit.

Se întrebă dacă și Abel crezuse la fel despre Cain. Măcar John nu îl omorâse pe Robert, deși fuseseră momente când Robert ar fi preferat să fie mort. Însă acum se bucura că era în viață, se bucura că o avea alături pe această femeie al cărei parfum dulce se amesteca din când în când cu izul pădurii care îi împresura.

– De-a ce vă jucați?

– De-a războiul. John era Napoleon.

– Iar tu erai ducele de Wellington.

– Desigur.

– Cred că e foarte distractiv să ai un frate geamăn. Povestește-mi o întâmplare când John s-a pus în locul tău.

Tocmai îi dăduse cel mai bun prilej de a-i dezvălui adevărul. „Când îți făcea curte. Când ți-a cerut mâna.”

Dar nu reuși să o facă. Își spuse că nu erau într-un loc potrivit pentru dezvăluiri atât de importante, dar simți că adevăratul motiv era altul. Știa că, din clipa în care ea avea să afle adevărul, el urma să o piardă pentru totdeauna. Încă nu era pregătit să nu o mai aibă în preajmă.

Îi oferise alinare la mausoleu, iar zâmbetul ei îi înseninase sufletul. Așa că decise să o mai păstreze o vreme, chiar dacă doar o împrumuta de la fratele lui.

– Au fost așa de multe că nici nu le mai țin minte...

Când erau foarte tineri, i se părea doar puțin enervant când John se dădea drept Robert. Îi furase primul sărut unei fete pe care Robert o plăcea. O convinsese pe doamna Cuddlesworthy că Robert se dă în vânt tocmai după felurile de mâncare pe care le detesta, îl provocase pe tatăl lor cu o obraznicie de care Robert n-ar fi fost nicicând capabil. Însă la momentul pedepsei, John redevenea John, iar Robert suporta prelegerile și palma grea a tatălui lor. Încă de pe atunci îi fusese imposibil să demonstreze că John se pusese în locul lui și făcuse tot felul de farse.

Iar dacă nici propriul tată nu îl crezuse, ce șanse avea să îl creadă acum întreaga Anglie?

Desigur, Robert însuși se dovedise a fi la fel de diabolic pretinzând că este John. Torie avea dreptate. Fusese amuzant să ducă lumea de nas, dar John împinsese jocul mult prea departe. De-acum, erau bărbați în toată firea și se cădea să se poarte ca atare și să nu se mai țină de farse copilărești.

– Amintiri neplăcute?

Se întoarse și se uită înspre ea. Îl studia cu o intensitate care îl uimea. Se așteptase ca John să ia o femeie săracă cu duhul, dar cu forme ample. Nu că trupul Victoriei ar fi avut vreun cusur. Era suplă, fără a fi slabă. Își imagina cât de plăcut trebuia să fie să-și plimbe mâinile pe trupul ei. Ea se opri și îi șopti:

– Robert, iar pleci departe.

Pleca departe? Era afundat în gânduri pe care nu i le putea împărtăși. Se opri și el.

– Îți cer scuze. Mă întrebai despre amintiri.

– Da. Și începuseși să te enfurii.

– Pur și simplu, îmi aduceam aminte de dățile când John se dăduse drept Robert și de neazurile în care mă băga.

– Dar și tu îi făceai la fel.

– Da.

– Cred că acesta e rolul fraților sau al surorilor – să ne bage în bucluc.

– De acord, dar John ducea totul prea departe. Iar eu înduram consecințele farselor lui, acesta fiind, cred, motivul pentru care le făcea. Ce urmărea el nu era să se dea drept mine și să vadă dacă duce lumea de nas, ci să-mi creeze probleme.

– Iar dacă tu dădeai de neaz însemna că prefăcătoria i-a reușit, iar asta trebuie să fi fost marea lui victorie.

– Așa o fi.

– De ce crezi că...

Robert auzi un foșnet în pădure și își puse un deget pe buzele ei, ca să o facă să tacă. Se strădui să ignore căldura suflării ei. Ar fi făcut orice să schimbe subiectul discuției și să nu mai vorbească despre amintirile legate de John.

– Vîno, îi șopti el.

O luă de mână și își croi drum cu grijă prin hățiș, până ce ajunseră la un luminiș ce adăpostea un mic lac. Ceea ce i se arătă în fața ochilor era exact ce bănuise.

O trase ușor în fața lui și văzu că aproape i se tăie respirația de încântare. O căprioară și puiul ei se adăpau din heleșteu.

Ea se întoarse spre el și îl privi cu un zâmbet încântător. Frumusețea surâsului ei, gropița din obraz, bucuria din ochii ei, toate acestea i se datorau lui. Își scoase mânășă și îi atinse șuvițele de păr care îi scăpaseră din strânsoarea acelor. Pletele ei erau atât de mătăsoase! Apoi îi atinse obrazul, delectându-se cu finețea și moliciunea pielii ei.

– Ești atât de frumoasă. Ești încântătoare!

Deși rațiunea îi striga să se înfrâneze, Robert își coborî buzele spre ale ei, absorbindu-i gustul, gustându-le fierbințeala și umezeala, atingându-i limba.

Nici nu-și dădu seama când o trăsese spre el, dar era în brațele lui, cu rotunjimile apăsate de pieptul lui, cu brațele în jurul umerilor lui.

Se agăță de ea ca un om pe cale să se înece și o sărută și mai pătimăș, și mai adânc, dorind mai mult, și mai mult. Neîmplinirea trupului aproape devenise dureroasă. Toate acele dorințe nesatisfăcute ce fierbeau în el îl dureau. Însă nu avea dreptul de a le satisface cu ea.

Îi aparținea lui John, deși pe hârtie era a lui.

Deși John îi răpise totul, Robert nu voia să-i ia fratelui său ceea ce nu avea dreptul să-i ia. Se desprinsese din sărut și făcu trei pași în spate, respirând cu greu. Ea îl privea fix, cu respirația întretăiată, cu buzele înroșite și umflate, cu obraji ca jarul, fără urmă de gropiță.

– Iartă-mă, rosti poticnit. Nu aveam nici un drept să fac asta.

– Ești soțul meu. Bineînțeles că ai dreptul.

– Nu în pădure.

Ea se apropie și își puse mâinile pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, iar Robert se întrebă dacă ea îi simțea bătăile inimii, care erau atât de puternice, încât se temea că aveau să-i spargă pieptul. Văzu atunci că gropița reapăruse.

– Nu în pădure... nici în trăsura...

El încuviință din cap, înghițind cu greu.

– Așa e, nici în trăsură.

– Și nici când ești slăbit, epuizat.

– Nici când sunt slăbit.

Ea își înclină capul într-o parte, cu un aer gânditor.

– Dacă nu m-ai privi de parcă ai vrea să mă devorezi pe loc, ca o fiară în pădure, aș zice că nu te interesez câtuși de puțin.

El ridică privirea spre bolta de frunze de deasupra. Se gândi că, dacă ar începe să le numere, frunză cu frunză, dorința evidentă față de ea avea să se mai domolească.

– Crede-mă, Torie, sunt foarte interesat.

– Atunci de ce te tot lupți să-mi arăți contrariul?

Gropița dispăruse din nou, iar în privirea ei se citea îngrijorarea.

Cum să-i dea explicații fără să-i dezvăluie adevărul și fără a-i spori bănuielile?

– Cum spuneai și tu, n-am avut parte de prea mult timp împreună. Mă gândeam că ar fi mai bine să o luăm încet, să devenim, pas cu pas, tot mai intimi.

Ea îi mângâie pieptul și gâtul, apoi îi luă bărbia în palmă.

– Nu mi-e teamă. Știu că nu-mi vei face rău, așa că nu mai amâna atât să iei... tot ce e de luat.

Torie se întoarse cu spatele și porni la drum, lăsându-l nedumerit și întrebându-se dacă vorbele ei aveau cumva un dublu înțeles, dacă ea era conștientă și, în același timp, stânjenită de asta.

Cerule mare, tocmai îl ispitise să o posede chiar acolo, pe frunziș! Să o ia și să nu mai aibă cum să i-o înapoieze lui John. Să o țină în brațe fără a-și mai dori să o lase să plece. Își dresă glasul.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la conac.

„Înainte să fac ceva ce vom regreta amândoi.”

Ea îl privi peste umăr, cu un zâmbet jucăuș. Ceva din ochii ei îi spunea că știa ce luptă duce cu el însuși și că avea să se îngrijească să nu o câștige, astfel încât, fiind învins, urma să fie, de fapt, victorios.

Oare ea avea să simtă că, la rândul ei, urma să piardă?

Torie își îndreptă din nou atenția spre drumul pe care veniseră, iar el o urmă.

Robert se gândi că trebuia să dovedească cine este cât mai curând cu putință. Era un lucru mai important decât să repună pe picioare afacerile familiei. De treaba asta se putea ocupa mai târziu.

Pentru moment, trebuia să scape de această femeie înainte ca ea să îl aducă în pragul nebuniei pe care reușise să o evite cât stătuse la Pentonville.

Capitolul 12

Robert nu mai scoase o vorbă pe drumul către conacul Hawthorne. Iar când, în sfârșit, deschise gura, spuse doar „Ne vedem la cină”.

O conduse până la intrare, dar el rămase afară. Ea îl urmări de la fereastră. Se plimbă pe aleea largă și pietruită din fața casei. Măinile îi erau împreunate la spate, capul îi era plecat. Un bărbat abătut. Păru groaznic de abătut și incredibil de singur.

Oare de ce nu îi căuta compania ca să nu se mai simtă atât de singur? Nu înțelegea câtuși de puțin. O trăgea înspre el, pentru ca mai apoi să o îndepărteze.

Torie își petrecu următoarele ore pregătindu-se pentru cină. Alese o rochie lila, împodobită cu dantelă de Bruxelles. La gât își puse un șirag de perle. Simplu, dar elegant. Își prinse părul într-o coafură deosebită.

Când își făcu apariția în bibliotecă și văzu reacția soțului ei, știu că izbutise să arate cât se poate de atrăgătoare. El stătea lângă șemineu și strângea marginea poliței de marmură, de parcă ar fi fost sigurul lucru care îl putea împiedica să se repeadă spre ea și să o ia în brațe. Era din cale-afară de pasionant să-i vadă dorința mocnind în priviri.

Dintotdeauna fusese atent cu ea, dar în ultimele două zile totul căpătase altă intensitate. Știa asta și, la rândul ei, simțea la fel. Simțea o tensiune care îi trimitea furnicături spre sâni și în vintre. Simțea nevoia să îl atingă. Să fie atinsă, frământată.

Fierbințele creștea, devenea tot mai intensă, iar ea se gândi că, în clipa în care aveau să fie, în sfârșit, împreună ca bărbat și femeie, pasiunea lor urma să fie atât de fierbinte, că patul avea să ia foc.

– Vrei un pic de vin înainte de cină? întrebă el cu o voce venită parcă din rărunchi.

– Da, te rog.

El își desfăcu strânsoarea și se îndreptă spre o masă joasă pe care se aflau mai multe carafe. Deși era cu spatele la ea, Torie auzi clinchetul paharelor și al carafelor care se loveau unele de altele, de parcă cel care le mânua nu își putea controla tremurul mâinilor.

Robert se opri preț de câteva secunde, apoi își văzu de treabă în continuare. Tremuratul încetase. Se întoarse, iar ea observă cu mare dezamăgire că el reușise să-și înfrâneze dorința. Luă paharul pe care i-l oferă.

– Pentru fericirea ta.

– Pentru a ta, răspunse ea, studiindu-l pe deasupra paharului în timp ce sorbea vinul de un roșu intens.

Robert luă o înghițitură, apoi se îndepărtă de ea și se duse lângă șemineu. În mod normal, nu era necesar să se aprindă focul pe timp de vară, dar reședința era veche, se făcea curent și dădea mereu senzația de răcoare. Ea fu tentată să facă un pas spre el, ca să vadă dacă și el face, la rândul lui, un pas mai departe. În felul acesta, își spuse, ar putea face turul camerei, unul pe urmele celui-lalt. Renunță la acel gând și își trecu un deget peste buza paharului.

– Arăți foarte chipeș în seara asta, îi spuse. E drept însă că mai toate doamnele te-au considerat dintotdeauna foarte atrăgător.

El privi spre podea, iar ea se întrebă dacă își vedea cumva reflexia în luciul pardoselii din lemn.

– Uneori, mă uit în oglindă și constat cu surprindere cât de bătrân par.

– O, da, ești o fosilă!

Își ridică privirea spre ea.

– Uneori așa mă simt.

Ea se apropie de foc, stând mai aproape de el, și fu încântată că el nu făcuse un pas înapoi.

– Mi se pare că bărbații devin mai atrăgători pe măsură ce înaintează în vârstă. Nu cred că pot spune același lucru despre femei.

- Nu mi te pot imagina altfel decât frumoasă.
- Dar când o să fiu ridată și căruntă...
- Frumusețea ta stă în ochii tăi și în zâmbetul tău.
- Iată-te din nou poetic!
- Adevărul are propria sa poezie.

Ea simți cum se îmbujorează. Un val de căldură îi pornea din piept și îi făcea obraji să ardă.

- Nu mi-am dat seama până acum cât de rar s-a întâmplat să stăm cu adevărat de vorbă. Nu făceam decât să jucăm jocuri de cuvinte sau să bârfim despre ținuta groaznică a lui Lady Sylvia sau despre încercările desperate ale lordului Eastland de a-și ascunde chelia pieptănându-și părul peste ea. Prefer discuțiile noastre de acum.

- Și eu la fel.

Îi luă paharul și îl puse pe masă, lângă al lui.

- Să mergem la cină.

- Mă gândeam că poate ar trebui să începem să primim oaspeți în curând, spuse Torie când cina era pe sfârșite.

Doar zgomotul argintăriei pe vasele din porțelan trăda prezența cuiva în încăpere. Tăcerea din timpul cinei fusese aproape totală, lucru care o miră din cale-afară, căci îl știa drept un maestru al conversațiilor la cine festive și petreceri. Era surprinsă că în intimitatea casei sale prefera să nu fie deranjat cu discuții banale.

El tocmai se pregătea să mai ia o înghițitură de vin, dar se opri înainte să ducă paharul la gură.

- Poate peste câteva luni, după ce ne vom obișnui cu viața împreună.

- Știu că ești bun prieten cu marchizul de Lynmore. Pe cine ai mai vrea să invităm?

Robert sorbi din vin, savură licoarea, apoi vorbi:

- Ducele de Weddington mi-a fost mereu un prieten apropiat.

- Mă surprinde ce spui. L-ai ignorat fățiș când ne-am întâlnit întâmplător la Expoziția Universală, la secțiunea dedicată mașinărilor. Și știi prea bine că este cel mai insultător tratament pe care un gentleman i-l poate aplica altuia.

El o privi de parcă îi spusese că soarele căzuse de pe cer. Dădu peste cap restul de vin și se ridică de la masă.

– Vom discuta altă dată detaliile despre cine și când va fi invitat. Te rog să mă ierți acum, trebuie să mă ocup de ceva și nu vreau să fiu deranjat. Ne vedem mâine la micul dejun.

Ieși din cameră ca o furtună și, în urma lui, ea simți, a câta oară, că făcuse ceva din cale-afară de greșit.

Ce Dumnezeu era Expoziția Universală? Cât de mare era? Care erau exponatele? Mașinării, da, dar ce altceva? Unde era? Și de ce? Și ce se mai întâmplase de când fusese întemnițat?

Cel mai tare se temuse că nu avea să știe cum să discute cu soția lui, că avea să se dea de gol că nu știa nimic din ce se petrecuse în țară în ultimii opt ani. Până la urmă, nu mai știa nici măcar dacă țara era în continuare monarhie și nu avea nici cea mai vagă idee cine era prim-ministru. Ce colonii mai deținea oare Anglia?

Se plimbă prin bibliotecă, întrebându-se cum ar putea afla toate aceste detalii. Nu putea totuși să spună: „A, că veni vorba, ai putea să-mi povestești, în mare, cam tot ce s-a întâmplat în ultimii opt ani?”

În acel caz, soția lui n-ar fi avut cum să nu bănuiască ceva. Dacă nu cumva bănuia deja.

Era peste măsură de frumoasă, iar el încă nu profitase de noaptea nunții. Doar un ticnit ar fi făcut tot ce îi stătea în puteri să o evite. Nu ar fi fost ironic să fi supraviețuit chinurilor de care avusesese parte la Pentonville fără să o ia razna, dar să sfârșească totuși la ospiciu?

Purtarea lui era ciudată. O știa și vedea asta în reacția ei. O vedea cum îl testează, cum îl cântărește. Se chinuia, fără doar și poate, să înțeleagă ce anume îl făcea să se comporte atât de ciudat.

Se lăsă să cadă în scaun și își puse mâinile în cap. Își dădu seama că luase asupra lui o sarcină imposibilă. Poate că tot ce trebuia să facă era să se ducă la lordul cancelar și să-și spună povestea.

Sfinte Dumnezeule, se simțea ca în romanul lui Alexandre Dumas pe care începuse să-l citească noaptea trecută, când nu avea somn și voia să se gândească la altceva decât la soția lui. Doar că

nu fi avea de partea lui pe muschetari. Nu avea cine să îl salveze. Se avea doar pe sine.

Și ce jalnic se descurca în rolul de justițiar dornic să îndrepte răul făcut!

Torie își spuse că ar fi cazul să se retragă, la rândul ei. Să se întoarcă în cameră și... să stea îmbufnată. Numai că niciodată nu fusese genul de persoană care să stea îmbufnată. I se părea că era un comportament care s-ar fi întors împotriva ei. Cu cât te îmbufnai mai tare, cu atât simțai o nevoie mai acută să stai îmbufnată. Așa pățise, de exemplu, în seara când făcuse acea plimbare blestemată.

Cu toate că soțul ei indicase clar că nu vrea să fie deranjat, ea se îndreptă spre bibliotecă. Voia să ia o carte cu care să-și omoare timpul cât avea să stea în pat, așteptându-și bărbatul. Căci nu avea nici o îndoială că în acea noapte urma să vină la ea în dormitor. Avuseseră o zi tare bună. Știa că o dorea. Dar nu reușea să priceapă de ce discuția despre Weddington îl făcuse să plece din salon.

Lacheul în livrea de un roșu burgund o salută cu o plecăciune și îi deschise ușa, iar Torie păși în bibliotecă. Încăperea părea să fie fără sfârșit. Trecu pe lângă tot felul de mese și scaune, iar atenția îi fu din nou atrasă de portret. Ducesa de dinaintea ei fusese o femeie încântătoare, iar fiii ei lăsau să se întrevadă, încă de la acea vârstă fragedă, farmecul ce avea s-o atragă pe Torie către unul dintre ei. Soțul ei stătea la birou și se ridică la vederea ei.

– Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat.

– Vreau să iau ceva de citit, îi spuse ea. Iar asta pare încăperea potrivită.

– Aș aprecia dacă te-ai mișca repede și m-ai lăsa să-mi văd de ale mele.

– Și ce presupune asta, mai exact?

El o privi de parcă îi turnase o găleată cu apă rece în cap.

– Nu e treaba ta.

Poate că într-adevăr nu era treaba ei, dar era totuși curioasă. Și mai mult decât afacerile lui o intriga purtarea soțului ei. Se îndreptă spre rafturile cu cărți.

– Sunt așezate în vreo ordine?

– Cărțile fac partea din colecția tatălui meu. N-am fost nicio dată atent la modul în care le ordona.

– Dar ziceai că ești pasionat de cărți.

– De cărți, nu de aranjarea lor.

Atinse cu degetele cotoarele volumelor.

– Care e cartea ta favorită?

– Nu am o carte favorită.

– Nu se poate. Toată lumea are.

– Bine, acceptă el cu un oftat. *Ultimul mohican*.

– Interesant! E preferata ta pentru că e o carte de aventuri, nu?

– Probabil. Preferata ta care e?

Acreala din voce îi dispăruse aproape de tot, de parcă ar fi depus armele, acceptând că nu avea să îi fie tocmai ușor s-o expedieze.

– *Jane Eyre*.

– Mă tem că e o autoare despre care nu știu nimic, spuse el clătinând din cap.

– Zău, Robert, ce-ți mai place să mă tachinezi! Charlotte Brontë a scris cartea. Sora ei a scris *La răscruce de vânturi*, unde personajul principal, Heathcliff, este eroul chinuit, cu sufletul făcut vraiste. El e motivul pentru care cartea e preferata Dianei. Îi plac bărbații cu sufletul chinuit.

– N-ai zice! Mi s-a părut că sora ta e o tânără încântător de binedispusă.

– Așa e. Și nu, nu îi chinuiește pe bărbați, deși poate că ar trebui să o facă dacă vreunui îi vine ideea să o curteze.

Continuă să caute prin rafturi ceva care să-i atragă atenția.

– Ia te uită, tatăl tău are un exemplar din *David Copperfield*!

Atinse coperta, apoi se încruntă.

– Dar Dickens a publicat cartea asta abia după ce tatăl tău a murit.

Se uită la Robert. Arăta, dintr-odată, nesigur și speriat, ca un animal prins în capcană.

– Am cumpărat cartea după moartea lui, dar las în sarcina servitorilor aranjarea cărților pe rafturi.

– Dacă vrei, aș putea să cataloghez eu toate cărțile, propuse ea. Le-aș organiza în așa fel încât ne-ar fi ușor să găsim ceea ce căutăm.

– Cred că prefer să fiu surprins de ceea ce găsesc, spuse el, dându-i impresia că nu se referea neapărat la cărți.

— Îmi place să citesc cu voce tare. Ai vrea să-ți citesc în seara asta?

— Torie, chiar trebuie să mă ocup de chestiuni care îmi solicită toată atenția.

— Și nu te poți ocupa de ele în timp ce-ți citesc?

Părea pe punctul de a depune iar armele, de a o accepta, de a-i permite să se apropie.

— Sunt singură, Robert.

El îi trase un scaun lângă șemineu.

— Te rog. Mi-ar face o mare plăcere să-mi citești, dacă ai timp.

— De timp chiar nu duc lipsă.

Alese *David Copperfield*, pentru că era la îndemână. Se așeză pe scaun, iar Robert i se alătură, luând loc pe scaunul din fața ei.

— Credeam că vei continua să îți vezi de ale tale în timp ce citesc, spuse ea.

— M-am răzgândit.

— Ce făceai înainte să vin?

— Mă gândeam să-i trimit lui Weddington o scrisoare în care să-i cer permisiunea de a-l vizita, îi răspunse el, privind focul din șemineu.

— Așadar, ne întoarcem la Londra?

— Bănuiesc că e la conacul Drummond, undeva aproape de coastă. E la câteva ore de aici. Dar, dacă nu e la conac, atunci nu mergem la Londra. Nu mă simt pregătit.

— Mai ții minte când...

— Parcă ziceai că-mi vei citi.

Fu ușor stânjenită de tonul lui. Nu era muștrător, ci doar... parcă nerăbdător. Deschise cartea și începu să citească.

Robert se întrebă de ce încercase să o convingă să nu-i citească. Poate pentru că, pe măsură ce petrecea tot mai mult timp alături de ea, avea să-i fie tot mai greu să renunțe la ea când urma să vină momentul.

Îi plăcea tonul blând al glasului ei. Încercă să fie atent la poveste, dar nu reuși decât să se piardă ușor-ușor în fapta ei. Se îndrăgostea de ea. Era tot mai vrăjit de ea. Și mai fără de speranță. Nu flirta cu el, nu făcea pe mironosița, nu îl tachina. Îi citea, pur și simplu, cu capul aplecat deasupra cărții. Iar el se gândi că avea să

fie mulțumit dacă tot restul vieții nu ar fi făcut altceva decât să stea undeva în penumbră, bucurându-se de prezența ei.

Torie stătea întinsă sub pătură și abia respira în timp ce asculta scârțâitul podelei, semn că soțul ei se plimba iar prin camera de alături.

Se făcuse aproape 10 seara când lăsase cartea deoparte, cuprinsă de oboseală. Din clipa în care începuse să citească, Robert aproape că nu mai făcuse nici o mișcare. Stătuse cu cotul pe brațul scaunului și bărbia în palmă, cu capul ușor înclinat și privirea neclintită. Așa îl găsisese de fiecare dată când ridicase privirea din carte și se uitase la el. O asculta cu atenție, părând transportat de povestire.

Așa că citise mai departe, chiar dacă ar fi preferat să se oprească. Nimeni nu se arătase vreodată atât de interesat de lectura ei.

Apoi o condusesese până în dormitorul ei, îi spusese noapte bună, apoi auzise ușa camerei lui deschizându-se și închizându-se. Fusesse convinsă că, la finalul unei asemenea zile, avea să vină la ea peste noapte. După ce Charity o pregătise de culcare și se retrăsese, Torie umblase și ea de colo-colo prin încăpere, vreme de câteva minute. Apoi trăsese aer în piept și se băgase în pat. Își răsfirase părul pe perne, își ridicase păturile până sub bărbie, apoi le coborâse până în dreptul mijlocului.

Zăcea acolo ca moartă, cu lampa aprinsă, uitându-se în tavan, când îi auzise pașii în camera de alături.

De ce nu venea?

Se gândi să se dea jos din pat și să bată la ușă, ca el să știe că ea era pregătită să îl primească. I se păru că ar fi fost un gest prea îndrăzneț. Speră în continuare că pașii urmau să se oprească, iar el avea să intre în camera ei. Mai trecu ceva timp, iar ea începu să-și miște degetele, apoi să numere pătratele de pe tavan și secunde.

De ce nu venea?

Ochii începură să o înțepe și se umplură de lacrimi, dar își spuse că pătea asta pentru că citise prea mult. Când ceasul de pe hol vesti miezul nopții, iar pașii încetară să se audă, soțul ei tot nu i se alătură. Așa că se așeză pe o parte și, în deplină tăcere, dădu frâu liber lacrimilor care începură să-i curgă pe obraji și pe pernă.

Capitolul 13

Către Ducele de Weddington

A trecut ceva vreme, prietene. Îți solicit permisiunea de a te vizita la conacul Drummond.

Cu sinceritate,

Robert, duce de Killingsworth

Către Ducele de Killingsworth

Nu prea cred.

Weddington

Robert pusese misiva de la Weddington în buzunarul hainei și parcă îi simțea povara în timp ce trăsura îl purta către conacul Drummond. Știa că dă dovadă de lașitate neducându-se singur, dar se gândi că Weddington nu avea să-i trântască ușa în nas chiar imediat dacă era și Torie cu el.

După acea discuție despre prieteni din care aflase că John îl umilise în public pe Weddington, se gândise că vechiul lui prieten ar putea fi acea persoană în care să aibă încredere.

Misiva scurtă a lui Weddington îi spunea lui Robert foarte multe despre stadiul prieteniei lor. El și Weddington fuseseră cei mai buni prieteni încă de pe băncile școlii. Navigaseră împreună. Faptul că prietenul lui nu voia să-l vadă...

Ei bine, nu avea nici o îndoială că totul era din vina lui John și că fratele lui făcuse mai mult decât să îl insulte pe Weddington. Acțiunile lui John erau explicabile și logice. Îi înlocuise valetul credincios și îi înlocuise cel mai bun prieten.

Dacă reușea să recâștige încrederea lui Weddington, puteau găsi împreună o soluție care să ducă la rezolvarea situației sale. Trebuia să treacă la fapte cât mai repede, căci îi era tot mai greu să nu deschidă ușa care separa camera lui de dormitorul ei.

Fiecare moment alături de ea era plăcere pură, mai puțin acele clipe când în ochii ei se întrezărea îndoiala, pentru că îi cerea mai mult decât îi putea el oferi.

De nenumărate ori se hotărâse să îi spună totul, dar, chiar înainte să deschidă gura, ea îi zâmbea, iar gândul că nu ar mai fi avut parte de acel zâmbet îl făcea să amâne momentul adevărului. Era un gest egoist din partea lui și incorect față de ea, dar în ultimii ani din viața lui lipsise cu desăvârșire orice era frumos și uman, iar el era lăhnit. Era ca un om aproape mort de foame, care tânjea după câteva firimituri de pâine și se trezea în fața unui ospăț îndestulător.

Își tot spunea că avea să-i vorbească a doua zi, apoi amâna iar și iar decizia. Iar acum hotărâse că avea să-i spună totul după această vizită la Weddington. Dacă vechiul său prieten urma să-l respingă, doar Torie îi putea oferi alinarea de care avea nevoie.

– Despre soția lui ce știi? întrebă ea, luându-l prin surprindere și întrerupându-i șirul gândurilor.

– A cui soție?

– A lui Weddington.

Nimic. Absolut nimic nu știa. Nici măcar nu știa că se însurase. La naiba, când fusese nunta?

– Sunt sigur că îl iubește. E genul de bărbat pe care cred că orice femeie l-ar adora.

– Cât timp ați fost prieteni?

– Ne-am cunoscut la Eton. Iar când nu eram la școală, petreceam mult timp împreună din moment ce proprietățile familiilor noastre erau la câteva ore una de cealaltă. Ne plăcea să navigăm, iar casa lui era aproape de malul apei. Cred că a învățat să navigheze înainte de a învăța să meargă.

– Niciodată nu mi-ai spus prea multe despre prietenii tăi.

– Nu am prea mulți. Pentru că eu și John aveam exact aceeași vârstă, nu prea am simțit nevoia să am prieteni. Cum probabil nici el nu a simțit. Dar cu Weddington a fost altceva, aveam încredere în el și îl respectam foarte mult. În timp, ne-am îndepărtat și regret asta. Ca să fiu sincer, nu prea știu cum vom fi primiți.

– După incidentul de la Expoziția Universală, poate că nu vom fi primiți deloc.

– Mă gândesc că nu a fost o idee bună să îți cer să mă însoțești. Dacă te stânjenește gândul de a merge acolo, o să-i cer vizitiului să întoarcă trăsura.

– Nu. Locul meu e lângă tine.

Cât de mult și-ar fi dorit Robert ca lucrurile să stea întocmai!

– N-aș fi putut alege o soție mai potrivită decât tine, spuse el încet.

– Uneori, simt că nu ești deloc fericit alături de mine.

– Prezența ta mă umple de o bucurie nemăsurată.

– De ce bați camera în lung și în lat în loc să vii la mine?

El se uită pe fereastră. Nu dorea să o rănească, dar înțelegea că, dacă cineva își dorea un anumit lucru, nu era suficient doar să și-l dorească.

– Nu mi-am dat seama că mă auzi.

– Casa e veche. Podeaua scârțâie. Ai vrea să vin eu în camera ta? întrebă Torie, coborând privirea asupra mâinilor înmănușate care i se odihneau în poală.

– Mi-ai spus că în dimineața nunții ai avut îndoieli și m-am gândit că poate ai vrea să avem mai mult timp înainte să...

Dumnezeule mare, cu greu se lăsau spuse minciunile!

Ea își ridică privirea spre el.

– Îndoielile mele dispar una câte una. Am descoperit la tine calități pe care nu le știam și am convingerea că m-am măritat cu bărbatul care mi-a fost hărăzit.

– Torie...

– Acum sentimentele mele față de tine sunt mult mai intense, Robert. Știu că a trecut abia o săptămână, dar țin la tine tot mai mult, de la o zi la alta. Tu ții la mine?

– Peste măsură.

– O spui de parcă ar fi ceva rău în asta.

Așa și era. Era total greșit să tânjească atât de mult după ceva ce nu putea avea. Iar acum, când se apropiau de destinație, era cel mai nepotrivit moment să îi spună lui Torie adevărul. Așa că, în schimb, îi luă mâinile și îi spuse atât cât își îngădui să-i mărturisească:

– Torie, știu că uneori purtarea mea ți se pare ciudată...

– Eu doar...

– Șșș! Ascultă-mă, îi zise el, strângându-i mâinile.

Ea încuviință din cap.

Robert îi ridică mâinile înmănușate, își lipi buzele de ele și se uită adânc în ochii ei, sperând că ea ar putea să vadă ce era în sufletul lui.

– Torie, o vreme am fost... pierdut. Cred că e cel mai potrivit cuvânt. Acum, după multă vreme, simt că m-am regăsit.

Ea zâmbi, iar în obraz i se formă gropița.

– Ce zici tu sună ca versurile unui imn bisericesc, *Milostivirea neașteptată*, pe care îmi plăcea mult să îl cânt.

– Da, îmi amintesc și eu acel cântec. Dar, în cazul meu, e vorba de o reîntoarcere.

– La ce?

– La ce ar fi trebuit să fiu.

– Nu mi s-a părut niciodată ceva în neregulă la felul cum erai.

– Nu eram fericit, Torie. S-au schimbat atâtea din ziua în care ne-am căsătorit! Încă nu îmi vine să cred ce noroc am avut. Te ador din toată inima, sincer îți spun!

Îi sărută mâinile, apoi se așează la locul lui, cuprins de jenă pentru tot ce spusese. Exagerase puțin, dar voia să o asigure de afecțiunea pe care i-o purta, mai ales din moment ce stătea trează noaptea așteptându-l, în timp ce el era prea ocupat să se plimbe de nebun prin camera lui, în încercarea disperată de a se ține departe de ușa care ducea către camera ei.

– Am ajuns, o anunță el când în față le apăru aleea pe care o știa atât de bine.

Trăsura se opri. Deși era nerăbdător să coboare și să facă ce avea de făcut, așteptă ca lacheul să îi ajute pe el și pe Torie. Îi evită privirea ca un laș, nesigur de ce avea să vadă în ochii ei. Se gândi că ar fi preferat să trăiască fără să-i știe adevăratele sentimente, pentru că oricum ele nu erau față de el, ci față de John.

Coborâră, îi întinse brațul, iar ea își sprijini mâna de el. Porniră împreună spre treptele ce duceau la intrarea în conac. Lui Robert i se făcuse stomacul ghem, iar când majordomul deschise ușa, ignoră dorința prietenului său și păși înăuntru.

Odată ce intrară, se calmă. Aici se simțea la fel ca acasă, la Hawthorne.

– Bine ați venit la Drummond, Excelență, spuse majordomul.

Robert întinse o carte de vizită.

– Watkins, îl anunți, te rog, pe duce că am sosit?

– Desigur.

Torie se uită în jur și admiră portretele de pe pereți.

– Ești agitată?

– Un pic.

– E un tip foarte amabil.

– Am auzit că e văr îndepărtat cu regina.

– Și eu sunt.

Ea se întoarce spre el, cu ochii mari și gura căscată.

– Nu ți-am spus până acum?

– Nu.

– Nu te lăsa impresionată. Toți aristocrații se înrudesesc cumva.

Auzi pași pe scări, iar când se întoarce, se simți cuprins de bucurie la vederea femeii scunde și zâmbitoare care se îndrepta spre el cu brațele deschise.

– Eleanor?

– Bună, Robert! De când nu te-am mai văzut!

De multă vreme, ce-i drept. Eleanor Darling era fata contelui de Beaumont. Se gândise să o curteze încă din clipa în care o văzuse. Numai că încă nu era pregătit să îi facă unei domnișoare curte, iar ea nu avea decât 16 ani. Nu-l miră că Weddington nu avusese aceleași ezitări. Îi luă mâna și i-o sărută.

– Arăți minunat.

– Nu pot spune același lucru despre tine, râse ea. Ești cam pământiu la față.

– Mă tem că de la ploile care nu mai conțin.

– N-a plouat chiar așa de mult, iar azi e o zi splendidă.

– Așa este. Dă-mi voie să ți-o prezint pe soția mea.

Eleanor se pricepuse mereu să primească oaspeți, iar lucrul acesta nu se schimbase. Robert bănuia că și Torie avea asemenea calități și că urma să fie o ducesă exemplară. Chiar dacă nu pentru multă vreme. Când Eleanor îi acordă din nou toată atenția, îi pune întrebarea care îl rodea:

– Weddington nu vrea să mă vadă și te-a trimis pe tine?

– Nu e aici. A ieșit cu iahtul împreună cu Richard.

Se uită la el cu o expresie ce părea să spună: „Nu face fața asta, știi prea bine cine e Richard“.

- Richard, fiul nostru.
- A, da. E cazul să vă felicit.
- Da, cu o întârziere de cinci ani.
- Cinci ani...

Robert speră că Eleanor simțise unda de regret din vocea lui și începuse să se teamă că, în ce privește prietenia dintre ei, John făcuse ceva ce Robert nu putea desface.

- Poate că nu ar trebui să fiu aici când se va întoarce. I-am scris, iar el mi-a răspuns că...

- Știu ce ți-a răspuns. Nu avem secrete unul față de celălalt. Faptul că totuși ai venit spune multe. Multe, adăugă ea, mângâindu-i obrazul. Și cred că e un prilej de care puteți profita ca să dregeți lucrurile între voi. Haideți să luăm ceaiul în grădină până când se întoarce el.

Torie o plăcu pe Eleanor Stanbury, ducesă de Weddington. Avea ochii de un albastru-deschis și un zâmbet cald. Iar când vorbea despre soțul și fiul ei, dragostea pe care le-o purta se simțea în fiecare cuvânt.

- Richard seamănă foarte bine cu tatăl lui. Nu o să-ți vină să crezi, Robert! Parcă e un Weddy în miniatură. Deja are gesturile lui. E ciudat.

- De-abia aștept să-l cunosc.

Ea se aplecă peste masă și îl bătu ușor pe mână.

- De multă vreme voiam să-l cunoști. Mă bucur nespun că ești aici.

Torie simți că îi creștea inima văzând afecțiunea vădită pe care Eleanor i-o arătă lui Robert. Totuși, nu reuși să înțeleagă ce anume provocase ruptura dintre soțul ei și Weddington.

- Povestește-mi despre nunta voastră, Victoria, zise Eleanor.

- Spune-mi Torie, te rog.

- O, mi-ar face plăcere. Așadar, Torie, spune-mi totul. A fost multă lume? Gemea biserica de curioși?

- Nici n-am băgat de seamă, recunosc Torie. Eram atât de agitată! Ce mai, eram înspăimântată de-a dreptul.

- Știu ce zici. Pentru mine a fost cea mai fericită zi, dar nu-mi amintesc mai nimic. Weddy a fost foarte răbdător cu mine. La fiecare

cinci minute izbucneam în lacrimi. Nici nu știu de ce. Spune-mi cu ce ai fost îmbrăcată.

- A, nu era nimic special.

- Eral superbă, iar rochia era minunată, interveni Robert. Era din saten și dantelă, cu flori brodate la poale.

- Ca a reginei Victoria, surâse Eleanor. A mea a fost cam la fel. Felul în care s-a îmbrăcat la nunta ei a schimbat cu totul imaginea asupra rochiilor de mireasă. Înainte să se mărite ea, nu aveai nevoie decât de o rochie drăguță și de un voal care spunea „Azi mă mărit”. În ziua de azi, nunta înseamnă saten, dantelă de Honiton, perle și flori de portocal. Rochia am pus-o la păstrare în speranța că într-o zi voi avea o fiică. Dar înainte de asta trebuie să-i asigur lui Weddy un moștenitor de rezervă. Cam săcâitoare treabă. Și nu mă refer la a avea copii, ci la faptul că lumea se așteaptă ca o femeie să nască doi băieți. Dacă nu reușește, nimic altceva nu mai contează. Va fi privită mereu ca o ratată.

- Nimeni nu te va considera vreodată o ratată, Eleanor, spuse Robert.

Ea îi zâmbi cu multă căldură.

- Drăguț din partea ta.

- Deci aveți doar un copil? vru să știe Torie.

- Da. Încă sper că vom mai avea, dar au trecut deja cinci ani și... nimic. E și unul dintre motivele pentru care ne-am instalat aici, nu la Londra. Weddy e convins că aerul sărat, vara, e exact ce trebuie ca să grăbim procesul.

- De câți ani sunteți căsătoriți? întrebă Robert.

Eleanor îl privi ținând.

- Mă mir că ai uitat.

El începu să se uite când la Eleanor, când la Torie, iar ei îi păru rău pentru el, căci se vedea pus într-o situație delicată și nu înțelegea de ce.

- Îmi pare rău, începu el.

- Suntem căsătoriți de cinci ani și un pic. Am făcut nunta cu exact opt luni înainte să-l nasc pe Richard. Eu și Weddy am avut impresia că tu ai fost în mare măsură responsabil de acea bătăfă care circula în Londra, cum că m-am căznit să îl seduc și să rămân însărcinată ca să nu aibă de ales și să mă ia de nevastă.

Lui Torie i se păru că soțul ei își dori ca marea, care încă nu se vedea, să îl înghită într-o clipită.

– Așa a fost? Tu ai răspândit zvonul? întrebă Eleanor.

Torie își privi soțul, care făcea eforturi să înghită.

– Eleanor, nu știu ce altceva să spun decât că îmi pare rău pentru orice cuvânt prin care v-am rănit.

– Nu e tocmai un răspuns, nu crezi?

– Nu este, dar e tot ce pot spune în acest moment.

Ea îi luă din nou mâna.

– Te-ai schimbat, Robert. Te-ai schimbat după ce ai devenit duce. Lui Weddy îi e teribil de dor de tine. E prea mândru ca să o recunoască și se va înfuria dacă va afla că ți-am spus asta.

Se îndreptă de spate, iar pe față îi apăru un zâmbet larg.

– Iată-i, s-au întors!

Se ridică în picioare și flutură mâna. Robert și Torie se ridicară și ei. Torie văzu că se îndrepta spre ei un bărbat înalt și brunet, care ținea pe umeri un băiețel brunet. Văzu apoi că pașii bărbatului deveniră ezitanți și încetiniți. Îl dădu pe copil jos de pe umeri, îl luă în brațe și apoi iuți iar pasul. Când se apropiară, Eleanor strigă:

– Weddy, uite cine a venit în vizită! Prietenul risipitor.

Se ridică de la masă, își sărută soțul și își luă fiul în brațe. Ducele îi privi cu fălcile încleștate și ochii duri precum oțelul.

– Mă bucur să te văd, Weddington, spuse Robert într-un sfârșit.

– Killingsworth.

– Weddy, ți-o prezint pe soția lui Robert, Torie.

Weddington o privi, iar Torie simți că Robert se apropie de ea de parcă ar fi simțit-o în pericol. Și chiar era posibil să fie în pericol, judecând după expresia de ură întipărită pe chipul lui Weddington.

– Îmi face mare plăcere să vă cunosc, zise Weddington, deși glasul lui transmitea cu totul altceva. Ia spune-mi, Killingsworth, cam ce zvonuri ar trebui să răspândesc acum la Londra? Ce aș putea spune despre ea ca să te rănesc profund, așa cum meriți?

– Nu spune acum ceva ce vei regreta mai târziu, îl avertiză Robert.

– Deja regret că te-am salutat. Regret că ți-am vorbit.

– Ne-a cerut scuze, Weddy, interveni Eleanor.

Weddington o mângâie pe obraz, iar dragostea ce i se citea în ochi era atât de profundă, că lui Torie i se tăie respirația.

- Îți datorează mai mult decât niște simple scuze, prințesa mea.
- Îl privi din nou pe Robert.
- Dacă în mai puțin de trei minute nu ești înapoi în trăsură care te-a adus aici, o să pregătesc pistoalele de duel.
- Pregătește-le!
- Și o să te provoc.
- Provoacă-mă!
- La un duel până la moarte.
- Așa să fie.
- Ești nebun? strigă Torie.
- Weddy, nu! scânci și Eleanor.
- Ai cinci minute să-ți iei rămas-bun pentru totdeauna de la soția ta, spuse Weddington pe tonul liniștit al cuiva care tocmai ieșise la o plimbare. Ne vedem în zece minute pe faleză.
- Trecu pe lângă soția lui și intră în casă.
- Eleanor se uită la Torie, la Robert și la copilul pe care îl ținea în brațe.
- O, Doamne, asta nu e bine, nu e bine deloc!
- Eleanor porni spre casă, apoi se opri și se întoarse spre Robert.
- Fii pe pace, o să-l fac să se răzgândească.
- Nu te mai obosi, Eleanor. Are nevoie să facem asta. Merită să facem asta.
- E un foarte bun țintaș.
- Știu. E un țintaș excelent.
- Îmi pare rău. E vina mea. Nu trebuia să te primesc.
- Nu, Eleanor, nu e câtuși de puțin vina ta. Ajută-l să se pregătească.
- Eleanor scoase un oftat aproape dureros și se grăbi spre casă.
- Ți-ai pierdut mințile? își întrebă Torie bărbatul.
- Ai mai întrebă asta.
- Nu, te-am întrebă dacă ești nebun.
- E totuna.
- Doar nu te gândești să mergi să te întâlnești cu el pe faleză!
- Ba da.
- Nu o să ai nici măcar o secundă la dispoziție.
- Nici nu o să am nevoie.
- Ai tras vreodată cu pistolul?
- Când aveam 14 ani, am furat pistoalele tatălui lui și ne-am dus pe faleză să vedem ce înseamnă să te duelezi.

- Și ce s-a întâmplat?
- El a tras într-un pietroi.
- Și tu?
- Într-un pescăruș. Am decis amândoi că e mai greu să nimerеști un pescăruș, pentru că e în mișcare. Și, cu toate că nu țintisem spre biata pasăre, am fost declarat câștigător.
- E cumplit de furios. Nu cred că de data asta va mai ținti spre o piatră.
- Nici data trecută nu țintise spre...
- Nu râde pe seama mea! Te-ar putea omorî.
- Dacă mă omoară, aș vrea ca ultima mea amintire să fie un sărut de-al tău.

Îi prinse fața în palme și își apropie buzele de ale ei. Torie simți gustul de ceai dulce și tartă cu zmeură. Sărutul lui era cel mai tandru de care avusese parte vreodată. Mai îndrăzneț însă. Mai flămând. Mai devastator pentru inima ei.

Nu voia asta. Nu voia ca degetul lui să-i mângâie colțurile gurii, dând sărutului și mai multă intimitate. Sau poate limba lui crea intimitatea, explorându-i gura, simțind-o în profunzime. Se aplecă spre el, căutându-i gura, buzele, limba, dând momentului și mai multă ardoare.

Nu era cu putință să creadă că avea să moară. Era o farsă, nimic mai mult. O farsă a unor prieteni regăsiți după atâta amar de vreme. Ca atunci când două doamne fac schimb de impresii despre cumpărături și își dezvăluie cele mai nimerite locuri de unde să-și ia un evantai sau o eșarfă. Numai că ei doi aveau să facă schimb de gloanțe.

Se retrase din îmbrățișare.

- E o nebunie.

- Știu.

Își lipi iar gura de a ei, cu o pasiune și o nerăbdare total diferite de calmul cu care vorbise. Ea se referise la duel, dar avu impresia că el se referise la sărut. Unul dăduse naștere celuilalt. Așa că s-au legat.

Simți o suferință profundă. Se măritase cu un bărbat pe care crezuse că îl cunoștea. Descoperise apoi că nu îl cunoștea deloc, dar că și-ar fi dorit să-l fi cunoscut mai bine.

Își puse mâinile peste ale lui și se întrebă cum ar fi fost să o atingă la fel de tandru cum o săruta. Îi mărturisise că fusese pierdut o vreme... iar ea nu își dădu seama dacă nu cumva trebuia să fie și mai înspăimântată decât era deja. Oare avea să se piardă iar? El se smulse din sărut și își lipi fruntea de a ei.

– Dacă nu mă mai întorc...

– Doar nu crezi cu adevărat că va vrea să te omoare!

– Ducele de Killingsworth i-a insultat soția. Cred că se cuvine să își ia revanșa.

– Moartea nu e tocmai revanșa potrivită pentru o insultă. Lasă-l să-ți învinețească un ochi sau să-ți dea sângele pe nas.

El îi zâmbi trist în timp ce îi atingea buzele tremurânde.

– Nu e de ajuns. Dacă aş fi în locul lui, nici pentru mine nu ar fi de ajuns.

Se întoarse apoi cu spatele la ea și porni spre faleză. Iar ea rămase pe loc, singură și deznădăjduită, dându-și seama că nu îl cunoștea deloc pe acest bărbat. Cătuși de puțin.

Câteva minute mai târziu, Eleanor apărură de mână cu fiul său.

– Weddy a plecat la duel. Bei un ceai?

Bărbații plecau să se lupte pe viață și pe moarte, iar femeile rămăneau pe frontul de acasă. Torie nu reuși decât să încuviințeze din cap.

Așa că luară loc la masa din grădină. Briza ridică marginile feței de masă. Ceaiul rămase neatins în ceștile de porțelan. Soarele străluci deasupra lor. Vorbiră despre cele mai noi tipare pentru rochii, despre flori și vreme, despre cât de bine semăna Richard cu tatăl lui. Fiecare făcu tot ce îi stătu în putință să pară interesată de discuție.

După o jumătate de oră, din depărtare se auzi un foc de armă. Câteva secunde mai târziu, se auzi și al doilea.

Capitolul 14

Robert stătea pe marginea malului stâncos, privind în jos, spre valurile care se spărgeau cu furie. Nu se gândi la apropiata lui moarte, ci la Torie, la soția lui.

Îi făcuse plăcere să o urmărească în timpul vizitei la Eleanor. Trebuia să-i recunoască meritele lui John. Alesese o tânără exemplară pentru rolul de viitoare ducesă de Killingsworth. Îl fascinasese și văzuse în ochii ei că era cu adevărat îngrozită de gândul că l-ar fi putut pierde. Iar sărutul ei de rămas-bun...

Încă îi simțea gustul.

Dar ea îl iubea pe fratele lui. Nu se îndoia de asta și se simți brusc cuprins de o disperare cum nu îi fusese dat să simtă în cei opt ani de temniță. Nu avea să fie niciodată a lui. Inima ei nu putea să îi aparțină.

Mai erau femei pe lume. Iar dacă avea să supraviețuiască acestui duel și să reușească apoi să își revendice titlul de duce, avea să o elibereze și să își aleagă alta. Dar care femeie ar fi putut să-i semene? Să fie în aceeași măsură timidă și îndrăzneată? Să aibă zâmbetul ei? Râsul ei? Uitându-se, pur și simplu, la altă femeie, putea să mai simtă plăcerea pe care o simțea privind-o pe ea?

Fusese un gest egoist din partea lui să o ia cu el, dar nu se mai putea abține, voia să o aibă lângă el cât mai mult.

Auzi foșnetul ierbii și zgomot de pași, de cizme care loveau pământul cu putere. Adversarul lui sosea. Bărbatul pe care îl considerase dintotdeauna un prieten adevărat. John reușise să i-l răpească până și pe el. Îi luase totul, iar în timp îi rănise pe cei la care Robert ținea.

Deși știa, chiar știa că nu ar fi avut cum să-l oprească pe fratele lui, Robert tot se simțea cumva responsabil pentru cele întâmplate. El era adevăratul duce de Killingsworth și, chiar dacă nu apucase până acum să-și poarte titlul, lui îi revenea datoria de a îndrepta greșelile fratelui său.

Weddy – cunoscut drept Geoffrey Arthur Stanbury, al cincilea duce de Weddington – ajunse lângă el. Inspiră adânc.

– Vine furtuna.

– Așa e.

Nu doar norii tot mai negri indicau apropierea furtunii, ci și mirosul din aer.

– Eu zic să trecem la treabă. O să fii plin de sânge când o să-ți car leșul înapoi la conac. Aș prefera să nu fii și ud learcă.

– Mă gândeam că poate o să-mi arunci leșul în mare.

– Eleanor a insistat să te duc la conac, ca să poți fi îngropat cum se cuvine.

Deschise caseta cu arme.

– Ai toată libertatea să verifici pistoalele și să-ți alegi primul arma.

Robert scoase un pistol din casetă.

– Nu-i nevoie să verific. Am încredere în tine.

– Mergem pe aceleași reguli ca atunci când eram mici?

– Desigur.

– Te rog să încerci să țintești măcar un pic mai bine. Nu e cazul să văduvim cerul de dreptul de a fi săgetat de păsări.

Weddington apucă celălalt pistol și aruncă apoi cutia din lemn sculptat. Se întoarse pe călcâie.

– Vreau să-ți cer o favoare, spuse Robert, privind din nou înspre mare.

– Nu-i nevoie să-mi ceri să-ți trag glonțul fix în inimă. Oricum asta am de gând să fac. Vei muri repede. Eleanor, în schimb, a avut de îndurat mult timp umilința pe care i-ai adus-o răspândind acele zvonuri oribile.

– Nu asta voiam să te rog, spuse Robert, întorcându-se spre bărbatul care îi fusese cândva prieten. Dacă mă ucizi, și nu mă îndoiesc că vei reuși, vreau să te duci la Pentonville și să-ți folosești toată influența ca să-l vezi pe prizonierul D3-10.

– Și ce să-i transmit?

– Cred că o să-ți dai seama când o să-l vezi.

– Îmi ceri o favoare cam curioasă, dar fie. Acum, să-i dăm drumul. Se așezară unul cu spatele la celălalt.

– Zece pași, anunță Weddington.

Robert numără pașii în gând.

Unu.

„Trebuia să-i spun adevărul lui Torie încă de la început.”

Doi.

„N-ar trebui să se poată mărita cu John din moment ce a fost măritată cu fratele lui.”

Trei.

„La naiba cu John!”

Patru.

„N-am fost corect față de ea.”

Cinci.

„Ar trebui să-i spun adevărul lui Weddington.”

Șase.

„Dar nici măcar prietenul meu cel mai bun nu a putut să ne deosebească...”

Șapte.

„Weddington îl va demasca în mod sigur pe John și îl va provoca la duel odată ce își va da seama care e adevărul.”

Opt.

„Oare cine ar urma în linia de succesiune dacă Weddington îl ucide pe John?”

Nouă.

„Nu exista nici un văr pe undeva?”

Zece.

„Blestemate fie toate. Nu mai contează!”

Se întoarse. Weddington ridicase deja pistolul și țintea înspre el cu o mână sigură.

– Ești gata? întrebă Weddington.

– Da.

– Foc!

Robert așteptă. Weddington așteptă. Robert ridică brațul în sus, spre lateral, și trase spre mare. Se auzi țipătul ascuțit al unei păsări. Fir-ar să fie! Spera că nu o nimerise, dar nu voia să se uite într-acolo. Voia să privească moartea în ochi. Auzi focul de armă și văzu fumul ieșind din țeava pistolului lui Weddington, dar nu simți altceva decât adierea vântului. Weddington se îndreptă spre el.

– Robert?

– Dar cine naiba credeai că sunt?

– Lașul ăla de frate-tău! Unde Dumnezeu ai fost?

– Am bănuir, acum cinci ani, că John pretindea că ești tu și răspândeai zvonuri răutăcioase, dar nu aveam cum să dovedesc acest lucru. La fel cum nu pot dovedi acum că tu ești Robert.

Coborâseră pe poteca ce lega malul stâncos de mica plajă și se așezaseră pe un bolovan, chiar la malul mării. Priveau amândoi

înspre valurile agitate, iar Robert se minună de cât de bine semăna mișcarea lor cu propria lui viață.

– Așadar, crezi că a plătit un gardian să te țină la Pentonville fără a avea dreptul la proces?

– Recunosc că n-am o imaginație prea bogată, deci asta e singura explicație mulțumitoare pe care am reușit să o găsesc. În plus, gardianul a venit la John în miez de noapte ca să-l informeze că am evadat. Era foarte speriat, dar și-a revenit imediat ce i l-am înapoiat pe cel despre care credea că e prizonierul D3-10.

– Sistemul penal perfect al Angliei are, iată, câteva neajunsuri. Dar cum să te țină acolo opt ani? E de necrezut că a reușit! Locul acela e în primul rând un centru de tranzit. Un deținut poate sta acolo nu mai mult de 18 luni, după care e urcat pe vapor și trimis în colonii. Cum de n-ai fost îmbarcat în tot acest timp?

– În fiecare celulă era un afiș cu informații despre deținut: numărul, data când a fost adus și data când urmează să fie îmbarcat. Gardianul, un individ pe nume Matthews, îmi schimba periodic datele, pe măsură ce se apropia momentul când, în mod normal, ar fi trebuit să fiu mutat de acolo.

– Și nu a observat nimeni?

– El era șeful în acea aripă a închisorii. Cine să-l ia la întrebări? Iar noi aveam, cu toții, fețele acoperite. Așadar, cine avea să observe că, la ora de mișcare în curtea închisorii, apărea, de opt ani, același individ? Nu era ca și cum cineva putea să mă recunoască.

– Cred că mi-aș fi dat jos nenorocita aia de mască.

– Așa zici, dar nu ai cum să înțelegi atmosfera opresivă de acolo până ce nu o simți pe pielea ta. Făceam ce ni se spunea pentru că era singura cale de a supraviețui. Mulți își pierd mințile acolo, Weddington. Mult prea mulți. E un sistem atroce.

– Ei, bine, acum ești liber și te-ai întors unde-ți e locul.

– Da, dar John n-a ieșit din peisaj și trebuie să ne socotim în curând. Doar nu crezi că mă va accepta drept duce fără să crâcnească. O să încerce iar să uneltească ceva.

– O să-i trimit vorbă gardianului-șef și o să-i cer să fie îmbarcat cât mai degrabă pe o navă și dus în Australia.

– Și ce o să se întâmple dacă îl trimiți în Australia? O să-mi petrec tot restul vieții privind peste umăr cu teamă, întrebându-mă

dacă nu cumva a reușit să scape, să se întoarcă și poate să mă închidă iar undeva? Și pe urmă să scap și să-l închid eu iar? Nu. Am nevoie de o soluție care să încheie definitiv socotelile dintre noi.

Văzu cu coada ochiului că Weddington se întorsese spre el.

– Dar nevasta ta? Torie o cheamă, nu?

– Da, Torie. De la Victoria. Nu știe nimic. John e cel care a cerut-o de soție și tot lui i-a spus „Da”. Eu am avut ghinionul de a evada cu o seară înainte de nuntă. Nici nu aveam habar de nuntă. Și să știi că nu s-a consumat căsătoria. Deja nu mai știu ce scuze să inventez ca să nu mă culc cu ea.

– Atunci nu mai căuta scuze. Chiar dacă eram mânios din cale-afară, n-am putut să nu observ că e o frumusețe de femeie. Și îmi vine greu să cred că între tine și John l-ar prefera pe el.

– L-a preferat înainte să ne căsătorim.

– Nu îl putea compara cu tine. Ce vei face ca să dovedești cine ești?

– N-am nici o idee.

– Aș fi mai mult decât dispus să te anunț eu drept ducele de Killingsworth.

– Iar John îl va avea, fără îndoială, pe Lynmore de partea lui. Și uite așa o să ne scoatem fiecare prietenii la înaintare, iar cel cu mai mulți prieteni va avea câștig de cauză.

– Nu-i rău să ai succes în felul acesta.

– Problema e că am fost închis vreme de opt ani și nu prea mai am prieteni în clipa asta. Că veni vorba, cum ți-ai dat seama că sunt eu?

– Nu mi-am dat seama. Cel puțin până când ai împușcat pasărea. Dacă n-aș fi fost atât de supărat pe tine, mi-aș fi dat seama din clipa în care te-am văzut. Eleanor nu merita ce i-a făcut John.

– Mă voi revanșa față de ea.

– E prea târziu acum. Și nici nu e responsabilitatea ta. Dumnezeu, nu credeam că o pot iubi mai mult! Eram căsătoriți de opt luni când s-a născut Richard. Zvonurile circulau deja de ceva vreme, iar la nașterea băiatului au atins apogeul. Eleanor, fie binecuvântată, le-a făcut față, a fost puternică, le-a spus oamenilor că fiul nostru a venit pe lume mai devreme pentru că așa sunt toți bărbații Weddington, grăbiți să-și facă treaba. Adevărul e că deja

era însărcinată când ne-am căsătorit. A fost doar vina mea. Nu mă puteam ține departe de ea. Nici acum nu pot, să-ți zic cinstit.

– Fiul tău îți seamănă foarte bine.

– Așa e. Dar seamănă mult și cu Eleanor. E un puști isteț. Că veni vorba de puști isteți, trebuie să te ocupi să-ți asiguri un moștenitor.

– Nu înainte să rezolv definitiv lucrurile cu John, spuse Robert și se înfioră. Nici nu vreau să mă gândesc la ce i-ar putea face unui copil care ar moșteni totul.

– Aruncă-i cheia de la celulă.

– Măcar de-ar fi așa simplu. Stând aici de vorbă cu tine, mi-am dat seama că datoria mea nu e doar să dovedesc că sunt Robert. Trebuie să mă îngrijesc de viitorul familiei. Dar cum să fac asta?

Simțiră primele picături de ploaie.

– Am face bine să ne întoarcem înainte să ne ude până la piele.

Weddington se ridică și întinse mâna către Robert. El i-o luă și se lăsă ridicat în picioare, cu sufletul împăcat la gândul că prietenia lor rezistase în ciuda uneltirilor lui John.

– Ai putea să-l omori, spuse Weddington.

– Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Dar ce fel de om aș fi dacă aș face-o?

Weddington se înclină conspirativ spre el.

– Un om viu!

– Ți vine să crezi? Că mie nu-mi vine a crede. Iar a împușcat o pasăre! exclamă ducele de Weddington.

Torie înlemnise pe scaun la auzul celor două focuri de armă.

– Ar trebui să mergem să vedem ce s-a întâmplat, șopti ea.

– I-am promis lui Weddy că nu mă duc acolo orice ar fi și orice aș auzi.

Torie nu făcuse nici o promisiune. Însă nu cunoștea locurile și nu voia să riște să se rătăcească din nou. Așa că stătu pe scaun timp de un ceas, îngrozită la gândul că el ar fi putut să moară.

Când ploaia începu să cadă, îi văzu pe cei doi bărbați apropiindu-se în grabă. Vântul le purtă ecoul râsetelor până în grădină, la urechile soțiilor lor. Cum ploaia nu dădu semne că avea să înceteze prea curând, oaspeții fură invitați să rămână la cină.

– Nu am nici un merit că am nimerit pasărea, spuse Robert. Nu spre ea ținteam.

Ducele de Killingsworth și ducele de Weddington stăteau la capetele mesei.

– Nu ținteați spre nimic! râse gazda.

– Weddy, trebuie să îți mulțumesc. A fost foarte frumos din partea ta să ne lași pe mine și pe Torie să ne îngrijorăm de moarte când tu, de fapt, nu aveai de gând să te duelezi.

Eleanor o privi pe Torie, care stătea de cealaltă parte a mesei.

– Cred că merită să nu-i mai primim în pat câteva zile.

– Vai, Eleanor, nu fi nemiloasă! Știi bine cât sufăr când mă tratezi cu răceală.

– Nu mai tare decât am suferit eu acum câteva ore, când am crezut că o să te văd fără viață, cărat în spate de Robert.

– Of, prințesă, ai măcar puțină încredere în talentul meu de a trage la țintă!

– Am auzit două împușcături, Weddy.

– Păi, Robert doar a rănit pasărea, iar eu a trebuit să îi curm suferința. Nu o puteam lăsa să se chinuiască.

– Cum de puteți râde după tot ce s-a întâmplat? întrebă Torie în cele din urmă.

Nu scosese o vorbă de când ploaia începuse să cadă, când soțul ei venise iar lângă ea, când o asigurase că era teafăr. Apoi cei doi bărbați începuseră să facă glume despre pasărea împușcată, după care constataseră că furtuna se înrăutățește. „Hai să ne primenim“, spusese Weddington, „și pe urmă o să discutăm despre toată tărășenia la cină“.

Numai că nu discutaseră despre ce se întâmplase, ci tot despre afurisita de pasăre, despre cum nimerise în calea gloanțelor, ce noroc chior, ha-ha-ha! Nici o vorbă despre faptul că ele stătuseră în grădină preț de un ceas, neștiind dacă bărbații lor sunt vii sau morți.

– Aveți idee cum se aude ecoul unui foc de armă? întrebă Torie. Știți ce tăcere asurzitoare se lasă după aceea? Știți cum e sentimentul acela cumplit de a nu ști ce s-a întâmplat? De a vrea să pleci în căutarea celui drag, doar că nu știi încotro s-a dus, pentru că peste tot e plin de faleză?

— Torie? zise Robert încet, punându-și mâna peste a ei.

Dar Torie nu avea de gând să se calmeze și să tacă. Voia... Nu știa nici ea ce voia, știa doar că avea nevoie să vorbească, să spună ce avea pe suflet.

— Soția ta nu a putut să se ridice de pe scaun pentru că promisesse că nu va merge să vă caute. Așa că am rămas amândouă în grădină ca și cum totul era în regulă, bând afurisitul acela de ceai!

— Torie?

Robert îi strânse mâna.

— E în regulă, draga mea. A fost un gest nepotrivit din partea noastră.

— Cine naiba se mai duelează în zilele noastre?

— Se pare că Weddington.

— Și acum te ții de glume!

Își duse mâna la gură, îngrozită de ceea ce spunea, îngrozită că se purta ca o scorpie. Soțul ei se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ea.

— Vă rugăm să ne scuzați o clipă.

— Desigur, spuse Weddington.

Robert veni lângă ea și își puse ușor mâinile pe umerii ei.

— Hai să ieșim o clipă.

— Afară încă plouă, motiv pentru care încă n-am plecat de aici!

— Ba nu. Încă nu am plecat pentru că prietenii noștri ne-au rugat să rămânem. Iar când am zis să ieșim, mă refeream la a ieși din cameră.

Torie se ridică și o privi pe ducasă.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce, răspunse Eleanor. Plecarea voastră îmi dă și mie ocazia de a-i zice vreo două lui Weddy al meu. Aveam de gând să fac asta în intimitatea dormitorului nostru, dar e foarte bine și aici.

— O să-mi strici digestia, replică Weddington.

Soția lui îl țintui cu privirea, iar el oftă și lăsă jos furculița.

— Mai bine îmi stric digestia decât să-i stric dispoziția soției.

Robert o conduse afară din încăpere și o luă de mână când ajunseră pe hol. Porniră împreună prin labirintul de coridoare.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Undeva unde vom avea intimitate.

Ajunseră în cele din urmă într-un hol întunecos. Un lacheu deschise ușa, iar Robert o trase în bibliotecă. La capătul încăperii, două sfeșnice aruncau scânteii luminoase. Însă unde stăteau ei era o penumbră parcă protectoare. De îndată ce lacheul închise ușa, Robert o luă în brațe.

– Îmi pare rău, Torie, cumplit de rău!

Ea își apăsă obrazul de pieptul lui, bucurându-se de căldura pe care o emana, inspirându-i mirosul. După ce se întorsese de pe faaleză, făcuse o baie și se schimbase în hainele oferite de Weddington, dar ea îi simțea mirosul chiar și prin hainele curate ale celui alt. Se temuse că avea să îl piardă când auzise primul foc de armă.

– Știi că mă port prosteste.

– Nu, nicidecum, o întrerupse el. Nu sunt învățat cu tot ce înseamnă viața de bărbat însurat. Nu sunt învățat să mă gândesc și la altcineva în afară de propria mea persoană. Nu m-a preocupat deloc calvarul prin care nu mă îndoiesc că ai trecut. Ar fi trebuit să știu că te supun unor chinuri groaznice. Te rog să mă ierți că am fost atât de nesăbuit!

Ea făcu un pas în spate și îi privi chipul. Îngrijorarea ce se citea în ochii lui albaștri era sinceră. Ar fi vrut să se uite în acei ochi o viață întreagă și își dădu seama cât de drag îi devenise și cât de nătângă fusese să aibă îndoieli înainte să se mărite cu el.

Robert își trecu ușor încheieturile degetelor de-a lungul obrazului ei.

– Weddington ar fi trebui să știe toate astea și să țină cont de ele. E însurat de ani buni. Dacă mâine se oprește ploaia, o să-l provoc eu la duel!

– Nici să nu îndrăznești!

O privi în ochi, apoi își lăsă capul în jos. În lumina lumânărilor, ea îi vedea clar chipul și ochii ce i se întunecaseră de dorință.

– Să nu îndrăznești să-l provoci, șopti ea, mirată de asprimea propriei voci. Dar ai face bine să îndrăznești să mă săruți!

El făcu ochii mari de mirare, iar mirarea făcu loc unui amalgam de emoții pe care ea nu reuși să le descifreze. Apoi gura lui o acoperi pe a ei, iar Torie nu se mai putu gândi la nimic. Simți doar fierbințeala sărutului lui, atingerea ademenitoare a limbii lui și felul încântător în care toate acestea se îmbinau. Chiar se pricepea!

Îi înconjură gâtul cu brațele și își înfipse degetele în părul lui. Cu un geamăt adânc, el o trase mai aproape, strângând-o în brațele lui oțelite. Ea se ridică pe vârfuri ca să-i deschidă și mai bine calea, să-și potrivească gura peste a ei.

El luă bucuros tot ce i se oferea, răspunzând cu un mârâit ca de sălbăticiune și adâncind și mai mult sărutul. Torie simți fiori pe șira spinării, fiori de plăcere care îi ajunseră până în vârful degetelor. Întreg trupul i se cutremură, fiecare senzație fiind mai intensă decât cea de dinainte.

Îl trase și mai tare spre ea, cu degetele înfipse în părul lui, agățându-se de el, vrând și cerând mai mult. Crezuse că îl pierduse, iar în clipa aceea descoperise că, de fapt, nu simțise niciodată că îi aparține trup și suflet. Viața alături de el fusese ca un mers pe sârmă, fiind copleșită de teama că ar fi putut face un pas greșit, încercând cu disperare să nu se lase rănită.

Nu mai voia să se simtă în siguranță, căci înțelesese că oricum nu era în siguranță. El era un pericol pentru inima ei. Însă tot el era salvarea ei.

Simțea că și el gândește la fel, că în sufletul lui se dădeau aceleași bătălii și că tocmai de aceea încă nu făcuse dragoste cu ea, căci simțea că nu pusese încă stăpânire pe inima ei. Iar el voia totul, o voia întru totul. Acum, pentru prima dată de când se cunoscuseră, se simți pregătită să-i ofere inima ei. Și chiar mai mult decât atât.

Era pregătită să i se ofere cu totul, pe deplin.

Își strecură mâna în interiorul hainei lui și o apăsă de piept. Îi simți bătăile inimii. Puternice, aproape violente.

Gura lui umedă și mai fierbinte decât își putea imagina alunecă pe gâtul ei, iar limba lui trasă cărări umede pe pielea ei fină.

Apoi o sărută din nou, iar mâna începu să îi mângâie rotunjimile, cuprinzându-i un sân. Fu cutremurat de un fior profund, iar răsuflarea lui agitată se făcu auzită în întreaga încăpere.

Și ea respira precipitat. Se gândi că nu trebuia să accepte o asemenea mângâiere, dar avea senzația că atingerea lui aproape miraculoasă îi făcea trupul să reacționeze ciudat – parcă sânii i se umflau ca să îi încapă și mai bine în căușul palmei.

Abia după câteva momente, își luă mâinile de pe ea și făcu un pas în spate. O privi scurt înainte de a-i mângâia părul.

- M-a cam luat valul.
- Cam?
- Nu am de gând să mă scuz pentru cele întâmplate. M-ai provocat.
- Și de aceea ai făcut-o? Pentru că te-ai simțit provocat?
- Te-am sărutat pentru că am vrut asta. Mi-am dorit cu disperare. Ia uite, ți-am ciufulit părul, zise el și îi băgă șuvițele rebele sub bonetă.
- Crezi că gazdele noastre vor observa?
- El ridică din umeri.
- Cred că se așteaptă să ne întoarcem la masă ușor... dezordonați. Deja lipsim de ceva vreme. Am face bine să ne întoarcem la cină.
- Da, cred că așa s-ar cuveni. Îmi pare rău că m-am purtat ciudat la masă, spuse ea.
- Zâmbetul lui îngăduitor o făcu să se simtă mai bine.
- Cred că deja petrecem prea mult timp scuzându-ne.
- O fi din cauza căsnicieii? Uneori, nu știu cum să mă port, ce să spun. Nu mă simt tocmai în largul meu în rolul de soție.
- Nici eu nu mă simt în largul meu în cel de soț. Părerea mea e să fim atenți la Weddington și Eleanor. Cred că ei au găsit echilibrul.
- Îmi place de ei, spuse ea.
- Și mie. Cred că în clipa asta ar vrea să ne întoarcem și să terminăm cina.
- Desigur.
- El deschise ușa, iar ea îl urmă și ieșiră împreună pe hol.
- Sper că ai reținut drumul către salon.
- Îl găsesc și cu ochii închiși.
- Îi întinse brațul, iar ea se sprijini de el, dorindu-și, de fapt, ca în acele momente el să se răzgândească și să o conducă în dormitor.

- Pe ei poate i-ai dus de nas și i-ai convins că tărașenia cu duelul a fost doar o farsă, dar pe mine nu mă păcălești așa de ușor, Weddy. Niciodată. Ai plecat de aici hotărât să-l ucizi.
- Weddington își privi cu atenție soția și își dădu seama, după felul în care își ridică bărbia, că nu avea să se mulțumească decât cu adevărul. O iubea enorm și își dorea din suflet ca fiul lor să fie la

fel de norocos să găsească o femeie pe care să o iubească măcar pe jumătate cât o iubea el pe ea.

– Da, aveam de gând să-l ucid, recunosc el, deloc mândru de intenția lui inițială.

– Și de ce nu ai făcut-o?

– Pentru că nu e el cel care ți-a făcut atâta rău.

– Deci nu a împrăștiat Robert acele zvonuri.

– Nu.

– John se dăduse drept Robert, așa cum ai bănuț încă de atunci?

– Da.

– Și Robert unde era?

– E complicat, Eleanor, și nu vreau ca ei să ne găsească în toiul discuției atunci când se vor întoarce la masă. E de ajuns să spunem că Robert a fost... blocat în toți acești ani. Din nefericire, el trebuie să-i povestească și soției lui tot ce s-a întâmplat.

– De ce?

– E complicat.

– Îmi tot repeți că e complicat, dar...

– Asta e adevărul.

Weddington aruncă o privire spre ușă și își spuse că lui Robert avea să îi ia ceva timp să își liniștească soția, așa că începu să-i povestească totul lui Eleanor. Ea ascultă fără să îl întrerupă.

– Ce poveste cumplită! Ce situație grea pentru el! Și pentru ea. S-a măritat cu altcineva fără să aibă habar.

– S-a măritat cu un bărbat mai bun decât cel care o ceruse de soție.

Eleanor strânse buzele a nemulțumire.

– Știi că așa e, prințesă.

– Poate că așa e, dar tot trebuie să-i spună adevărul.

– Îi va spune.

– Când?

– Când va fi momentul.

– Tu chiar nu crezi că a greșit însurându-se cu ea?!

– Ea urma să se mărite cu ducele de Killingsworth. Și asta s-a întâmplat.

– Dar s-a măritat cu alt bărbat decât cel pe care îl cunoștea.

– Căsătoria lor nu e problema noastră, Eleanor.

- Îmi place de ea, Weddy.
- Atunci fii fericită pentru ea că l-a luat pe Robert, nu pe John!
- Voi, bărbații! Vă țineți mereu partea.
- Pentru că voi, doamnele, faceți mereu front comun.
- Nu suntem la război.
- Nu te mai gândi la asta, Eleanor. Miza e mult mai mare de atât.
- Adică?
- Sunt la mijloc și titlul, proprietățile, averea...
- Iată o atitudine tipic bărbătească! Amestecați prioritățile. Dacă i se pare că toate astea sunt mai importante decât să fie cu ea... înseamnă că n-o merită.
- Eleanor, Robert are nevoie acum de susținerea și de prietenia noastră. Nu e momentul să-l judecăm.
- Ea își țuguie buzele, ca și cum l-ar fi sărutat.
- Prea bine. Nu o să mai insist în chestiunea asta. Dar, dacă nu îi spune adevărul în curând, o să-i cer socoteală.
- Îl voi avertiza.
- Că a venit vorba de avertisment, mă îngrijorează furtuna asta, Weddy. E din ce în ce mai puternică. Mă gândeam să îi invităm să rămână la noi peste noapte în loc să-i lăsăm să plece la drum pe vijelia asta. Dar am vrut să mă consult cu tine mai întâi.
- Mi-ar plăcea foarte mult să-i avem oaspeți, dar te rog să le pregătești o cameră din aripa cealaltă a clădirii. Am planuri cu tine în noaptea asta.
- Planuri obraznice și imorale, sper.
- Cu siguranță.
- Ea îi zâmbi larg, apoi se încruntă.
- Crezi că lucrurile se vor rezolva pentru Robert?
- Voi face tot ce îmi va sta în putință să-l ajut, dar mă tem că doar el va putea îndrepta lucrurile. Deși, dacă mă gândesc bine, aș putea să-l ajut cumva.
- Spune-mi. O să fac și eu tot ce pot.
- Dacă ai ocazia, l-ai putea lăuda în fața soției lui. Ai putea s-o ajuți să se îndrăgostească de bărbatul cu care s-a măritat.
- Parcă ziceai că mariajul lor nu e problema noastră. Iar ce-mi ceri să fac contrazice ce ai spus mai devreme.

– Dacă sentimentele ei față de el devin mai puternice decât cele pe care le avea pentru fratele lui, viața lui Robert va fi ceva mai ușoară după ce întreaga înșelătorie va ieși la iveală.

– E ciudat să îl considerăm pe el vinovat de *înșelătorie* când el e ducele de drept.

– Din păcate, el nu se consideră și soțul de drept.

– Dar e soțul mai bun.

– Fără doar și poate. Așadar, vei face ce te-am rugat?

Ea îi oferi un zâmbet ademenitor.

– Doar dacă îmi promiți să fii din cale-afară de imoral când vii în pat.

El se aplecă înspre ea.

– Voi fi exact cum vei dori.

– Te iubesc, Weddy.

– Nu mai mult decât te iubesc eu.

Capitolul 15

Furtuna crescuse în intensitate. Torie auzi șuieratul vântului. După un tunet mai puternic decât toate celelalte, Eleanor plecă din salonul unde se retrăseseră după cină și se duse repede în camera copilului. Voia să se asigure că totul e bine, deși cel mic era vegheat de o guvernantă. I se păruse că îl aude plângând. Torie nu auzise decât vântul și tunetele.

Îl privise pe Weddington, care ridicase din umeri și zâmbise.

– Auzul unei mame este cu totul diferit decât cel al muritorilor de rând. Am învățat să nu o contrazic când spune că aude ceva.

Câteva minute mai târziu, Eleanor se întoarse cu Richard agățat de ea. Copilul purta o cămașă de noapte, iar piciorușele îi erau goale. Părea mult mai vulnerabil decât la prânz, când apăruse pe umerii tatălui său.

– Așa cum bănuiam, nu se simțea prea bine. Furtunile îl sperie, spuse Eleanor.

- Și guvernanta nu făcea nimic ca să-l liniștească? întrebă Weddington.

- Ba da, femeia își făcea treaba, îl legăna, îi vorbea încet, dar uneori mama e singura care îi poate aduce alinare unui copil.

- Iar alteori, copilul e singurul care îi poate aduce alinare unei mame, completă Weddington, aplecându-se spre Torie.

- Ce tot șoptești acolo, Weddy?

- Adevărul, dragostea mea, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Torie.

Torie văzu apoi o altă latură a soțului ei ce îi era necunoscută. Robert se ridică de pe scaunul său de lângă șemineu și se apropie de Eleanor, adresându-se însă fiului ei.

- Bună, Richard, spuse el cu glas scăzut. Sunt unchiul Robert. Nu ni s-a făcut cunoștință până acum, dar mă bucur să te văd.

- Ție ți-e frică de furtuni? întrebă Richard.

- Groaznic. Dar știi ce cred? Ne-ar trebui un câine. Să ne apere.

- Nu avem câine.

- Eu am. E la mine în buzunar. Dar te previn că, dacă iese la joacă, o să iasă și celelalte animale care stau acolo. Vrei să vezi?

Richard aprobă cu entuziasm.

- Îmi plac câinii.

- Și mie. Dar câinelui meu îi place lumina. Dacă mama ta nu are nimic împotriva, o să iau o lampă și o s-o pun pe jos.

- Sigur că n-am nimic împotriva, spuse Eleanor. Și eu sunt curioasă să-l văd pe câinele acesta al tău.

Curioasă era și Torie. Își privi fascinată soțul. Îi urmări fiecare mișcare. Îl privi cum ia o lampă și o pune pe podea, lângă un perete. Robert se așeză pe jos și îi făcu semn lui Richard să vină lângă el. Băiatul sări din brațele mamei și, fără pic de teamă, veni lângă Robert, se așeză lângă el și îl privi cu o încredere absolută. Robert începu să caute prin buzunare.

- Ah, uite-l!

Scoase pumnii strânși din buzunare.

- Uită-te la perete!

Richard privi înspre perete, iar Robert desfăcu pumnii și își puse palmele în dreptul lămpii, astfel încât reuși să proiecteze pe perete umbra unui cap de câine. Richard izbucni în râs și începu să bată din palme.

– E un câine! Îl văd. Tu îl vezi, mami?

– Sigur că da, răspunse Eleanor, așezată pe canapea lângă Torie.
Ce unchi isteț ai!

– Nu e cu adevărat unchiul lui Richard, nu? vru să știe Torie, căci începuse să creadă că nu înțelesese legătura dintre ei.

– Nu sunt rude de sânge, ci doar printr-o alianță a inimii. El și Weddy al meu au fost cândva ca frații. Și ceva îmi spune că sunt pe cale să redevină la fel de apropiați.

– Robert nu mi-a spus care a fost pricina rupturii dintre el și soțul tău.

– Ei, au fost niște mici răutăți. Nu mai contează ce a fost.

Îi era cu neputință să își imagineze că soțul ei ar fi putut spune sau face răutăți. Își aminti însă de furia care îl cuprinsese pe Weddington când îl văzuse pe Robert, așa că nu avu încotro decât să accepte că lui îi aparținea vina pentru ruptură. Situația o deranja un pic, date fiind implicațiile, dar se strădui să o alunge din minte și să se concentreze asupra lui Robert și a tânărului său public.

– Sper că nu ai uitat ce ți-am spus: când câinele meu iese la joacă, iese și celelalte vietăți. Cred că le aud. Vin chiar acum, zise Robert.

– Unde? strigă Richard, privind cu nerăbdare în jur.

– Aici, spuse Robert, mișcându-și cu pricepere degetele. Știi ce-i asta?

– O țestoasă.

– Știi povestea țestoasei și a..., întrebă Robert și mișcă mâinile.

– Iepurașului! exclamă Richard.

– Țestoasa și iepurașul, da, ai fost foarte aproape.

– Cine mai vine? întrebă copilul, ridicându-se și sărind pe loc.

– Păi... ia să vedem... Cred că e ceva exotic.

Robert își mișcă mâinile.

– Un elefant!

– Ce isteț ești!

Torie privea spectacolul pe care soțul ei îl oferea folosindu-se doar de lumini și umbre. Mâinile lui scoteau la iveală o găscă, o căprioară, o rață, un porc... iar repertoriul umbrelor mâinilor lui părea fără sfârșit. Torie nu-l văzuse niciodată atât de încântat și simți o urmă de gelozie față de copilul pentru care soțul ei oferea întregul spectacol.

– Cum ai învățat să faci asta? îl întrebă ea în cele din urmă.

El îi răspunse fără să-și ia ochii de la umbrele pe care le zămislea.

– Hai să spunem că într-o perioadă în care am avut *destul* timp să exersiez.

– Unele imagini sunt absolut remarcabile, comentă ea.

Era uimită că reușitele lui Robert includeau un melc, un cal, două păsări...

– Am avut mult timp să exersiez.

– Când?

– A, puțin azi, puțin mâine.

– Învăță-mă și pe mine! interveni Richard.

– Cu plăcere.

Îl trase pe băiat la el în poală și îi luă mâinile în ale lui.

Imaginea mâinilor mari ale lui Robert îndrumând cu răbdare mâinile micuțe ale copilului o atinseră profund pe Torie. Chiar în inimă, se gândi ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Într-o bună zi, poate avea să fie la fel de atent cu copiii lor. Se gândise mult la ce fel de soț avea să fie Robert, dar până în acea clipă nu se gândise nici un moment la ce fel de tată urma să fie. Privindu-l, înțelese că avea să fie un părinte remarcabil și se trezi visând la ziua când urmau să fie binecuvântați cu copii.

Eleanor își înclină ușor capul către ea.

– Cred că furtuna nu se va domoli prea curând. Sper că veți accepta invitația noastră de a rămâne peste noapte. Puteți ocupa o întreagă aripă a clădirii. Robert e deja îmbrăcat cu hainele lui Weddy al meu, iar mâine îi vom oferi altele. Noi două avem cam aceeași măsură și aș fi bucuroasă să îți împrumut orice ți-ar fi necesar.

– Nu vrem să vă deranjăm.

– Ne-ar deranja mai tare să vă știm pe drum în trăsură și să trebuiască, cine știe, să venim să vă scoatem din nămol.

– Ești sigură?

– Absolut sigură. Ne bucurăm din tot sufletul să-l avem iar pe Robert în viața noastră. Ne-a fost dor de el.

Un ceas mai târziu, Richard era încă în brațele lui Robert, dar abia mai ținea ochii deschiși. Căscă și spuse:

– Încă una!

Torie deja nu mai știa de câte ori spusese băiatul că mai vrea o imagine și atât. Chiar se întrebă dacă nu cumva lui Robert îi părea rău că îi trezise interesul cu acel joc.

Îl văzu întorcându-se cu spatele la perete, cu cel mic cuibărit în brațele lui. Privea copilul cu atâta tandrețe! Era limpede că îl adora, deși abia îl cunoscuse.

– Ar trebui să-l duc înapoi la culcare, spuse Eleanor, ridicându-se în picioare.

Se îndreptă spre Robert și își ridică fiul din poala lui.

– E un băiat grozav, zise Robert, iar ea simți în vocea lui o undă de tristețe sau poate de pierdere. De dor.

– Așa zicem și noi, răspunse Eleanor.

– Vin și eu să-l băgăm în pat, adăugă Weddington și se ridică.

Cuplul părăsi camera, iar Robert rămase așezat pe jos, privind pe geam la spectacolul magnific al naturii dezlănțuite. Avea oare lacrimi în ochi? Își dresе ușor vocea, apoi închise ochii și își apăsă degetele de o parte și de alta a nasului și a ochilor.

– Te doare capul? întrebă Torie.

– Nu, doar mă gândeam.

– La ce?

– La tot ce aș fi dispus să fac ca să îmi protejez copiii.

– Și la ce ai fi dispus?

– La orice. La tot ce ar fi necesar.

– N-am înțeles niciodată de ce bărbaților li se pare că femeile sunt prea delicate ca să puăie trabucuri, să bea whisky și să lovească bile mici de colo-colo, îi șopti Eleanor lui Torie.

Cele două femei stăteau într-un colț al camerei unde bărbații lor jucau biliard și se uitau la ei cum fumează, beau și lovesc bilele. Fuseseră rugate să vorbească încet ca să nu-i deranjeze în timpul jocului care, chipurile, necesita concentrare și liniște. Lucru care nu-i împiedica pe cei doi prieteni să râdă și să vorbească nestingheriți. Femeile fuseseră primite în ceea ce Weddington numea bârlogul domnilor doar la insistențele lui Eleanor. Torie nu putu să nu se întrebe dacă va veni o vreme când Robert avea să țină cont de dorințele ei la fel cum ținea Weddington de ale soției sale.

– Cum v-ați cunoscut tu și Robert? întrebă Eleanor, schimbând subiectul.

– La primul bal din sezonul trecut. A fost primul duce care m-a invitat la dans. M-a cucerit pe loc.

– Datorită titlului?

Torie simți ușoara dezaprobare din tonul lui Eleanor, dar nu o putea condamna pentru asta. Era atât de îndrăgostită de soțul ei, încât cu greu își putea imagina că există femei care nu văd dincolo de titlul unui bărbat.

– La început, da, recunosc eu. Dar era atât de fermecător și de atent, încât pur și simplu nu i-am putut rezista.

– Ai fi simțit la fel dacă nu era duce?

– Tot aș ține la el.

– Ai ține la el?

Eleanor sări cât colo la auzul răspunsului lui Torie.

– L-ai iubit pe Weddington dinainte să vă căsătoriți? întrebă Torie pentru a ocoli răspunsul la întrebarea lui Eleanor.

– Bineînțeles.

– Eu nu reușesc să înțeleg cum e posibil să te îndrăgostești când ți se face curte ca la carte.

– Sunt nevoită să mărturisesc că în cazul nostru lucrurile n-au fost chiar ca la carte. Așadar, doar ții la Robert?

Torie simți că îi ard obrazii. Nu era sigură dacă voia să-i spună acelei femei ceea ce încă nu-i spusese nici soțului ei.

– Simt că am început să îl cunosc abia după ce ne-am căsătorit.

– Și ai început să ții mult la el, completă Eleanor în locul ei.

Torie încuviință din cap, iar Eleanor zâmbi.

– Mă bucur că afecțiunea ta pentru el a sporit după ce v-ați căsătorit.

– De ce?

– Pentru că, odată ce-ți devine soț, bărbatul cu care te-ai căsătorit se schimbă. Nu mai e cel care te-a curtat. Iar diferența este, cel mai adesea, dezamăgitoare. Cunosc multe doamne care și-ar dori ca logodnicii lor să nu se fi transformat în soți.

– Cu Robert a fost tocmai pe dos, zâmbi Torie. Îl prefer, fără îndoială, pe bărbatul pe care l-am descoperit după nuntă.

– Iar la cum te privește, se vede că te adoră, șopti Eleanor.

Torie aruncă o privire înspre cei doi bărbați. Prietenia care îi lega era atât de evidentă!

Îl găsea pe Weddington destul de chipeș, dar trebuia să recunoască faptul că Robert îl întrecea. Își dăduse jos haina, descheiase primii nasturi de la cămașă și își suflecuse mânecile, ca și cum voia să arate că era pus pe fapte mari în confruntarea cu Weddington. Ei îi plăcea să îl urmărească, să-i admire concentrarea cu care privea bila înainte să o lovească, zâmbetul satisfăcut când trimitea bila în gaură, icnetul de nemulțumire și grimasa ce i se așternea pe chip când rata.

Era pur și simplu... minunat!

– Găsesc că furtunile puternice deschid foarte bine apetitul pentru romantism, rosti Eleanor cu glas scăzut.

Torie o privi, luată prin surprindere de afirmația gazdei sale.

– Soțul tău spunea că furtunile te sperie de moarte.

– Mă cam sperie, e adevărat. Dar neliniștea mea are și un scop. Bărbații sunt atât de naivi când vine vorba de romantism... Nu mi-e limpede de ce, dar trebuie dresați o vreme, ca niște căței.

– Îți compari soțul cu un animal de companie? întrebă Torie, cu ochii mari de uimire.

– Nu, bineînțeles că nu. Spun doar că uneori trebuie ghidați cu delicatețe spre astfel de lucruri, astfel încât la final să creadă că ei au avut inițiativa. Furtunile au fost pretextul perfect ca să ne ținem, pur și simplu, în brațe.

– Doar ca să vă țineți în brațe?

Eleanor încuviință din cap entuziasmată.

– Oamenii nu dau suficientă importanță lucrurilor mărunte, lucrurilor simple. Să te țină în brațe când afară vujește furtuna. Să te sărute până amețești. Să faci planuri de viitor în miez de noapte. Să te cuibărești în brațele lui și să fii alintată după pofta inimii. Când vine vorba de femei, bărbații nu sunt chiar cele mai luminate creaturi. Trebuie să-i educăm, să-i învățăm că perioada de curtare nu se termină odată cu rostirea jurămintelor de nuntă. Uită-te la ce se întâmplă acum! Bărbații cred că e nevoie să se furișeze în altă cameră ca să-și savureze trabucurile și băutura, de parcă ne-ar ofensa sau ne-ar insulta sensibilitatea. Însă mie îmi face mare plăcere să-l

privesc pe Weddy al meu cum fumează și își savurează băutura. Ocazional, am gustat și eu din plăcerile astea.

- Nu mai spune!

- Da. Viața e formată din tot felul de experiențe și vreau să le încerc alături de Weddy.

- Ești foarte norocoasă, Eleanor.

- Nu cred în noroc. Cred că fericirea e în mâinile noastre. În momentul acesta, aș putea fi în cu totul altă parte a casei. Singură. Dar aleg să nu fiu. Aleg să fiu unde e și el. Iar partea cea mai grozavă, Torie, este că uneori și el alege să fie acolo unde sunt eu. Tocmai de aceea îmi place să fiu măritată cu el și îl iubesc.

Torie își dădu seama că nu se mai auzea zgomotul bilelor.

- Ți-ai ieșit din mână, îi spuse Weddington lui Robert.

- Clar.

- Ai câștigat, Weddy? îl întreabă Eleanor.

- Desigur, prințesă.

Robert o privi pe Torie, ridică din umeri și zâmbi ca și cum ar fi simțit că era stânjenită de faptul că fusese învins. Simți nevoia să îl consoleze:

- Nu-i de mirare că ai câștigat, Weddington. E masa ta de biliard. Sunt convinsă că exersezi foarte des.

- De fiecare dată când am ocazia.

- Și acum ce facem? întreabă Eleanor.

- Jucăm șarade?

- Mă gândeam să mergem la casa pentru baie, spuse Weddington.

- Mai bine nu.

- La casa pentru baie? întreabă Torie.

- Este un loc groaznic. E o cadă uriașă plină cu apă rece ca gheața, îi explică Eleanor.

- E foarte sănătos să intri în ea, adăugă Weddington. E un ritual care se practică în familia mea de generații întregi. În plus, e ceva ce eu și Robert făceam mereu când venea aici.

- Dar tocmai în noaptea asta, Weddy? Afară toarnă cu găleata.

- Și ce dacă? Oricum ne udăm.

- Atunci nu aveți decât să vă duceți fără noi.

- Dacă insiști... Ei bine, doamnelor, ne vedem mai târziu, spuse el inclinându-se.

Robert se uită înspre Torie.

– Te deranjează dacă mă duc?

– Deloc. Du-te și petrece ceva timp cu prietenul tău.

– Bine. O să dureze. Nu-i nevoie să mă aștepti.

– În regulă. Ne vedem mâine-dimineață.

Robert se aplecă stângaci și o sărută pe obraz.

– Somn ușor.

Torie îi urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau și simți în piept o inexplicabilă împunsătură de durere și de dor.

– Ai făcut vreodată baie acolo? o întrebă pe Eleanor.

– O dată, răspunse ducesa, și se îmbujoră. A fost minunat felul în care Weddy m-a încălzit după aceea, dar noi n-am face *asta* în compania altor persoane, nu-i așa?

– Presupun că nu. Mă întreb de ce li se pare atât de interesant să se arunce în apa rece ca gheața.

– Chiar n-am idee.

Capitolul 16

– Nu ai de gând să te arunci în apă, așa-i? întrebă Robert, iar vocea îi răsună straniu între pereții din piatră ce înconjurau baia.

– Bineînțeles că nu! răspunse Weddington și se retrase în camera pentru schimbat hainele.

Clădirea ce adăpostea bazinul fusese construită la ceva distanță față de conac. Coloane de beton stăteau de o parte și de alta a intrării. Ploaia nu reușise să stingă torțele cu care cei doi prieteni își luminaseră drumul. Le prinseră de perete, iar umbre aproape ireale executau un dans feeric în interiorul clădirii. Un șir de trepte, tot din piatră, ducea către baie. Weddington se întoarse din vestiar cu câte o sticlă în fiecare mână.

– O iubesc pe Eleanor din tot sufletul, dar când sunt în casă se ține scai de mine. M-am gândit că avem nevoie să stăm de vorbă doar noi doi.

– Ca pe vremuri?

- Ca pe vremuri.

Se așezară pe podea, sprijiniți cu spatele de perete. Weddington desfăcu o sticlă și i o dădu lui Robert, apoi o deschise și pe cealaltă. Ciocniră sticlele.

- Pentru prietenii reînnoțate!

- Pentru prietenii care au rezistat!

Robert luă o înghițitură, iar tăria whisky-ului aproape că-i arse gâtul. Trase aer în piept, apoi zâmbi larg.

- Oh! Ce bunățate!

- Și mai am destul.

- Crezi că tatăl tău își dăduse seama că nu veneam aici ca să ne îmbăiem?

- Cred că bănuia.

Robert mai luă o înghițitură, îndoi un genunchi și își rezemă brațul pe el. Își lăsă capul pe spate și urmări dansul flăcărilor pe tavan.

- Am avut câteva discuții interesante aici.

- Așa e. Vezi că i-am spus lui Eleanor despre încurcătura în care te afli.

Robert întoarse capul într-o parte ca să-și vadă mai bine prietenul.

- M-a întrebat cum de nu te-am ucis, și din moment ce știa prea bine că asta intenționam să fac... Weddington ridică din umeri, apoi continuă: N-am mințit-o niciodată și nu am secrete față de ea. Nu va sufla un cuvânt, te asigur.

Robert își îndreptă privirea spre tavan.

- Întreaga țărășenie v-a făcut destul rău ție și lui Eleanor. Nu vreau ca și alții să aibă de suferit.

- Îmi imaginez totuși că de azi după-amiază până acum nu ai reușit să găsești cea mai bună soluție ca să-ți rezolvi situația.

Robert duse sticla la gură, sorbi din licoarea tare și își linse buzele.

- Nu. Dar în timp ce mă jucam cu Richard nu m-am putut gândi decât că, dacă John va rămâne în viață, copiii mei nu vor fi niciodată în siguranță.

- Poate dacă i-ai da asigurări că te vei îngriji întotdeauna să nu ți lipsească nimic...

– M-am gândit și la asta. Nu e vorba de bani. Nici nu se punea problema să nu primească o alocație care să îi permită să trăiască în același stil cu care se obișnuise. Despre titlu este vorba. Despre toate titlurile. Despre prestigiu, putere, despre respectul ce i se acordă unei persoane de rang. El a dovedit deja cât de departe e dispus să meargă pentru a fi duce. Nu cred că îl va împiedica faptul că știu ce îi poate pielea.

– Și ce ai de gând să faci?

– Nu știu.

– Cred că e posibil să ai și o problemă pe care nu ai pus-o încă la socoteală.

– Care ar fi aceea?

– Soția ta.

– Îmi dau seama foarte bine că asta e o problemă.

– Dar că te iubește îți dai seama?

Robert râse de absurdul întrebării și mai luă o înghițitură de whisky, bucurându-se de căldura pe care i-o răspândea în tot trupul.

– Pe John îl iubește.

– Nu de la John nu-și putea lua ochii în salon.

– Doar pentru că mă crede John. Dacă ar afla că nu sunt bărbatul care i-a cerut mâna, nici nu m-ar băga în seamă.

– Cred că greșești. Cred că îi place ce vede când se uită la tine. Cred că tu ești cel care o face să zâmbească. Că gândul de a te pierde pe tine în duel a făcut-o să sufere atât de tare. Și știu al naibii de bine că și tu o iubești.

– Mi-e cu neputință s-o iubesc.

– Dar o iubești.

– Dar nu pot. John e cel care...

– Tu chiar crezi că e posibil să-l fi iubit?

– Da!

Se ridică în picioare în timp ce mai luă o gură de whisky.

– În ziua în care ne-am căsătorit, mi-a zis cât de mult ține la mine. Cu *disperare*, așa a spus. Și nu se referea la mine, ci la John. În dimineața de după evadare, când m-am trezit, am aflat că urmează să mă însor. Până ce am realizat că nu e doar una dintre acele femei care vor pur și simplu să se mărite cu un duce, afacerea era încheiată. Se uită în jos, la sticla pe care o ținea între genunchi,

apoi adăugă: Nu vreau să renunț la ea, dar o să vrea ea să renunțe la mine când va afla adevărul.

– Robert, am cunoscut-o abia în această după-amiază, dar nu mi pot imagina că o femeie atât de dulce s-ar îndrăgosti de un individ atât de lipsit de scrupule ca fratele tău.

– Nu cred că are vreo idee despre ce a făcut John. A convins pe toată lumea că fratele geamăn al ducelui de Killingsworth a emigrat în America, spuse Robert ridicându-și privirea.

– Auzisem și eu zvonurile. Ții minte cât de des spunea că o să se ducă în America? Pe mine nu mă mirase că până la urmă chiar o făcuse.

– Numai că, de fapt, n-a plecat nicăieri. Dar să vezi ce scrisori trimitea, chipurile, din America! Ce de aventuri povesteal

– Da, auzisem și despre asta. Dă-mi voie să spun că trășenia îmi miroase deja a țicneală. Un motiv în plus ca soția ta să îți rămână alături.

Robert bău din nou, iar în minte îi reveni ceva ce Torie spusese mai devreme.

– Mi-a spus că a avut îndoieli – să se mărite sau nu cu mine. Sau, în fine, cu bărbatul care crede că sunt. E foarte derutant totul.

– Gândește-te! John e un manipulator. A urzit plan după plan. Cel mai probabil, nu și-a dezvăluit în fața ei adevărata fire. Caz în care... tu chiar crezi că ea îl merită? Tu știi adevărul despre el. De ce ai condamna-o să își petreacă viața alături de un asemenea om? Unde mai pui că nici nu cred că poți face asta. Legea nu îi permite să se mărite cu fratele soțului.

– Dar sunt sigur că, dacă i-o înapoiez castă, atunci căsătoria poate fi anulată. Aș explica în instanță că nu a fost vina ei că s-a căsătorit cu fratele nepotrivit...

– Cred că ar trebuie să te gândești serios la faptul că, în realitate, s-a căsătorit întocmai cu fratele potrivit. N-ar trebui să încerci să o împiedici să se îndrăgostească de tine, de adevăratul Robert Hawthorne.

Bine încălzit de whisky, lui Robert i se păru că socoteala lui Weddington era de bun-simț. De fapt, era aproape strălucită.

Odată ajuns în dormitor, se lăsă să cadă pe scaunul spre care îl conduse Weddington, care îi făcu apoi cu ochiul și îi indică din cap că alături se afla camera lui Torie. Weddington îi mai propuse să îi trimită valetul, dar Robert refuză. Voia să fie singur cu gândurile lui.

Fusese atât de îngrijorat că ea putea descoperi că nu era bărbatul pe care îl știa drept Robert, încât nu îi trecuse prin minte să îi îngăduie să vadă ce fel de om era cu adevărat. Să-l descopere pe el, pe bărbatul din fața ei. Tot nu își propunea să se culce cu ea. Dacă mariajul lor avea să fie anulat, nu voia să-i răpească un lucru pe care nu avea cum să i-l înapoieze, de pildă fecioria.

Putea, în schimb, să petreacă tot mai mult timp cu ea, să-și cheltuiască banii pentru ea. Putea să-i scrie sonete. Sau poate ar fi fost prea mult. În orice caz, ar fi fost un țel prea ambițios, căci nu scrisese un sonet în viața lui, iar de citit, le citise doar pentru că profesorul îl obligase. Gândurile îi rătăceau în toate direcțiile. Se aplecă și încercă să se descalțe. Apucă una din cizme și trase, trase până când o smulse din picior și o aruncă pe jos.

Se lăsă pe spate în scaun și ridică degetul arătător. Trebuia să se concentreze asupra planului. A planului, da. Așadar, sonete. Nu. Nu sonete. Mai bine îi citea sonetele scrise de alții. De Shakespeare, de pildă. Robert își aminti că individul scrisese câteva chiar bune, numai bune să înduioșeze inima unei femei.

Așadar, trebuia să-i dedice timp, bani și sonete. Ce altceva? Nu știa mai nimic despre cum se curtează o femeie. Exact la vârsta când ar fi trebuit să înceapă, el își fabrica prieteni imaginari. Un talent prea puțin folositor la cucerirea unei femei. Auzi o bătaie ușoară la ușă. La naiba! Weddington nu se lăsase și îi trimisese valetul.

Robert se uită spre cizma aruncată cât colo și la cea pe care încă o avea în picior și decise că i-ar fi de folos, la urma urmei, serviciile unui valet.

– Intră!

Ușa se deschise, dar în prag nu apăru valetul, ci chiar soția lui. Era în cămașă de noapte și halat, iar de sub poalele veșmintelor i se vedeau vârfulurile degetelor.

– Mi s-a părut că te aud.

– Îți cer scuze. O să încerc să fac mai puțin zgomot.

Planul lui de a o cuceri se ducea pe apa sâmbetei. Avusese ocazia perfectă să dea o replică spirituală și, în loc de asta, el își ceruse scuze, ca ultimul mototol.

„Las-o baltă, Robert! Nu o vei cuceri niciodată!”

– Nu m-ai deranjat. Nu dormeam. Mă gândeam la ceva, iar tu mi-ai putea fi de ajutor.

El se îndreptă de spate. De spate? De fapt, ce căuta încă pe scaun? În cameră intrase o doamnă. Doamna lui. Se ridică în picioare, se clătină un pic, reuși să își țină echilibrul și își dădu seama cât de ridicol arăta, un pic înclinat pentru că purta doar o cizmă. Dar, desigur, el fiind un bărbat fin și degajat, ea n-ar avea cum să nu se îndrăgostească nebunește de el.

– Care era problema și cum pot să te ajut? întrebă el.

Ea făcu un mic semn cu bărbia.

– Pentru început, cred că ar trebui să te ajut eu pe tine. Porți o singură cizmă.

– A, da, chiar așa. Ia te uită! Și eu care credeam că din cauza furtunii casa s-a înclinat într-o parte, ca o corabie pe mare.

– Ești băut?

– Nu, nuuuu! Sunt vesel, pur și simplu.

– Vrei să te ajut să îți dai jos cizma?

– A, nu, mă descurc singur, mulțumesc mult.

„Ai ratat o ocazie, Robert. Dacă acceptai să te ajute, s-ar fi apropiat de tine.”

– Deci care era problema? insistă el.

– Mai întâi, cizma.

– Prea bine.

Se lăsă să cadă înapoi pe scaun, ridică piciorul și trase de cizmă. Și trase. Și trase.

– Chiar ai nevoie de ajutor, spuse ea și se apropie.

Parfumul ei de trandafiri și liliac îl împresură și îl ameți întocmai ca whisky-ul cu care se delectase. Ea ingenunche, apucă cizma și trase, dar nu avu mai mult noroc decât el.

– De obicei, valetul meu reușește să mă descalțe atunci când...

Vocea i se stinse înainte de a termina fraza. Una era valetul, alta era ea.

Torie îl privi cu acei ochi mari, căprui, în care se putea pierde cu atâta ușurință. De fapt, nu se simțea deloc pierdut în preajma ei. Dimpotrivă, așa cum îi spusese cu câteva ore mai devreme, lângă ea simțea că se regăsește.

– Hai, spune-mi cum procedează valetul tău.

– Păi... el... Lasă că o scot eu.

Încercă să își ridice iar piciorul, dar ea nu îl lăsă.

– Tu ai încercat și nu a mers. Eu am încercat și nu a mers. Spune odată cum face valetul tău!

– Se așază cu spatele la mine. Îmi încalecă piciorul. Mi-l ridică, apucă cizma, iar eu îmi proptesc celălalt picior pe fundul lui și împing, spuse el repede.

– Înțeleg.

– Bănuiam eu. Acum lasă-mi piciorul, te rog.

În loc să-l asculte, ea îi încălecă piciorul, îl ridică și îi apucă cizma. Cămașa de noapte îi dezveli gambele. Erau adorabile. Ar fi vrut să le mângâie și să le acopere cu sărutări.

– Hai, împingel îi ceru ea. Mi-e tot mai greu să-ți țin piciorul.

El îi privi soldurile. Dumnezeu mare, posteriorul ei nu semăna câtuși de puțin cu cel al valetului său! Ar trebui să se miște repede, de dragul ei.

– Hai, grăbește-te! repetă Torie.

Fără prea multe formalități, el își apăsă piciorul de fundul ei ferm, atât de ferm și de rotund, și împinse. Cizma ieși în sfârșit din picior, dar Torie își pierdu echilibrul și fu împinsă în față. Își recăpătă însă echilibrul și se îndreptă.

– Ești bine?

– Da, spuse ea ținând cizma strâns la piept.

– Îți mulțumesc pentru ajutor. Chiar mă simt mai bine când am ambele picioare la același nivel.

Ea începu să râdă, lăsând să i se vadă gropița.

– Ce e? întrebă el.

– Uneori arăți sau te porți atât de diferit, că nici nu mai știu ce să cred.

Asta era, într-adevăr, o problemă. Ușor-ușor, își revenea din amețeaala provocată de whisky, iar sugestia lui Weddington de a-i face curte lui Torie i se părea brusc foarte nepotrivită.

- Parcă spuneai că te gândeai la ceva și că ți-aș putea fi de ajutor.
- A, da.

Puse cu grijă cizma pe podea și își împreună mâinile.

- Nu-mi aduc aminte cum reușeai să faci elefantul.

- Poftim?

- Am reușit să fac păsările, câinele și cerbul, cu tot cu coarne, dar cu elefantul nu mă descurc deloc.

Cum pe chipul lui se citea în continuare nedumerirea, ea îi veni în ajutor:

- Mă refer la umbrele pe care le-ai proiectat pe perete, Robert. Mai devreme. Cu Richard.

- A, da, elefantul! E chiar simplu, să știi.

Privi în jur, căutând un perete gol.

- Te deranjează dacă te rog să te așezi pe podea?

- Nu.

- Minunat.

Luă o lampă aprinsă și o așeză pe jos.

- Hai să încercăm aici. Stai în fața mea ca să te pot cuprinde cu brațele, cum am făcut cu Richard. Așa îmi va fi mai ușor să-ți arăt cum să miști mâinile, se simți el obligat să-i explice.

Pe măsură ce își venea în fire cu o rapiditate de-a dreptul uimitoare, Robert își dădu seama că într-adevăr era de preferat să o evite pe Torie pentru că, odată ce s-ar fi lăsat în voia pasiunii, nu s-ar mai fi putut controla. S-ar fi simțit ca un deținut de la Pentonville căruia i se deschisese poarta și i se spuse că avea voie să facă un pas afară, dar apoi trebuia să revină între zidurile închisorii. Nici vorbă!

Ca să o cuprindă cu brațele și să îi poată arăta cum să își folosească palmele, trebuia să stea foarte aproape de ea. Iar singurul mod de a face asta era să își petreacă picioarele de o parte și de alta a șoldurilor ei. Din partea ei, nu simți nici o tresărire sau o ezitare. Dimpotrivă. Se cuibări imediat, rezemându-și spatele de pieptul lui. Apăreau tentații care îi făceau inima să-i bubuie în piept, iar gura să se usuce. Se gândi că, după ce avea să o ajute să găsească soluția pentru așa-zisa ei problemă, i-ar prinde bine să se întoarcă la scăldătoare și să plonjeze în apa rece. În picioare. În cap. Pe o parte. În toate pozițiile imaginabile. Și să stea în apa aproape

înghețată până când și el, și bărbăția lui aflată într-o disperată nevoie de atenție aveau să se reducă la zero.

– Elefantul? îl înghionti ea.

– A, da, elefantul.

Îi luă brațul stâng, simțindu-i pulsul agitat. Era oare la fel de tensionată ca el?

– Ridică brațul, îndoaie încheietura, relaxează mâna și las-o să atârne pur și simplu. Ce mâini mici ai! Mici și fine.

Își trecu ușor degetul peste încheietura ei. Pielea îi era precum satinul. Își aduse aminte scenele de mai devreme din bibliotecă. Pielea de pe gâtul ei avea întocmai aceeași finețe.

– Elefantul? îi aminti aproape gâfâind.

A-i arăta ei cum să facă umbrele nu semăna deloc cu experiența de mai devreme cu micul Richard. Robert se concentrează cu greu având la îndemână atâtea ispite. Îi putea atinge urechea cu buzele, îi putea răsufla încet în păr.

– Lasă-ți în jos degetele din mijloc. Ele formează trompa, vezi? Apoi ridică degetul mic și arătătorul. Iată colții elefantului! Degetul mare va forma conturul gurii. Îl miști în jos ca s-o deschidă și în sus ca s-o închidă.

Îi luă cealaltă mână.

– Acoperă-ți mâna stângă cu dreapta până ce formezi capul. Îndoaie-ți ușor degetele până când doar un pic de lumină mai are loc printre ele. Acolo e ochiul elefantului. Și gata. Ești în Africa!

– Ai fost vreodată în Africa? întrebă ea încet.

– Doar cu gândul.

– Eu n-am fost aproape nicăieri. Mi-ar plăcea mult să călătoresc.

– Unde ți-ar plăcea să mergi?

– Întotdeauna mi s-a părut că ar fi interesant să vizitez Egiptul. Nu știu de ce, dar chiar aș vrea să văd piramidele.

– Poate vom merge într-o bună zi. Am putea face o croazieră pe Nil.

– Cred că îți trebuie mult curaj pentru așa o aventură.

– Nu e chiar atât de înspăimântător când ai pe cineva alături.

Ea se întoarse ușor, până când buzele lor fură la același nivel. Nu trebuia decât să se miște foarte puțin spre ea. Ea îl privi în ochi.

– Eleanor zicea că furtunile sunt un bun prilej pentru îmbrățișări și alint. Că Weddington o ține în brațe și o sărută până amețește.

– Până amețește? Nu-s prea sigur că l-ar flata descrierea asta.

– Îl iubește cu ardoare... Iar mie mi-au amorțit brațele.

– A, da? Iartă-mă. Pune-le peste ale mele.

Își întinse brațele sub ale ei, ca să le dea un punct de sprijin.

– Ți-am spus vreodată că mi-e groază de furtuni?

Dumnezeule mare, oare îi spusese? Ar fi trebuit să știe răspunsul sau era o întrebare retorică?

– Poate mi-ai spus, dar nu îmi amintesc acum.

Nemernic insensibil! În mod normal, și-ar aminti fiecare vorbă rostită de ea din clipa în care o cunoscuse!

– Chiar îmi e, spuse ea. Mai ales aici, unde marea e atât de aproape. Șuieratul vântului pare și mai puternic și mai fioros în locurile astea. Mă împiedică să dorm. Încercam să mă liniștesc un pic cu umbrele astea ale tale. Ar fi însă mult mai plăcut dacă m-ai ajuta tu să mă liniștesc.

Iar el nu mai avu nevoie de nimic altceva.

Capitolul 17

Torie avu un moment de nesiguranță când văzu dorința dezlănțuită din privirea lui. Era ca și cum o ținuse de prea mult în el, iar acum îi dădea frâu liber. Iar ea, la rândul ei, nu putea ignora valul de tandrețe pe care Robert îl trezise în ea în timp ce se jucase cu Richard. Voia să-l cunoască întru totul. Se săturase să joace rolul soției răbdătoare.

Voia să-și deschidă inima. Mâna lui îi mângâie fața, gura o strivi pe a ei, iar ea își dădu seama că era foarte posibil să se fi îndrăgostit de soțul ei.

Niciodată nu avusese parte de o atingere mai tandră, de un sărut atât de ațățător. Voia doar să i se predea, să se lase sedusă.

Căci o seducea nu prin forță sau prin insistențe, ci pur și simplu oferindu-i ce îi ceruse și neluând mai mult de atât.

Ea se întoarse, schimbându-și poziția astfel încât să-i permită să adâncească și mai mult sărutul, iar el o făcu cu înflăcărare. Îi răspunse, la rândul ei, cuprinzându-l cu brațele și abia dacă își dădu seama că el o întinse ușor pe covor.

Avea un braț în jurul ei, iar cu cealaltă mână continuă să-i mângâie fața. Degetele i se împletiră apoi în părul ei, pe care una dintre servitoarele lui Eleanor îl pieptănase și îl prinsese în coadă înainte ca Torie să se bage în pat.

O sărută pe bărbie, pe gât, șoptindu-i numele ca pe o binecuvântare. Apoi gura lui o copleși din nou pe a ei, numai că de această dată în sărutul lui nu se mai simți nici o reținere.

Părea că nu se mai satură de ea, de buzele ei, de gustul ei, de mirosul ei. Părea că dorința îi era atât de fierbinte, încât nu avea să și-o potolească vreodată. Camera răsună de gemetele lui, în timp ce limba lui exploră, iar buzele ațătară.

– Spune-mi ce vrei, îi ceru el cu răsuflarea împletită cu a ei.

– Spune-mi tu ce vrei, îi răspunse ea.

– Vreau tot ce vrei și poți să-mi dai în noaptea asta.

El se trase ușor înapoi, ca ea să-i poată vedea fulgerele negre din ochi. Torie mai văzu însă ceva. Văzu pasiune, îndoială, dar mai ales afecțiune și puterea de a iubi.

– Vreau să te văd despletită, rosti el cu răsuflarea întretăiată. Vreau să-ți desfaci nasturii cămășii de noapte, vreau să-ți simt atingerea pe piept, pe spate, pe păr. Vreau să fim piele pe piele. Vreau să fim atât de aproape, încât să nu te văd întreagă atunci când te privesc. Dar cel mai mult vreau să dorești și tu ceea ce am de oferit. Spune-mi „da”, și voi fi blând precum noaptea care cade peste noi.

Să-i spună „da”? Ce ciudat ca un soț să-i ceară asta soției lui. Oare îi lăsase până acum impresia că i-ar fi spus altceva decât „da”? Oare nu ea fusese cea care îl tot îmboldise?

N-ar fi crezut că soțul ei, un bărbat de viță nobilă, un duce, s-ar fi îndoit că ea îl dorește. Domnea peste proprietăți întinse, iar acum urma să domnească peste inima ei. Îi zâmbi cu căldură, iar el o sărută pe obraz.

– Ador când îți apare gropița. Aș face orice să nu mai dispară.

Vocea lui întretăiată o făcu să se înfioare. Simți cum i se strânge stomacul, iar inima amenință să-i sară din piept.

– O, te rog, se auzi oftând. Te rog.

Buzele lui se lipiră din nou de ale ei, iar ea își spuse că momentele pe care le trăiau acum erau preludiul unei uniuni sublime. Era atât de priceput, de versat, limba i se unduia și se încolăcea cu a ei, într-un ritm vechi de când lumea. Abia simți când el îi desfăcu părul și îl împrăstie în jurul ei, umplându-și palmele cu mătasea grea a pletelor de aur brun.

– E atât de frumos și de moale...

Își îngropă fața în părul ei de parcă ar fi fost tot ce avea mai frumos. Un tremur îi cuprinse trupul, apoi Torie îl simți că se încordează tot, de parcă avea nevoie de un moment să își revină în urma unei descoperiri epocale.

Își întoarse capul spre ea, iar sărutările lui îi desenează linia maxilarului, apoi îi cotropiră bărbia și gâtul. Cu fiecare atingere, aprindea în ea mici focuri care parcă îi circulau prin vene, din cap până în picioare. Vederea i se încețoșă. Torie se gândi că, deși mâinile lui erau pricepute în a crea umbre, erau chiar mai pricepute în a provoca plăcere.

El se ridică, își dădu jos cămașa, iar ea își plimbă mâinile pe pieptul lui.

– E atât de frumos și de ferm!

Îi zâmbi, iar el râse. Ajunsese să-i iubească râsul. Când Robert reveni deasupra ei, degetele începură să desfacă nasturii cămășii ei de noapte. Simți în atingerea lui bucurie, nerăbdare și curiozitate. Privi cu atenție cum fiecare nasture îl apropie tot mai mult de imaginea trupului ei gol. Nu se grăbi. Păru că desface un cadou, iar fiecare gest fu un pas firesc al călătoriei la finalul căreia urma să i se dezvăluie conținutul cutiei, pe care apoi avea să fie liber să îl savureze.

Când îi desfăcu și ultimul nasture, ea își ținu respirația înainte ca el să desfacă marginile cămășii. Uimirea din privirea lui aproape că îi umplu ochii de lacrimi. El își petrecu ușor mâna în jurul unui sân, gemu încet și îl mângâie cu nespusă tandrețe. Crezuse că avea să se simtă stânjenită sau speriată, dar tot ce simți era dorința

nespusă ca mâna lui să rămână acolo pentru eternitate. Cu un geamăt adânc, o trase spre el, iar căldura pieptului lui îi înfierbântă și ei pielea.

– Nici nu-ți imaginezi cu câtă ardoare mi-am dorit să te am atât de aproape. Mi-am dorit din clipa în care te-am văzut la altar.

Nu apucă să îi răspundă, căci el începuse să o atingă cu mâinile, cu buzele, cu limba, iar ea îl atinse, la rândul ei, bucurându-se de fermitatea mușchilor lui, de netezimea ca de catifea a pielii lui. O, da, asta era, asta însemna să fii iubită, să fii dorită. Să facă dragoste fără asemenea momente... Nu, nu credea că se poate! Era o parte importantă a unei relații, să caute plăcerea...

Cineva bătu la ușă. Ea scoase un țipăt ușor când ușa se deschise și cineva păși în cameră. Robert o trase lângă el și îi ținu capul spre pieptul lui. Îi inspiră înnebunită aroma îmbătătoare, rușinată că aveau să fie văzuți într-o postură atât de compromițătoare, deși își dădu seama că el făcuse tot posibilul să o apere, să o protejeze.

– Ah, mă scuzați că vă deranjez, deși recunosc că sunt tare bucuros că mi-ai urmat sfatul.

– Nu ți l-am urmat.

– Serios? Nu așa pare. În fine, asta nu e important. O corabie a naufragiat nu departe de aici. Plec chiar acum să încercăm să salvăm supraviețuitorii.

– Vin și eu numaidecât.

– Foarte bine. Dar grăbește-te. Corabia e deja înclinată și...

– Vin acum!

– Bine.

Ușa se trânti în urma lui Weddington, iar Robert o lăsă ușor pe Torie pe covor și începuse să se îmbrace.

– Îmi pare rău, trebuie să plec.

Ea începuse să își încheie la loc nasturii cămășii de noapte, privindu-l cum își pune cămașa pe el și își trage cizmele în picioare.

– Dar ești băut.

– Mi-am revenit aproape complet, zise el și îi aruncă o privire. Deși trebuie să mărturisesc că săruturile tale nu sunt mai puțin îmbătătoare.

Același lucru îl simțea și ea despre săruturile lui.

- Te duci să-i ajuti? întrebă ea.

- Da, normal. Nu fi așa de îngrijorată! Am mai fost la astfel de salvări. Știu ce e de făcut.

Oare chiar se vedea pe chipul ei cât de îngrijorată era? Probabil că da, pentru că într-adevăr se temea pentru el.

- Dar e furtună...

- Știu. Tocmai furtuna a provocat incidentul.

Își luă haina de pe spătarul scaunului.

- Dar cum o să-i poți ajuta? Dacă sunt pe un vas...

- O să vâslim până ce ajungem la ei, o să luăm cu noi cât de mulți oameni vom putea, apoi pe alții și tot așa, până când îi aducem pe toți la mal.

- Când ai mai fost la astfel de salvări?

- Când eram mai mici.

Se ridică și își simți picioarele moi și nesigure. Era îngrozită de furtună, mai îngrozită ca oricând, îngrozită de gândul că l-ar putea pierde tocmai când era la un pas să devină al ei. Trupul încă îi vibra, așteptând, căutând ceva ce nici ea nu înțelegea.

Simți mici înțepături în buzele umflate, care încă purtau gustul lui. El se opri și o privi.

- Ce e? îl întrebă.

- Mă uit la părul tău. Chiar îți trece de șolduri, ca o perdea de catifea. Nu e nici castaniu, nici negru. Are culoarea lemnului de mahon. E minunat!

Cu un gest de cochetărie, ea își dădu pletele grele peste umăr.

- O să ai grijă de tine, da?

El îi zâmbi cu un aer nepăsător.

- Sigur că da.

Se apropie de ea, o luă în brațe și o sărută cu o disperare care aproape că o îngenunche. Se agăță de el, dornică să îl oprească, să nu îl lase să plece, dar el se retrase.

- Trebuie să plec.

- Robert? O să fiu aici când te întorci. Să te ajut să-ți dai jos cizmele.

El rânji.

- Dacă te găsesc aici, o să te sărut până amețești.

Răseră amândoi. Cu toate că el pornea spre o aventură periculoasă, amândoi știau că ea avea să îl aștepta. Că urma să fie acolo pentru el.

După ce el plecă, Torie se lăsă să cadă într-un scaun și stătu așa preț de un minut. Își dădu seama apoi că avea să îi fie cu neputință să stea pur și simplu într-un loc până la întoarcerea lui. Trebuia să poată fi de ajutor cumva. Își strânse halatul și plecă în căutarea lui Eleanor. Era sigură că nici ea nu dormea. Servitorii o îndrumară prin casa impunătoare și, în cele din urmă, o găsi pe ducesa de Weddington stând în dreptul unei ferestre uriașe, la etajul al doilea al clădirii. Privea înspre mare, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi.

– Eleanor?

Eleanor își trase nasul și își șterse obrajii.

– Iartă-mă. Urăsc marea, știi?

– Nu. Nici nu bănuiam. Dacă o urăști, cum de trăiești la malul ei?

– Pentru că Weddy o adoră. E singura care mi-l poate lua. Și mă tem că va veni o zi când mi-l va lua pentru totdeauna.

Torie veni la fereastră lângă ea. La fiecare fulger ce brăzda cerul, marea și nava naufragiată deveneau înspăimântător de vizibile.

– L-am văzut cum te privește. Nici măcar marea nu are puterea de a ți-l răpi.

– Într-o zi, prin sat a trecut o țigancă ce ghicea norocul și am făcut greșeala să-i cer să-mi citească viitorul în cărțile ei de tarot. Mi-a spus că marea mi-i va lua pe cei doi pe care îi iubesc.

– Poate că Weddy al tău va călători în Egipt și asta va însemna că marea ți l-a luat și l-a dus departe.

Eleanor clătină din cap.

– Nu. Mi-a spus că-l va răpi pentru mult timp. De mii de ori am vrut să-i cer lui Weddy să ne mutăm, să locuim în altă casă, pe altă proprietate, undeva departe de mare. Însă prefer să am parte de mai puțini ani împreună, dar să-l văd și să-l știu fericit, decât să trăim alături ani mulți în care să-l știu trist.

– Eleanor, nimeni nu poate vedea în viitor.

– Poate. Poate sunt naivă. Dar această teamă a mea că nu vom avea parte de suficient timp împreună ne face să nu intrăm în

vârtejul vieții sociale din Londra. Vreau ca nimic să nu ne distragă atenția de la celălalt. Nu o să fiu niciodată pregătită să trăiesc fără el, dar măcar voi avea suficiente amintiri din care să mă hrănesc. Și iată-mă devenind ursuză când avem atâtea de făcut! În curând, vor fi aduși aici oameni care au nevoie de căldură, hrană și haine. Dacă-ți face plăcere să ajuți, ești invitata mea.

– Spune-mi ce să fac!

Fură aprinse focurile în șemineuri, iar păaturi groase fură așezate în dreptul lor, ca să se încălzească. La bucătărie, supa fu pusă la încălzit.

Când servitorii începură să aducă primii supraviețuitori, îi duseră mai întâi în bucătărie, unde fusese montat un paravan pentru ca oamenii să se poată dezbrăca de hainele mustind de apă. Li se dădură apoi veșminte și păaturi calde și fură duși în sala de mese, unde li se oferi supă caldă.

Servitorii îi duseră apoi în dormitoare, ca să se poată odihni, și îi asigurară că totul avea să fie bine. Fură aduse în total douăzeci și șapte de persoane, pasageri și membri ai echipajului.

Torie nu-și dădea seama ce s-ar fi făcut toți acei oameni dacă proprietatea n-ar fi fost atât de mare. Din fericire, fu loc pentru toți.

La un moment dat, Torie își puse o pelerină și porni cu grijă spre mal, ca să vadă operațiunea de salvare, convinsă că poate fi de ajutor mai mult afară decât în casă, unde servitorii se îngrijeau de nevoile tuturor. Dar nu avea însă forță să vâslească barca pe care Robert și Weddington o desprindeau de corabie. Abia dacă avea putere să țină piept vântului. Își privi soțul, văzu cum își pune viața în pericol ca să-i salveze pe alții, iar dragostea pentru el creștea precum valurile tot mai mari și mai înspumate care se loveau de mal.

Îi era atât de teamă că avea să fie ucis, încât abia putea privi scenele din fața ei.

Se întoarse în casă și observă că plecarea ei nu făcuse decât să le dea și mai mult de lucru servitorilor, căci acum era nevoie să o usuce și să o încălzească și pe ea. Eleanor îi aduse din camera ei o altă cămașă de noapte.

– Îmi pare rău. Nu gândeam, spuse Torie când, în cele din urmă, fu așezată în fața focului, îmbrăcată cu haine uscate și curate. Cobor imediat să dau o mână de ajutor.

– Cred că servitorii au deja totul sub control. Și să știi că nu te condamn că ai coborât la mal. De când sunt aici, e abia a doua astfel de catastrofă. Dar nu am reușit să-mi fac curaj să ies să văd ce se petrece.

– Era și Robert aici când s-a mai întâmplat așa ceva?

– De când sunt eu aici, nu. Cred că a mai fost aici la un singur naufragiu, pe vremea când erau mult mai tineri. Corăbiile și furtunile nu prea fac casă bună.

– Nu-l cunosc, Eleanor, spuse Torie, privindu-și noua prietenă. Am crezut că se va apuca să dea ordine în stânga și-n dreapta, că le va spune oamenilor ce să facă. N-am crezut că va fi în barca de salvare, luptându-se cu valurile ca să-i salveze pe acei bieți oameni. A fost îngrozitor să îl văd într-un pericol atât de mare. Dar părea atât de sigur pe el, atât de hotărât, de neînfricat!

Eleanor îngenunche în fața ei și îi luă mâinile în ale sale.

– Weddy considera cândva că nu avea și nici nu va avea un prieten mai devotat decât Robert. Apoi, Robert pe care îl cunoșteam noi a dispărut cumva. Însă acum s-a întors. Ai încredere în inima ta și-l vei vedea și tu pe acel Robert pe care îl iubim cu toții.

Vorbele lui Eleanor i se părură cumva ciudate și misterioase. Torie rămase cu privirea ațintită asupra prietenei sale.

– La ce te referi când spui că a dispărut?

– Ah, iată-vă! Weddy!

Eleanor sări în picioare și alergă în brațele soțului ei care făcu un efort să nu cadă pe spate cu ea cu tot.

– Sunt ud și înfrigurat, Eleanor, și la fel vei fi și tu dacă nu te dezlipești de mine.

– Cred că am să rămân așa. O să ne uscăm și o să ne încălzim unul pe celălalt.

El se uită înspre Torie.

– Robert va veni imediat. Acum e la mine în cameră ca să mai ia un rând de haine.

Când Robert se întoarse în dormitorul lui, desculț și purtând doar o pereche de pantaloni, o găsi pe Torie acolo. Părea epuizat, și pe bună dreptate. O privi, apoi își privi picioarele desculțe.

– Valetul lui Weddington m-a ajutat să mă descalt, explică el, aproape cerându-i scuze.

– Am ieșit pe mal și te-am văzut ajutându-i pe acei oameni. M-am îngrozit.

– Și eu.

– Cu toate astea, te tot întorceai după ei. Făceai un drum, apoi altul, apoi altul...

– Aveau nevoie de ajutor, iar eu îl puteam oferi.

– Dacă mureai?

– N-am murit. Nu văd de ce am face speculații despre ce-ar fi fost dacă...

– Atunci hai să facem speculații despre ce e acum, despre ce se întâmplă. Despre prezent. Ești soțul meu, dar n-am devenit încă atât de intimi cât ar trebui. De ce nu mă vrei?

– Of, Dumnezeule, dar te vreau, te vreau cu fiecare fibră a ființei mele!

– Atunci ia-mă!

Robert se gândi la invitația ei și o privi dezbrăcându-se. Ea începu să își desfacă nasturii cămășii de noapte, apoi depărtă marginile și o lăsă să-i cadă de pe umeri. Când deveniseră femeile atât de îndrăznețe?

Și când devenise el atât de slab? Privi cu uimire și recunoștință spectacolul ce i se oferea în fața ochilor. Cămașa ei de noaptea căzuse ușor spre podea, atingând, în trecerea fină, contururile îmbietoare ale trupului ei, dezvăluind-o centimetru cu centimetru, înnebunitor de lent. La sfârșit, o văzu complet goală, poate ușor vulnerabilă, dar în mod cert uluitor de frumoasă.

Era splendidă cu rotunjimile și liniile trupului ei care se îmbinau...

Dintr-odată, ea se aplecă, luă de pe jos cămașa de noapte și o strânse la piept.

– Nul spuse el, ceva mai poruncitor decât și-ar fi dorit, iar ea rămase nemișcată.

Expresia ochilor ei mari îi aminti de cea a unei căprioare pe care o observase cândva în pădure, iar ea își dăduse la un moment dat seama că mai era cineva în preajmă.

– Mai lasă-mă să mă uit un pic la tine.

Ea își linse buzele și se încruntă.

– Credeam că, după ce mă dezbrac, treaba o să meargă repede. Judecând după reacția ta, mi-am spus că probabil nu mă placi. Că ești dezamăgit.

– Cum să fiu dezamăgit?

Ea dădu cămașa un pic într-o parte, dezvelind un sân absolut perfect.

– Sâni mei sunt cam...

– Voluptuoși?

– Mari, mă gândeam.

– Iar eu am mâini mari.

Ea îi privi mâinile care le ținea cu stângăcie pe lângă corp. Apoi se uită drept în ochii lui și lăsă din nou cămașa să cadă încet pe podea.

Ea era o ispită.

Iar el nu era decât un bărbat. Nu era vreun sfânt.

Se ținuse tare și îi rezistase atâta vreme, ținând piept singurătății și nebuniei. Dar în această noapte era slăbit. Obosise. Îl obosise lupta cu furtuna, lupta cu fratele lui, lupta cu propriile dorințe. Era al naibii de obosit.

Se lăsă în voia puterii de seducție a vocii ei, a parfumului ei, a prezenței ei, a nuanței trandafirii a pielii ei dezgolite. Depuse armele, căci nu mai avu nici tăria, nici dorința de a se îndepărta iar de ea.

Își desfăcu pantalonii la fel de încet precum își desfăcuse ea cămașa. O privea fix, gata să reacționeze la cea mai mică urmă de teamă sau de îndoială ce i-ar fi putut apărea pe chip. Nu văzu însă decât nerăbdare și, slavă Cerului, dorință!

Weddington avea dreptate. Pe el îl dorea. Pe el, Robert. Pe cel care stătea în fața ei. Nu pe fratele lui. Nu pe John.

Pe el. Poate nu avea să-i cucerească inima, dar câtă vreme dorința ei era să devină una cu el, să-și împreuneze trupul cu al lui, el avea să accepte, să se bucure de ea și să se străduiască apoi ca bucuria lui să fie și a ei.

Inspiră adânc, apoi își lasă pantalonii să cadă, rămânând gol în fața ei, dezgolit și vulnerabil la fel ca ea.

– Cerule mare... Ești atât de frumos! șopti ea, privindu-l apreciativ. Nu știam că un bărbat poate arăta atât de... magnific. Arăți ca un războinic. Sau ca un zeu.

– Nici chiar așa... mormăi el, ușor jenat de laudele ei, dorindu-și pentru o clipă să-și înșface pantalonii și să-și acopere goliciunea.

În fanteziile lui, astfel de scene aveau loc în încăperi bine luminate unde și el, și iubita lui erau complet goi. În realitate, sperase cumva ca totul să se petreacă la adăpostul întunericului, sub pături, folosindu-și mâinile și degetele ca să „vadă” trupul femeii, iar ea, pe al lui.

– Eu așa te văd, spuse ea, zâmbindu-i ușor, făcând gropița când să apară, când să dispară. Ard de nerăbdare să te ating.

Acum, că venise momentul, era sfioasă. Soția lui era sfioasă.

O adora pentru asta.

– Mai întâi, lasă-mă să mă umplu de tine, îi spuse el, deși știa că în curând el avea să o umple pe ea.

Nu voia însă ca prima lor împreunare să fie zorită, făcută în grabă.

Era el însuși un pic sfios. Nu făcuse niciodată dragoste cu o femeie. Sau, cel puțin, nu își amintea să fi făcut.

În acea noapte când plecase să sărbătorească împreună cu frațele lui, în noaptea de dinainte de Pentonville, acesta fusese scopul: să bea, să joace jocuri de noroc și să meargă la femei. Își aminti de băutură și de jocuri. Cât despre femei... era sigur că fusese drogat până să ajungă acolo. Iar dacă într-adevăr apucase să aibă una, era sigur că avusese o prestație jalnică.

Voia ca momentele cu Torie să fie perfecte, căci era sigur că și pentru ea era prima dată când simțea atingerea unui bărbat. Roșeața din obraji îi cuprinse gâtul, pieptul și rotunjimile delicate ale sânilor. Iar în timp ce o privea și își nota în minte fiecare amănunt, fiecare curbură și fiecare moliciune, își dădu seama că ea făcea același lucru și că îi măsura trupul cu aceeași curiozitate avidă, cu aceeași poftă cu care el îl măsura pe al ei.

– Ești emoționată?

Ea încuviință din cap.

– Speriată?

Îi făcu semn că nu.

– Asta e bine. Pentru că eu sunt.

– De ce ai fi tu speriat? îl întreabă.

A. M.

Speriat era puțin spus. Era îngrozit la gândul că urma să facă vreun lucru greșit, că ei avea să nu-i placă.

– Știu că femeia simte ceva durere. Nu vreau să îți fac rău și mă tem că, în încercarea mea de a te scuti de orice durere, voi fi neîndemânatic și stângaci.

Torie se apropie și își puse degetele pe buzele lui, făcându-l să tacă și reaprinzându-i, în același timp, focul dorinței. Ochii ei îl priveră fix, de parcă i-ar fi pătruns până în adâncul sufletului. Gropița îi reapăru.

– Cum se face că de obicei nu prea vorbești, iar acum, mai degrabă aș prefera să nu spui nimic. Sunt aproape sigură că am ajuns să te iubesc.

– Oh, Dumnezeu mare!

Robert simți că i se taie genunchii și cade din picioare. Și poate ar fi căzut dacă n-ar fi tras-o pe Torie lângă el, lipindu-și buzele de ale ei, sprijinindu-se de ea.

Cât tânjise după un astfel de moment! Și-l imaginase vreme de opt ani lungi și grei. Visase la el. Dar nimic nu avea cum să îl pregătească pentru experiența reală, pentru senzația pe care i-o oferea trupul gol al unei femei, lipit de al lui din cap până în picioare, strivit de al lui, aproape pătruns de al lui. Și nu era vorba de orice femeie. Nu avea în brațe o femeie pe care o plătise sau o slujnică pe care o siluise. Femeia aceea chiar ținea la el. Sau cel puțin asta îi spusese. Că era aproape sigură. Oare ce ar fi putut să facă să o ajute să fie absolut sigură?

La fel de sigură ca el. O iubea. Ar fi iubit-o chiar dacă nu i-ar fi dăruit momentele pe care tocmai le savuraseră împreună. Îi iubea zâmbetul și gropița din obraz. Îi iubea râsul și uimirea ce i se așternea pe chip la vederea unui pui de căprioară.

Alături de ea, tăcerile erau lesne de îndurat. Era mulțumit să fie, pur și simplu, cu ea. Iar a avea mai mult de atât, a avea ceea ce tocmai se întâmpla...

Era tot ce și-ar fi putut dori. Și era decis să își apere fericirea cu prețul vieții. Avea să găsească o cale să demonstreze cine este cu adevărat și să-l împiedice pe John să mai fie vreodată o amenințare.

Avea să facă toate acestea cu mintea limpede. Căci în aceste momente era pierdut în senzațiile pe care i le oferea apropierea ei. Trăia din plin minunea de a-i simți pielea mătăsoasă, sânii tari apăsându-i pieptul, uimirea cu care mâinile ei îl atingeau și îl mângâiau pe umeri, pe spate, pe brațe. O sărută, iar ea îi întoarse sărutul.

Se întinseră ușor pe pat, fără a-și dezlipi buzele, iar trupurile lor își găsiră repede locurile, lipindu-se și strângându-se ca și cum erau două jumătăți care, în sfârșit, se regăsiseră într-un întreg. Ea se simți întocmai unde îi era locul, sub greutatea incitantă a trupului lui, cu părul răsfirat pe perne.

Iar el simți, la rândul-i, că ajunsese, în sfârșit, acolo unde îi era locul. Își ridică ușor capul, se uită adânc în ochii ei și se simți cuprins de un val de încredere. Avea să-i provoace plăcere, să o facă să se simtă bine.

Torie văzu schimbarea din ochii lui. Văzu o expresie de încredere și de hotărâre pe care nu știa cum s-o explice. Își trecu degetele prin părul lui, peste umerii largi.

Acolo era locul lui. Prins între coapsele ei, sprijinindu-se pe coate, privind-o cu o intensitate animalică. Își coborî apoi privirea spre buzele ei, o sărută adânc, după care coborî și mai mult și îi sărută ușor sânii.

Limba lui frământa sfârcul întărit, limba făcea mici cercuri delicioase care îi provocau fiori. Lui Torie i se păru cumplit de decadent ceea ce făceau, dar cu nici un preț n-ar fi vrut să se oprească. Își trecu mâinile prin părul lui, ținându-l aproape, savurându-i atingerea la fel de mult cum i-o savură el.

– Ești atât de frumoasă, șopti el în timp ce-și plimba buzele de la un sân la altul.

Degetele lui mângâiau conturul sânilor, iar buzele și limba lui se ocupau de alte locuri care cereau mângâiere. Coborî o mână spre șoldurile ei unduioase, ajungând în final în interiorul coapselor ei, chiar în centrul feminității ei.

Ea se gândi că poate s-ar cuveni să fie șocată de atingerea lui, dar totul păru atât de firesc, de natural... totul era perfect... și

incredibil de incitant. Trupul i se arcui spre al lui, ca și cum știa mai bine decât știa ea însăși de ce avea nevoie, ce îi trebuia ca să fie împlinit, ca să scape de freamătul aproape dureros ce o cuprinsese. Se desfătă cu atingerile lui și dori să le simtă pe fiecare centimetru de piele cuprinsă de fierbințeala dorinței. Degetele lui pătrunseră încet în miezul umed al trupului ei, făcând-o să scâncească ușor. Se ridică deasupra ei.

– În curând, Torie, în curând.

O sărută, iar când limba i se strecură în gura ei, fermitatea bărbăției lui o pătrunse încet. Era pregătită pentru el, caldă, umedă, dorindu-l la limita nebuniei. Se împinse încă puțin în ea, până când o pătrunse întru totul. Durerea pe care bănuia că avea să o simtă și despre care i se vorbise nu avea nici o legătură cu ce simți în acele momente. Doar o ușoară usturime, senzația că o barieră cedase și că de acum era soția lui cu adevărat, cu suflet și trup, în întregime. El își îngropă fața în curbura gâtului ei.

– E atât de bine, te simt atât de bine! Parcă ai fi făcută din catifea fierbinte, șopti el cu respirația sacadată.

Ea îl auzi cum înghițea și îi simți umezeala pe pielea ei. O picătură caldă îi căzu pe piele. Erau broboane de sudoare, cu siguranță, căci tot spatele lui îi era acoperit ca de o rouă delicată. Nu puteau fi lacrimi. Nu putea fi copleșitoarea recunoștință de a fi în sfârșit un singur trup.

Stătu aproape nemișcată, dornică să simtă, să savureze fiecare senzație, fiecare clipă. Erau împreună ca unul, iar trupurile lor păreau să ceară mai mult, tot mai mult.

El începu să-i acopere fața cu sărutări, apoi își plimbă buzele pe gâtul ei, pe umeri... Începu să se miște în ea, mai întâi încet, pătrunzând-o adânc și lent, oferindu-i plăcerea centimetru cu centimetru, desfăcând-o și umplând-o, retrăgându-se și intrând iar.

Se ridică pe coate, iuțind tot mai mult ritmul, concentrat, cu ochii țintuiți în ochii ei, cu o privire animalică, aproape înspăimântătoare. Ea îl ținu strâns în timp ce o posedă cu o pasiune sălbatică, își ridică șoldurile ca să-l întâmpine, să-i facă loc în ea, să-l simtă până în străfunduri, iar senzațiile crescure și crescure până când simți că e pe punctul să explodeze.

Iar când în sfârșit explodă, unde și fiori de incredibilă plăcere o străbătură, iar lumea parcă luă foc în jurul ei.

Soțul ei trăi plăcerea în același moment și la fel de intens ca ea, și parcă nimic nu mai era și nu mai putea fi la fel.

Robert bănuise dintotdeauna că îi fuseseră răpite nenumărate lucruri și experiențe, dar nu avusese decât o idee vagă despre ele, despre cum i-ar fi fost viața dacă ar fi avut parte de tot ce i s-ar fi cuvenit. Era întins în pat și o mângâia ușor pe Torie, care stătea cuibărită alături de el. Abia în acel moment înțelese dimensiunea reală a cruzimii fratelui său.

Închisoarea era pentru nelegiuïți, pentru criminali, pentru cei care furaseră și ucisaseră. Robert nu făcuse nimic pentru care să merite să fie întemnițat.

Acum voia răzbunare și o voia cât mai degrabă. Însă, chiar când acele gânduri îl împresurau, realizează că, de fapt, tot ce dorea era să se termine totul. Obosise. Voia să fie liber să-și trăiască viața în pace, lângă Torie. Numai că nu își dădea seama cum putea să facă asta.

Nu se îndoia că John vedea situația cu totul diferit. John, care o curtase și îi ceruse mână. Cu care crezuse că se mărită.

Încercă să alunge sentimentul de vină care îl copleși când realizează ce făcuse. Își aminti că ea îi spusese că avusese îndoieli înainte să se mărite. Își aduse aminte că în această noapte toate îndoielile i se risipiseră precum ceața la ivirea soarelui. Pe el îl dorise. La el ținea. Și nu putea nega faptul că și el ținea la ea. Cu ardoare.

Afară, furtuna încă nu se potolise, fulgerele încă despicau cerul, tunetele parcă zguduiau pământul, dar ei doi erau la adăpost într-un refugiu călduros și confortabil.

– Unde te-ai dus?

Întoarse capul spre soția lui.

– Poftim?

– Se vede pe fața ta că nu mai ești aici, cu mine.

– Mă gândeam cât de norocos sunt că exiști, că te am în viața mea. Și la tot ce sunt dispus să fac pentru ca nimeni să nu mi te poată lua. Ca să te păstrez.

- N-ar trebui să-ți fie prea greu. Îmi plac ciocolata, perlele și florile.

- Aha, deci ești lesne de mituit.

Ea se strânse și mai aproape de el, mângâindu-i pieptul.

- Nu ți-am zis niciodată asta?

- Nu cred.

- Ori ți-am spus lucrurile astea la un moment dat, ori mă cunoști foarte bine. Că doar mi-ai dăruit colierul și brățara din perle pe care le-am purtat la nuntă.

Îi fu recunoscător că nu se uită la el și nu putuse vedea expresia feței. Întotdeauna urmau să existe lucruri pe care nu avea să le știe. Întotdeauna. Și avea să-l pândească mereu pericolul ca ea să afle adevărul, să descopere totul.

Trebuia să îi mărturisească acum, cât stătea în brațele lui, satisfăcută și mulțumită. Să îi spună că nu era cine credea ea, că nu era bărbatul cu care credea că s-a măritat. Dar nu reuși să articuleze nici un sunet. Nu reuși să-i spună adevărul, să-i distrugă momentul. Nici ei, nici lui. Măine. Îi va spune totul. Măine.

Capitolul 18

- N-ai decât să protestezi cât vrei, dar se vede clar că astă-noapte mi-ai urmat sfatul. Și încă cum!

Robert stătea lângă trăsură, așteptând ca soția lui să-și ia rămas-bun de la Eleanor. Ignoră fățiș cuvintele prietenului său.

Era deja după-amiază, ploaia se oprise, iar cerul plumburiu se înseninase. După operațiunea de salvare de peste noapte, Robert și Weddington dormiseră până în urmă cu o oră și ceva.

Robert ar fi fost bucuros să nu se mai dea jos din pat, căci Torie dormise alături de el. Îi plăcuse la nebunie să o privească dormind.

Ea își freca ușor picioarele în timpul somnului, iar el se întrebă dacă astfel de mici detalii făceau ca soții și soțiile să doarmă în paturi separate. Lui îi plăcuse să o simtă aproape, iar foiala ei din timpul somnului îi adusese liniște și alinare.

– Nu spui nimic? Întrebă Weddington.
– E prima dată când îmi dau seama ce prieten nesuferit ești.
– Nesuferit, poate. De nădejde, fără îndoială. Vreau să iei astea cu tine, îi mai spuse Weddington, întinzându-i o cutie din lemn.
– Nu, mulțumesc, n-am de gând să mă mai duelez prea curând. Lui Torie nu i-ar plăcea deloc.

– Nu ți le dau ca să ai cu ce să te duelezi, ci ca să te aperi. Dacă tu ai reușit să evadezi de la Pentonville, e posibil ca și fratele tău să reușească. Nu e mai puțin inteligent decât tine.

Robert nu putea nega asta. Ba chiar era de părere că, în unele privințe, fratele lui era mai inteligent. Sau măcar mai viclean.

– I-ai spus adevărul despre situația ta? Întrebă Weddington.

Robert se strâmbă ușor. Nu era deloc mândru de răspunsul pe care era nevoit să-l dea la întrebarea prietenului său.

– Nu.

– Mă îndoiesc că pentru ea va avea vreo importanță, fu de părere Weddington.

„Cum să nu aibă”, se gândi Robert.

– Eleanor o place, spuse Weddington.

– Și ea o place pe Eleanor.

Nu trecu mult timp și Torie fu în sfârșit gata de plecare. Robert își luă rămas-bun de la Weddington și se urcă în trăsură în urma lui Torie, așezându-se lângă ea. Ea îi zâmbi timid, el o luă de mână, iar trăsura se puse în mișcare, lăsând în urmă conacul Drummond. Robert se înfrână cât de mult putu, dar fu nevoit să se recunoască înfrânt în fața atracției față de soția lui.

Torie începea să recunoască semnele dorinței când aceasta pune stăpânire pe el. După cele petrecute noaptea trecută, nu mai existau motive să nu dea frâu liber pasiunii. Buzele li se întâlniră într-un sărut insistent, dornic de mai mult, dar fără a provoca nici un pic de teamă. Era atâta bunătate în acest bărbat, era atâta grijă, dar era și un torent de pasiune.

Cu el, totul începea ca o scăpărare de chibrit și se transforma într-o flamă pustiitoare, ca un foc într-o noapte de iarnă. Iar ea ardea, dorea să-i simtă sărutul, să-i simtă atingerea. Îl voia cu totul.

O trase în poala lui ca să o simtă mai aproape, iar sărutul deveni și mai profund. Își trecu mâinile prin părul ei, scoțându-i acele și

agrafele, dornic să-i vadă iar pletele scăpate din strânsoare. Iar ei nici că îi păsa.

Îi aruncă pălăria pe cealaltă banchetă, iar ea presupuse că acul pălăriei îi ieșise din păr și își aminti de reacția lui când se așezase pe el. Doar că de data asta nu mai râse. Nu putea, căci abia mai avea suficient aer ca să supraviețuiască atacului pasional la care o supunea Robert. Îl dorea, îl dorea cu ardoare.

– Dumnezeu, Torie, n-ar fi trebuit să încep ceva ce nu pot termina!

Respirația îi era întretăiată, iar buzele îi trasau dăre de foc pe gâtul ei, în timp ce degetele lui îi descheiau nasturii de la rochie.

– Dar poți termina. Te rog. Trebuie...

– Nu, nu aici, nu în trăsură. Vreau să te am în pat, să te simt sub mine. Să fim complet goi. Vreau totul. Așteptarea va fi o tortură. Dar o tortură dulce, care va înzeca plăcerea.

Ea știa că avea dreptate. Era înfierbântată, iar cu fiecare atingere a lui pasiunea și nerăbdarea creșteau.

– Cât mai avem până acasă? întrebă cu vocea sugrumată de dorință.

– O oră, cred. Nu mai mult. De fapt, cred că mai puțin de o oră.

– Atunci hai să ne mai chinuim un pic unul pe celălalt până ajungem.

Știa că el se pricepe de minune la asta. Îi trase corsajul, sărutând fiecare centimetru de piele la care putea ajunge, pipăind, strângând, mângâind. Când își coborî capul și îi atinse sânul cu buzele, prinzându-l apoi cu degetele și sugându-l încet, Torie aproape că îi sări din poală.

Voia să se oprească, dar și să continue, își dorea să ajungă în pat cât mai repede. Chiar în clipa asta!

Îi întoarse favorul, desfăcându-i cămașa, gustând aroma sărată impregnată în pielea lui. El gemu, îi șopti numele, iar mâinile lui se strânseră încet în jurul sânilor ei. Ea îi simți vigoarea dorinței, o simți exact sub ea, și se gândi că, dacă și-ar fi ridicat pur și simplu fustele și s-ar fi întors spre el, încălecându-l, atunci acea parte din ea care cerșea cu disperare atenție s-ar fi deschis exact cât trebuia pentru acea parte din el care pulsa de dorința de a o pătrunde, ca să își facă loc în miezul fierbinte și primitiv.

Era instinct pur această dorință de a fi împreună ca unul, de a vibra ca un singur trup. Simți că se stinge, că avea să moară dacă nu îl simțea cât mai repede între coapsele ei. Se gândi la toate mișcările pe care le-ar putea face deasupra lui, la felul cum și-ar ridica și cobori șoldurile ca să se bucure cât mai bine de tăria lui, la cum și le-ar roti în căutarea plăcerii finale ce avea să o copleșească. Dar nu. Simți că el avea dreptate.

Era mai bine să nu o facă tocmai acolo, în trăsura care se clătina și scârțâia.

Vizitiul opri caii, iar el țâșni de lângă ea și privi pe geam.

– Am ajuns, slavă Cerului! Hai să ne aranjăm.

Ea își încheiase deja corsajul, iar el își netezea cămașa când vântul deschise portiera trăsorii. Expresia de pe chipul lui rămase impasibilă în timp ce își ajuta stăpânul ușor răvășit și stăpâna un pic mai răvășită să coboare.

Torie avea părul desfăcut. Pălăria îi era pe banchetă, dar nu mai catadicsi să o ia. Robert se aplecă, o luă în brațe și porni spre casă. Ea își lipi fața de gâtul lui.

– Pot merge și singură, să știi.

– Îmi place să te port eu.

Urcă în grabă scările, cu pași siguri. Ușa se deschise înainte să ajungă în dreptul ei.

– Mă bucur că ați revenit, Excelențele Voastre, spuse Whitney.

– Și noi ne bucurăm, spuse Robert fără să se oprească, îndreptându-se spre scara ce ducea spre aripa rezervată familiei. Spune-i doamnei Cuddleworthy că diseară eu și ducesa vom lua masa la noi în cameră, dar nu vreau să fim deranjați până ce nu vă dau eu de veste.

– Prea bine, Excelență.

– Robert, o să ne iasă vorbe printre servitori.

– N-au decât să vorbească.

– De ce ții mereu ochii închiși când facem dragoste?

Torie stătea întinsă peste soțul ei, cu obrazul pe pieptul lui, ca să nu se vadă jena ce o cuprinsese când el îi pusese întrebarea aceea.

– Nu-i țin mereu închiși.

– Ba aproape mereu.

- Tu nu-i închizi?

- Nu.

- Niciodată?

- Aproape niciodată.

Din momentul în care intraseră în dormitor și își smulseseră hainele de pe ei, nu se mai obosiseră să se îmbrace la loc. Își petrecuseră în camera lui toată după-amiaza și toată seara. Cinaseră în cameră, tot goi, amuzându-se de propria decadentă.

- De ce? întrebă el din nou. De ce-i închizi?

Ea ridică încet capul, apoi îl lovi cu bărbia în capul pieptului.

- Au! strigă el, punând mâna sub bărbia ei, ca să împiedice un nou atac. De ce ai făcut asta?

- Pentru că pui întrebări prea personale.

- Prea personale, zici? Crezi că mai e loc de așa ceva între noi după tot ce ne-am făcut unul celuilalt toată după-amiaza și seara? Ce mai înseamnă prea personal?

Fu nevoită să accepte că el avea dreptate și că punctul lui de vedere era nu doar corect, ci și convingător. O impresionase cât de aventuros se dovedise. Nu făcuseră dragoste de două ori în aceeași poziție. Îi pusese perne sub șolduri, ca să i le înalțe și să schimbe unghiul din care o penetra. O făcuseră chiar stând așezați pe scaun. O făcuseră în picioare.

Dorința soțului ei părea nemăsurată.

El îi gădilă nasul cu părul.

- Haide, Torie! Zi-mi de ce ții ochii închiși?

Ea pufni, ușor iritată.

- Pentru că mi se pare un pic prea mult să mă și uit la ce facem. Știu că facem dragoste, nu e nevoie să și văd.

- Mie îmi place să mă uit.

- Tu ești un pervers, asta ești. M-am măritat cu un pervers.

- Nu sunt deloc pervers. Sunt interesat. Curios. Dacă aș închide ochii, nu aș mai vedea roșeața care te cuprinde de la rădăcina părului până în vârful degetelor atunci când ajungi la extaz.

- A, da, sigur, tocmai roșeața mea îți trezește interesul, nimic altceva.

- Vreau ca data viitoare să te uiți și tu.

- Va mai exista o dată viitoare?

El îi aruncă un zâmbet poznaș, iar ea simți o împunsătură în spate.

– Mda, se pare că va exista.

– Deci uită-te de data asta, da?

– De ce ții atât de mult?

– Nu știu. Gândul că privești, că vezi ce facem, îmi provoacă așa... o... în fine, cred că se vede și se simte chiar în clipa asta cam ce-mi provoacă.

– Nu cred că mă pot uita. Și să știi că n-am mereu ochii închiși.

– Îi închizi din momentul în care intru în tine.

– Cum poți să vorbești despre asta atât de lejer?

– Cum ai prefera să vorbesc?

– Aș prefera să nu vorbești deloc. Nu despre asta.

El se întinse și o bătă ușor peste fund.

– Hai, ridică-te.

– Păi credeam că o să facem...

– O să facem. Dar vreau să îți arăt ceva mai întâi.

Ea se rostogoli de pe el, se întinse pe spate și își acoperii sânii cu cearșaful.

– Nu, nu! Am nevoie de el.

Trase cearșaful de peste ea și îl legă de un colț de un picior al baldachinului.

– Ce faci? întrebă ea, trăgându-și genunchii la piept și petrecându-și brațele în jurul lor.

– Vei vedea, îi răspunse el, legând încă un colț al materialului de alt picior al baldachinului.

Ca la un spectacol, făcuse din cearșaf un perete alb, la capătul patului. Trase apoi o măsuță, o lipi de pat și puse pe ea câteva lămpi aprinse. Își puse apoi mâinile în șold și își privi opera cu o expresie de mulțumire.

– Așa. Cred că o să meargă.

Ea privi spre marginea patului și văzu, ca în jocul de umbre la care el se pricepea așa de bine, silueta unei femei stând în șezut în pat, cu genunchii la piept. Silueta ei.

– O, nu! spuse ea, încercând să fugă din pat.

Robert o prinse de gleznă și o trase înapoi spre el. O apucă și de cealaltă gleznă, îi petrecu picioarele în jurul mijlocului său și se aplecă spre ea, imobilizând-o.

– Parcă îți plăceau jocurile cu lumini și umbre.

– Îmi place să privesc ce faci cu mâinile.

Pe chipul lui se întipări o expresie de triumf masculin în toată puterea cuvântului.

– O, fii liniștită, am de gând să fac o mulțime de lucruri cu mâinile.

– Nu la asta mă refeream.

Respira greu și nu îi venea să creadă că mica lui punere în scenă o atâta atât de tare. El își puse palma pe obrazul ei și îl împinse ușor într-o parte.

– Privește, Torie. Nu-i nimic rău sau murdar în ce facem.

Ea își îndreptă privirea în direcția spre care o ghida el. Ar fi vrut să reziste tentației, dar curiozitatea învinse. Făcu ochii mari la vederea imaginii. Erau două umbre, bărbat și femeie, ea întinsă pe spate, el ridicat și aplecat spre ea.

– Se vede ca și cum ai fi în mine, când de fapt nu ești.

– Deci ai observat că nu sunt în tine.

– Ar fi greu să nu observ.

El rânji.

– Cum reușești să mă tachinezi, dar nu ești deloc interesată să privești?

– Nu știu.

Se uită din nou spre umbrele lor.

– Pare cam plictisitoare scena, nu?

Privi cum umbra de deasupra se apleacă în față și îl simți pe Robert sărutându-i zona extrem de sensibilă din spatele urechii.

– Tot plictisitoare ți se pare? o întrebă el cu glas scăzut, făcând-o să tresară și să se încordeze.

Îi simți limba plimbându-i-se pe piele.

– Plictisitor, nu?

– Nu, oftă ea, cu ochii aproape închiși.

– Nu închide ochii. Uită-te la umbre.

La umbre. Să se uite la umbre.

Privi cum bărbatul se ridică în genunchi, cu spatele drept și arma pregătită să-și atingă ținta. Privi cum femeia se ridică ușor, cât să-și poată trece mâinile peste coapsele lui, peste abdomen, pe

piept și înapoi, apoi jos, tot mai jos, apucând și dezmiardând ceea ce el îi oferea.

Umbra tremură ușor, capul bărbatului se lăsă pe spate, iar geamătul profund care îi porni din gât reverberă în întreaga cameră. El ridică brațele pentru ca ea să poată vedea cum umbra femeii își lasă mâinile să alunece înainte și înapoi peste bărbăția lui fermă, cum mâinile mângâie, freacă, apucă. Uneori imaginea era clară, în alte momente amănuntele nu erau atât de limpezi.

Ea se pierdu în dansul umbrelor când bărbatul îi prinse mâinile, o ridică și se lăsă pe spate, trăgând-o spre el până când îl încăleacă și îl strânse între coapse. Se întinse deasupra lui ca o pisică leneșă, care se pregătește să se înfrupte din pradă. Se înfruptă în schimb din el, plimbându-și limba peste pielea lui goală, gustând, lingând, savurând. El gemu și o trase spre el, până când buzele lui reușiră să-i apuce un sân.

O tortură cu gingășie, la fel cum făcuse și ea, ațâțând-o cu mișcările pricepute ale limbii, prinzându-i în gură când un sfârc, când celălalt, lăsându-și apoi mâna să alunece în jos, înnebunind-o de plăcere.

Ea își întoarse privirea dinspre umbre și îl privi. Avea capul întors într-o parte și privea cu voluptate dansul seducător aflat în plină desfășurare. Se privea pe el, pe ei...

Torie simți cum plăcerea se zbate să erupă și exact atunci el îi prinse șoldurile, o ridică și apoi o lăsă ușor în jos. Ea țipă imediat ce îl simți înăuntru, cuprinsă de un extaz instantaneu, mai intens decât tot ce simțise până atunci. Apoi altul.

Gemu când el începu să se miște în ea, împingând și ieșind, controlându-i mișcările cu mâinile aproape înfipite în șoldurile ei. Acum ea era cea care își lăsă capul pe spate și îl întoarse ușor ca să privească.

Se văzu mângâindu-și pântecul, prinzându-și sânii în palme, atingându-se exact cum o atingea el deseori, înnebunindu-l cu îndrăzneala de care dădea brusc dovadă. Simți o eliberare fantastică, plăcându-i la nebunie sentimentul că nu mai avea nici o reținere și își îngăduise să își exprime dorințele în deplină libertate.

El scoase un geamăt profund, animalic, își arcui spatele, iar șoldurile lui făcură o ultimă împingere chiar atunci când ale ei coborau să-l

întâlnească. O săgetă o plăcere intensă, dincolo de orice imaginație, atât de copleșitoare că îi dădură lacrimile.

Văzu cum femeia din umbră se lăsă moale peste amantul ei.

– Acum poți să închizi ochii, spuse el cu un zâmbet satisfăcut, cuprinzând-o cu brațele.

Ea își întoarse capul și zâmbi cuplului care zăcea îmbrățișat în penumbră. Iar somnul o fură chiar așa, zâmbind.

Capitolul 19

În diminețile ce urmară, Robert își petrecu timpul închis în bibliotecă sau în birou, iar Torie se ocupă de administrarea gospodăriei. Își umpleau după-amiezile cu plimbări pe jos sau călare, tururi ale zonei, picnicuri, plimbări pe marginea râului, săruturi lungi și fierbinți sub copacii unde făceau câte un popas.

Serile luau cine delicioase, după care citeau. Mai curând ea îi citea lui, pentru că lui îi plăcea la nebunie sunetul vocii ei. Nu cunoscuse alt bărbat atât de încântat de vocea unei femei încât să nu se mai sature să o asculte.

Noapțile nu li se păreau niciodată îndeajuns de lungi. Făceau dragoste, dormeau, se trezeau ca să facă dragoste din nou. De fiecare dată când se iubeau, mișcările le erau tot mai fluide, tot mai în armonie.

Torie ajunsese să-i cunoască trupul aproape la fel de bine ca pe al ei. Știa că și el îl cunoaște la fel de bine pe al ei. Știa cum să o atingă pentru a provoca acele senzații minunate care o înfiorau din cap până în picioare. Știa când să se retragă și să o înnebunească de dorință și nerăbdare, dar și când să continue și să-i ofere acel moment de eliberare. Era, pur și simplu, extraordinar.

Iubita mea soră,

M-am gândit deseori la tine de când am pornit în voiajul de nuntă. Sau, mai bine zis, m-am gândit la discuția noastră cu mama,

cea din dimineața nunții mele. Cu toate că e abia o lună de când m-am măritat, trebuie să-ți spun că n-am să mă plictisesc niciodată de meniul de care am parte zi de zi.

Credeam că îl cunosc foarte bine pe bărbatul pe care urma să-l iau de soț, însă fiecare zi vine cu o nouă descoperire și îmi amplifică dragostea pe care i-o port. Mi-am dat seama cu uimire și cu o incredibilă bucurie că n-am să mă satur niciodată să fiu cu acest bărbat. Chiar dacă nu facem decât să ne plimbăm împreună prin grădină, ca în fiecare seară înainte de cină, ceva îmi atrage mereu atenția și mă încântă. Felul în care râde, timbrul vocii sale, zâmbetul, căldura din ochii lui, din sărutul lui...

Ah, draga mea, sărutul lui... Durează o veșnicie și se încheie prea repede. Trebuie să-ți mărturisesc că nu sunt deloc de acord cu ce spunea mama, că dragostea făcută încet trebuie îndurată. Din contră, găsesc că trebuie savurată.

Îți scriu asta tocmai ca să îți temperez temerile că o femeie n-ar fi mulțumită doar cu un bărbat, căci chiar dacă nu e decât unul, are o mulțime de stări și de fațete și e o sursă constantă de mister care nu se lasă dezlegat decât încet-încet. Sunt fericită la gândul că îmi va lua o viață întreagă să...

Torie se opri din scris. Cineva bătuse la ușă, iar ea îi acordă permisiunea să intre. Majordomul apărui în prag.

– Vă cer scuze că vă deranjez, Excelență, dar ducele vă roagă să îi acordați un pic din timpul dumneavoastră și să îl vizitați în bibliotecă.

– S-a întors deja? Nu-l așteptam înainte de căderea nopții.

Se întrebă dacă Robert își terminase mai devreme treburile în sat pentru că nu-i plăcea să stea departe de ea, așa cum nici ei nu îi plăcea să stea departe de el.

– Spune-i că vin în zece minute.

– Da, doamnă.

După ce majordomul închise ușa, Torie se duse la oglindă și își aranjă ținuta. Din moment ce el se întorsese devreme acasă, ea nu se îndoia că nu era nevoie să petreacă prea mult timp pregătindu-se, pentru că în curând va avea părul despletit și rochia pe podea.

I se păru ciudat că li ceruse să se întâlnească în bibliotecă și nu venise direct la ea. Spera că totul e în regulă. O presimțire nu îi dădea pace. Începu să se teamă că ceva nu era în ordine.

Își degrabă pe hol și coborî scările. Apoi se îndreptă spre bibliotecă. Lacheul îi deschise ușa, iar ea intră în încăpere în pași de dans. Își văzu soțul în picioare, lângă fereastră, cu spatele la ea, privind înspre grădină.

Nu-i recunosc hainele. Nu era îmbrăcat cu cele cu care plecase de dimineață. Pe el însă l-ar fi recunoscut oriunde. Postura lui, forma spatelui, înclinarea capului.

Fu mirată că el nu se întoarse spre ea, că nu îi remarcase apariția.

– Whitney mi-a spus că vrei să ne întâlnim aici.

El rămase cu spatele la ea. Torie se strădui să nu se lase copleșită de sentimentul că era ceva în neregulă și se îndreptă spre el, pășind pe covoarele groase de pe podea. Își petrecu brațele în jurul lui și își puse obrazul pe spatele lui.

– Mi-a fost cumplit de dor de tine.

– Chiar așa? spuse el încet.

– De ce te-ai îndoi de asta? Ție ți-a fost dor de mine?

– Mai mult decât îți poți da seama.

Se desfăcu din strânsoarea brațelor ei și se întoarse cu fața spre ea. Ea făcu un pas înapoi. Nu știa sigur de ce, știa doar că instinctul îi spunea să o facă. Ceva era diferit. Cu totul diferit. Nu-și dădu seama exact ce nu era la fel și nu-și putu explica senzația. Ochii lui probabil. Ochii lui erau diferiți, la fel și felul în care o privea. I se zbârli părul pe ceafă și făcu încă un pas înapoi.

– Tu nu ești soțul meu.

– Ai dreptate, din nefericire. Nu sunt.

Ea încercă să zâmbească, să râdă, să înțeleagă ce se petrecea.

– Aha, deci ai pus la cale o farsă. I-ai spus lui Whitney să-mi transmită că ducele a sosit și că vrea să mă vadă, dar de fapt ești John. Ai apărut neanunțat ca să îi faci o surpriză lui Robert. Va fi foarte încântat! A fost foarte dezamăgit că nu ai putut veni la nuntă. Mi-aș fi dorit totuși să ne fi anunțat că vei veni în vizită.

El o privi de parcă ar fi fost o nebună din sat care vorbea aiurea, fără pic de sens. Își dădu și ea seama că vorbea ca să nu tacă. Nu-și putea explica însă acea apariție neașteptată sau comportarea

lui stranie. În mod sigur nu se comporta precum fiul risipitor revenit acasă.

– Acum îmi dau seama de ce te uiți așa de ciudat la mine. N-ai nici o idee cine sunt. Sunt Torie. Soția fratelui tău.

– Știu bine cine ești.

– Te rog, John, dă-mi voie să...

– Nu sunt John.

– Ești vreun văr de-al lor? Asemănarea e remarcabilă.

– Torie, draga mea, nu sunt nici John, nici vreun văr.

Vocea lui avea un ton amenințător, ca atunci când un câine latră când cineva se apropie. Ea simți nevoia să facă încă un pas în spate.

– Atunci cine ești?

– Sunt Robert Hawthorne, ducele de Killingsworth.

Torie rămase nemișcată, privindu-l fix pe bărbatul din fața ei, încercând să pătrundă sensul cuvintelor lui. Clătină din cap, neputând să le descifreze, deși știa prea bine ce înseamnă fiecare dintre ele. Nu aveau nici o noimă. El nu avea nici o noimă.

– Nu. Îl cunosc pe Robert. El are...

„Are ochi mai blânzi, o anume bunătate și vulnerabilitate.” Sufletul lui era diferit de cel al bărbatului din fața ei. Privindu-l, îl simți în același timp cunoscut și străin. Clătină și mai energic din cap.

– Dumneata, domnule, nu ești Robert Hawthorne. Nu ești soțul meu.

– Așa e, nu sunt soțul tău. El mi-a răpit această onoare, la fel cum mi-a furat tot restul. Făcu un pas spre ea. Privește-mă cu atenție, Torie. Uită-te în ochii mei, cum făceai înainte. Ca în cele șase luni în care am planificat nunta. Ca în cele șase luni de dinainte, când ți-am făcut curte.

– Nu!

Făcu încă un pas înapoi. Voia să o ia la goană pe holul casei, tipând de groază.

– Nu te cunosc, domnule. Nu știu cine ești. M-am măritat cu bărbatul în ai cărui ochi...

– Ba nu!

O apucă de mâini și o scutură, cu o expresie îndurerată pe chip.

– Asta tot încerc să-ți spun! Nu te-ai măritat cu Robert, ci cu John!

Capitolul 20

Torie se zbătu până când reuși să se elibereze din mâinile care o strângeau. Se îndepărtă de el. Groaza pe care spusele lui i-o provocaseră îi încleștase stomacul.

- Nu, nu e cu putință, nu! Eu...

Își duse mâinile la gură, iar frânturi din trecut începură să-i năvălească în minte. Nenumăratele rânduri în care simțea că s-a măritat cu un străin. Nedumerirea de a-l vedea atât de reținut față de ea. Însă se îndrăgostise de bărbatul a cărui soție era. Descoperise în el atâta bunătate și blândețe! Îi făcea plăcere să fie în compania lui, îi plăceau toate aspectele vieții cu el.

- Știi că spun adevărul, Torie. Se vede în ochii tăi.

Ea își spuse că, probabil, tot ce se vedea în ochii ei erau lacrimile, pentru că își simțea ochii și gâtul arzând. Le simți apoi umezindu-i obrazii. Bărbatul din fața ei îi era cunoscut. Îi era cunoscut dincolo de forma nasului, de plinătatea buzelor, de albastrul ochilor lui. Petrecuse timp în compania lui. De ce vedea asta acum și nu o văzuse când intrase în bibliotecă, iar el era cu spatele la ea?

- Da, se poate, spuse ea. Îmi ești cunoscut. Nu ca un străin pe care l-am văzut cândva, în trecere, ci ca pe cineva de care am fost apropiată.

- Cineva cu care ai dansat când purtai acea rochie albă împodobită cu dantelă și trandafiri roșii?

Aproape că îi stătu inima la descrierea rochiei pe care o purtase în seara în care îl cunoscuse pe ducele de Killingsworth.

- Cineva care ți-a oferit căpșune date prin zahăr la picnicul de pe malul Tamisei?

Simți o presiune cumplită apăsându-i pieptul și crezu că i se taie răsuflarea.

- Cineva care ți-a cerut să-i acorzi onoarea de a deveni ducesă de Killingsworth?

Ea scoase un țipăt. O, Dumnezeule, nu avea cum să știe toate aceste lucruri decât dacă le trăise alături de ea! Picioarele care oricum îi tremurau îi cedară, iar Torie se lăsă să cadă pe un scaun.

- Dar nu înțeleg, șopti ea, urând din tot sufletul îndoiala și teama pe care și le simțea în glas.

- Nici nu ai avea cum, îi spuse el pe un ton blând. De când mă știu, John a încercat să obțină ceea ce-mi aparținea de drept. Fiind primul născut, urma să moștenesc totul. Asta e litera legii, care prevede că...

- Știu ce prevede legea, izbucni ea, pierzându-și răbdarea, vrând ca el să ajungă cât mai repede la esența problemei.

Încă spera că totul era o glumă proastă, o farsă oribilă. O parte din ea se simțea violată, dar o parte și mai însemnată voia doar să își vadă soțul, să fie în brațele lui și să audă din gura lui că totul avea să fie bine. Numai că nu soțul ei stătea acum în fața ei. Era altcineva, cineva din altă viață. El îi zâmbi slab.

- Sigur că știi. Dar, așa cum și-a dorit să-mi ia titlurile și averea, era limpede că va dori să-mi ia și aleasa.

Numai că lucrurile nu stătuseră chiar așa. Încercase să o evite. Ea fusese cea care i se tot oferise, până când el nu se mai putuse împotrivi.

„Mă tentezi cu mult peste puterea mea de a rezista”, îi șoptise cândva.

- Dar el nici nu mă cunoștea, îi aminti ea bărbatului care tocmai o anunțase că este ducele de Killingsworth. Era în Virginia.

- Ba nu. Partea asta a fost o minciună urzită cu grijă ca să-mi protejez familia.

- Dar scrisorile...

- Eu le-am scris cu mâna mea.

- De ce?

El își trase un scaun și se așeză în fața ei. Era atât de aproape, încât Torie se simți încolțită. Se simți prizonieră. Inima i se zbătea în piept, palmele îi asudaseră. Era ca un animal hăituit care nu mai avea scăpare.

- Unde este... soțul meu? întrebă ea, după o scurtă ezitare, căci nu era hotărâtă cum să-l numească.

- Vede de bunul mers al afacerilor, bănuiesc.

- Și ce se va întâmpla când se va întoarce?

- Tu și eu trebuie să facem un plan.

Își apăsă palmele pe temple.

- Nu înțeleg cum de s-au întâmplat toate astea.

- Încerc să-ți explic cât de bine pot.

Îi luă mâinile și i le așeză în poală.

- Poate o să ți se pară incredibil ce am să-ți spun. Tatăl nostru își dăduse seama că John nu îmi va onora dreptul întâiului născut. Așa că în noaptea în care amândoi am împlinit 18 ani l-a întemnițat pe John la Pentonville.

- La Pentonville? Asta nu e o închisoare?

- Ba da. Cealaltă variantă era spitalul de nebuni. Tata a considerat că Pentonville e o alegere mai bună, pentru că era nouă. Modernă.

- Dar e un loc unde sunt duși criminalii. Fratele tău nu comisese nici o crimă.

- Dar ar fi făcut-o. Tata era sigur de asta. I-a dat unui gardian bani frumoși ca să îl țină pe fratele meu închis între zidurile de la Pentonville.

- Și tu ai știut de această nedreptate?

- Da.

Torie își privi îndelung mâinile, apoi ridică privirea.

- De-asta cereai din când în când să se oprească trăsura și stă-teai minute în șir să te uiți la închisoare?

- Da. Mă chinuia gândul că fratele meu e închis acolo. Încercam să-mi dau seama dacă m-aș pune în pericol cerând să fie eliberat. S-a vădit însă că libertatea lui a însemnat iadul meu.

Se ridică de pe scaun aproape cu furie, iar violența gestului o făcu pe Torie să se tragă înapoi, de teamă că o va lovi. El apucă spătarul cu mâinile și îl strânse până i se albiră încheieturile. Cu greu își descleștă fălcile și își continuă povestea.

- Fratele meu a evadat. Și nici că o putea face într-un moment mai nepotrivit. A scăpat chiar în noaptea de dinaintea nunții noastre. A apărut în casa din Londra și m-a trimis pe mine în locul lui la Pentonville.

Privi spre tavan, de parcă și-ar fi găsit acolo șirul gândurilor.

- Am fost plasat în regim de izolare, așa că a trecut ceva timp până când am reușit să vorbesc cu gardianul și să-l conving că făcuse o greșală. Am fost eliberat acum trei zile. Se întoarse spre ea și continuă: Atunci a început cu adevărat iadul meu. Am întrebat discret în stânga și în dreapta și am aflat că fratele meu nu anulasese

ceremonia și că erai soț și soție. Așa am înțeles că John se dădea drept Robert și îmi răpise nu doar titlurile și averea, ci și pe aleasa inimii. Judecând după reacția ta de mai devreme, înțeleg că ți-a furat și inima.

Inima, trupul și sufletul. În acel moment, lui Torie i se păru că acel bărbat o urăște până în măduva oaselor. Îi evită privirea, căci îi era peste putință să o îndure. Simți că, doar uitându-se la ea, el avea să ghicească tot ce făcuse fratele lui cu ea, toate săruturile, toate atingerile...

– Povestea ta e incredibilă.

– Nu e poveste, e purul adevăr.

Ea îndrăzni să-i înfrunte privirea.

– Soluția pe care tatăl vostru a găsit-o la o posibilă amenințare pare foarte crudă, spuse ea clătinând din cap. De fapt, nu pare crudă. Chiar a fost crudă. Nu se poate să nu fi existat o altă cale de a proteja ceea ce spui că ți se cuvenea.

– Ceea ce spun că mi se cuvenea? Nu, Torie, e vorba despre ce este al meu, al meu de drept, și urma să fie și al tău. Spune-mi, s-a culcat cu tine?

Torie simți cum se îmbujorează toată.

– S-a culcat cu tine?

Ea încuviință din cap. El se întoarse brusc cu spatele la ea.

– Ar merita să-l ucid fie și doar pentru asta, murmură el.

– Nu, spuse ea răspicat, ridicându-se în picioare. Nu merită să moară. Dacă ceea ce spui e adevărat...

– Adică te îndoiești de mine? întrebă el, întorcându-se iar spre ea.

– Nu știu ce să cred.

– Crede-mă că nu a trecut nici măcar o singură noapte fără să mă gândesc la tine. Nu a trecut un moment fără să îmi fac griji în privința ta, fără să mă întreb ce s-a ales de tine. În fiecare secundă mi-am imaginat chipul tău, râsul tău, zâmbetul tău.

Totul era o nebunie, iar Torie începu să se întrebe dacă era vreunul dintre ei întreg la minte. Ea, el, soțul ei...

– Dar cum de nu mi-am dat seama? Cum de nu am observat diferențele dintre voi? Chiar dacă arătați la fel...

– Te mai îndoiești că sunt bărbatul care ți-a făcut curte?

Simți cum ochii i se umplură iar de lacrimi. Se simți de parcă ar fi fost bolnavă. La început, avusese sentimentul că se mărită cu un străin. Lucru care se dovedise adevărat. Scaunul căzu pe podea, iar el îl îndepărtă, căzu în genunchi în fața ei și îi luă mâinile.

– Cine sunt, Torie?

Își simți gura uscată, prea uscată ca să poată vorbi, iar gâtul îi era blocat din pricina emoției.

– Spune-mi, sunt bărbatul care te-a curtat?

Îi privi cu atenție chipul, ochii... Apoi încuviință din cap.

– Sunt ducele de Killingsworth?

Era oare? Nu știa. Știa doar că nu era cel cu care se măritase.

– Vreau să-l văd...

Voia să spună că vrea să îl vadă pe Robert, dar dacă exact la Robert se uita în acele clipe?

– Vreau să-l văd pe soțul meu.

– Mă crezi când îți spun că sunt ducele de Killingsworth? Că sunt Robert? insistă el.

– De ce m-ar minți? Întrebă ea, evitând să îi răspundă.

– Ți-am spus deja. Voia tot ce-mi aparținea mie.

– Dacă e adevărat ce spui...

Lacrimile îi umplură ochii și îi tulburară vederea, căzând apoi pe obraji.

– E adevărat, Torie. Trebuie să mă crezi. De ce aș inventa o poveste atât de complicată?

– Ce aștepti acum de la mine?

– Vreau să înțelegi că, atunci când va fi confruntat cu adevărul, el tot va spune că este Robert. Mă tem chiar că în mintea lui *se crede* Robert. Cred că și-a pierdut mințile. În noaptea în care a evadat...

Ea îi simți mâinile tremurând.

– Ce? Ce s-a întâmplat în acea noapte?

– M-a legat și mi-a pus căluș la gură.

Vedea în ochii lui că nu mințea. Îi vedea groaza încă întipărită în privire.

– M-a lovit ca să îmi pierd cunoștința. Când mi-am revenit, eram singur, complet singur într-un loc întunecos.

Lui Torie încă îi venea greu să creadă tot ce auzea, însă nu putea nega faptul că bărbatul cu care se măritase nu era cel căruia îi

acordase mâna. Îi era limpede acum. Toate ezitățile de la început ale soțului ei se explicau.

– Ai de gând să-l trimiți înapoi la Pentonville?

– Nu. Oricum nu am fost niciodată de acord cu soluția găsită de tata. O vreme, am vrut să țin cont de dorința lui, dar acum văd că l-a tratat cumplit de nedrept pe fratele meu. Cu toate astea, nu pot să risc ca el să încerce din nou să pună stăpânire pe ce îmi aparține.

Tot ce putea face Torie era să încuviințeze din cap că înțelege situația.

– Ce-ai vrea să fac?

– Vreau să mă întâlnesc cu el, să stau de vorbă cu el.

– Va sosi acasă din clipă în clipă.

– Nu aici. Vreau să ne întâlnim departe de casă. Nu vreau să ne audă servitorii. Se va lăsa cu strigăte și urlete, bănuiesc, până ce vom reuși să lămurim lucrurile. Nu o să-i placă ce am de spus, dar, dacă va recunoaște că el e John, poate există speranță pentru noi toți. Poate vom reuși să găsim o soluție.

– Chiar nu înțeleg de ce nu vrei să vă întâlniți chiar aici.

– Pentru că e posibil să devină violent.

– Nu mi s-a părut că e o fire violentă.

– Dar că trăiește viața altuia nu ți s-a părut?

– Nu.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre fratele meu, Torie. Nu uita însă că, luându-te de nevastă, te-a trădat mai mult decât m-a trădat pe mine.

Lui Robert îi făceau mare plăcere plimbările la amurg alături de Torie. Făcuseră un obicei din a se plimba înainte de cină, petrecând timp împreună, dând uitării toate grijile. De data aceasta, îi ieșise în întâmpinare la grajduri imediat ce se întorsese acasă. Deși era mereu nerăbdătoare să meargă împreună la plimbare, de data asta avea un aer reținut, aproape solemn. Nu era veselă ca de obicei.

Robert știa că nu-i mai putea ascunde adevărul. Trebuia să îi mărturisească totul. Iar apoi să spere că sentimentele ei față de el nu aveau să se schimbe.

Nu plănuiise să se îndrăgostească de ea. Și totuși asta se întâmplase. Adora totul la ea.

Își petrecuse după amiaza călărind fără o destinație anume, încercând să-și dea seama cum ar fi fost cel mai bine să-i dea vestile. Care ar fi fost cel mai bun moment. Înainte să facă din nou dragoste cu ea? Pentru că își dorea nespus să o atingă din nou. Când era vorba de ea, voința i se topea. Sau poate ar fi fost mai bine să îi spună după ce făceau dragoste, când ea avea să stea liniștită în brațele lui, radiind de plăcere.

Ar putea să-i spună la cină, ca să-i dea ocazia să-i interzică să vină în patul ei, dacă dorea să-l pedepsească astfel. Sau să-i facă mărturisirea dimineața, ca să se mai bucure de o noapte petrecută în brațele ei.

Zi de zi, aceleași scuze, aceleași amănări. Așa că ajunsese într-un punct foarte dificil. Nu dorise nici o secundă să o rănească, dar acum se temea că tocmai asta avea să se întâmple.

– S-a întâmplat ceva, Torie? Întrebă el în cele din urmă.

Ea îl privi și îi zâmbi, făcând să apară gropița pe care el o adora.

– Totul e în regulă. Sunt doar ușor distrată.

– Parcă eu aveam defectul acesta, iar tu îmi tot atrăgeai atenția. Nu-mi spuneai așa? Că mă pierd în gânduri până când parcă nu mai sunt lângă tine?

Ea încuviință tăcut, iar lui i se păru că îi vede lacrimi în ochi, deși se străduia să-și întoarcă privirea.

– Torie?

– Sunt bine. Mă întrebam când ne vom întoarce la Londra.

Nu avea de ce să se întoarcă la Londra. Trebuia să rămână unde era și să găsească cea mai bună soluție să rezolve situația cu John. De aceea, nu mai putea amâna, trebuia să îi spună lui Torie adevărul.

Crezuse că există o cale de a-l elibera pe John, însă problema cea mai dificilă era să se asigure că fratele lui nu avea să continue cu uneltirile și nu avea să-i mai întindă vreo capcană. Dacă nu îi spunea soției sale adevărul, exista riscul ca John să își facă apariția într-o zi, iar Torie să îl recunoască drept bărbatul care îi ceruse mâna. Niciodată nu-și dorise să se ajungă aici. Tot ce voise fusese să își reintre în drepturi.

Se aflau deja la distanță de casă, într-o zonă din grădină unde gardul viu era înalt, cu frunzișul des.

– M-am gândit destul de mult la asta. Mă gândeam că poate...

Robert auzi un zgomot. Un foșnet. Se întoarse, iar în acea clipă Torie fugi de lângă el. Fu înhățat de două matahale. Se zbătu, deși era limpede că nu era chip să scape. Unul dintre bărbați îi aplică un pumn în stomac. Simți că rămâne fără aer și căzu la pământ. Măinile îi fură prinse la spate.

– Nu-i faceți rău! strigă Torie.

Simți cum o bucată de sfoară aproape că îi sfâșie pielea.

– Ridicați-l! tună o voce pe care o recunoscuse numaidecât.

Fu ridicat și se strădui să se țină pe picioare. Trupul său ar fi vrut însă să se prăbușească la pământ nu atât din pricina loviturii, ci a durerii care îi pulsa în inimă. Se uită la Torie, care nu păru deloc mirată de apariția aceluia bărbat care arăta întocmai ca soțul ei. Își dădu seama că ea știuse că John și acoliții lui stăteau acolo la pândă, așteptându-l.

Trădarea femeii pe care o iubea parcă îl tăia în carne vie.

– Torie...

– Știe tot adevărul, frate, spuse John. Știe că tu ești John și eu sunt Robert.

Îi ignoră cuvintele și continuă să își privească soția.

– Torie, trebuie să mă crezi. Eu sunt Robert. Trebuie să mă crezi...

– De ce nu mi-ai spus adevărul de la bun început? De ce te-ai prefăcut că...

– Nu m-am prefăcut! Ecoul vorbelor sale reverbera în jur. Sunt Robert!

– Te-ai prefăcut că ești cel care m-a curtat, cel care m-a cerut de soție. Ai știut tot timpul că simțeam că ești altcineva. Am avut încredere în tine. Ți-am încredințat inima mea!

– Iar eu ți-am încredințat absolut totul.

– Cât de poetic, John.

– Nu sunt John, și știi asta foarte bine.

– Sigur că ești.

Se chinui, fără sorți de izbândă, să scape din strânsoarea matahalelor care îl țineau.

– Sunt Robert Hawthorne, duce de Killingsworth.

O privi pe Torie.

- Trebuie să mă crezi, Torie.
- Dar de ce nu mi-ai spus? Dacă e cum zici tu, de ce nu mi-ai spus?
- Te îndoiești că spun adevărul.
- Cum să nu mă îndoiesc, când s-a vădit că m-ai mințit din secunda în care m-ai cunoscut?
- Ai înșelat-o și ai trădat-o, așa cum m-ai trădat și pe mine, spuse John. Duceți-l la mausoleu.
- De ce la mausoleu? întrebă Torie.
- Pentru că nu ar îndrăzni să profaneze acel loc încercând să evadeze.

- Torie!

Robert făcu o ultimă încercare de a-i vorbi soției lui, dar ea se întoarse cu spatele, iar el văzu expresia de triumf din privirea fratelui său.

- Legați-l bine de picioare când ajungeți acolo, spuse John. Nu vreau să risc să încerce să scape, chiar și profanând amintirea strămoșilor noștri. La urma urmei, mi-a furat titlurile, pământurile și iubita.

Robert simți că i se frânge inima când o văzu pe Torie acceptând brațul lui John, care o cuprinsese de umeri pentru a o consola. Înțelese că o pierduse.

Torie simți că nu avea să uite vreodată durerea de pe chipul soțului ei în momentul în care înțelesese că îl condusesese cu bună-știință într-o ambuscadă. Însă nu știuse că lucrurile vor degenera astfel. Fusesse la fel de surprinsă ca el, dar mintea îi era încețoșată după tot ce îi fusese dat să afle în acea după-amiază.

Acum nu mai știa ce să creadă și pe cine. Sau ce trebuia să facă. Stătea așezată pe scaun în dormitorul ei, privind afară, la bezna care se așternea încet-încet.

Era pur și simplu epuizată după tot ce se întâmplase. Era confuză și îngrijorată pentru... bărbatul pe care îl trădase.

Ambii bărbații pretindeau că sunt Robert Hawthorne.

Unuia îi acceptase cererea în căsătorie.

Cu celălalt se căsătorise.

Pe unul îl plăcea.

Pe celălalt îl iubea.

Conta oare că se măritase cu John? Inimii ei nu-i păsa dacă e sau nu ducese de drept. Însă, dacă el era John, avea mare nevoie de ajutor.

Ușa care îi separa camera de cea a ducelui se deschise. Așteptase cu atâta nerăbdare ca el să vină la ea în acea noapte, iar acum nu voia decât ca bărbatul din fața ei să plece cât mai repede.

Veni lângă ea și își sprijini umărul de tocul ferestrei. Îi simțea privirea.

– La ce te gândești? întrebă el.

– Încerc să-mi dau seama dacă sunt măritată cu cel alături de care am spus jurămintele la nuntă sau cu cel al cărui nume apare în acte.

– Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu. În orice caz, acum cea mai presantă chestiune este dacă porți sau nu copilul fratelui meu.

– Nu înțeleg, spuse ea întorcându-se spre el.

– Nu voi veni în patul tău timp de o lună. Dacă după o lună vom vedea că nu ești însărcinată, vei fi soția mea, așa cum ne-am înțeles. În schimb, dacă ai rămas însărcinată...

– Atunci ce?

– Nu pot risca să dai naștere unui băiat, unui moștenitor. Voi fi nevoit să divorțez pe motiv că mi-ai fost necredincioasă.

– O să divorțezi, deși nici nu te-ai căsătorit cu mine?

– Faptul că nu am fost eu la altar nu schimbă certitudinea că tu și fratele meu v-ați jurat credință, iar tu credeai că te măriți cu mine.

– Vom explica, pur și simplu, că... Torie nu putea să-l numească John pe soțul ei. Că fratele tău a pretins că era Robert.

– Nu. N-am să îngădui ca un asemenea scandal să îmi ruineze familia. Tot ceea ce s-a întâmplat va rămâne între noi.

– Găsești că e mai nimerit să știe toată Londra că soția ți-a fost necredincioasă?

– Să sperăm că nu va fi nevoie să ajungem așa de departe. Poate nu va fi cazul.

– Ce-ai de gând să faci cu... fratele tău?

– Încă nu m-am hotărât.

– Dar dacă aş reuşi să îl conving să renunţe la toate astea şi să plece?

– Nu va renunţa la toate astea nici măcar pentru tine, răspunse el răsând nervos.

– Mi-a spus că mă iubeşte.

– Ți-a spus şi că el e Robert şi e duce. Minte precum respiră. Nu poţi avea încredere în el, Torie.

– Nu înţeleg de ce ai pus să fie încuiat în mausoleu.

– Aveam de ales între mausoleu şi închisoarea din sat.

– Ce vei face cu el? Nu-l poţi lăsa acolo pe vecie. E atât de frig înăuntrul!

– Va rămâne acolo doar până ce voi hotărî care e cea mai bună cale de a rezolva situaţia.

Se îndepărtă de fereastră şi o prinse pe Torie pe bărbie.

– Nu avea nici un drept asupra ta. Îl pot ierta pentru că a vrut să-mi ia titlul, dar nu-l voi ierta niciodată pentru că mi te-a luat. Pentru că şi eu te iubesc, spuse el, aplecându-se spre ea până când feţele aproape că li se atinseră.

Îi dădu apoi drumul şi se îndreptă de spate.

– Să mergem la cină.

Vorbise de parcă n-ar fi ştiut sau nu i-ar fi păsat că inima îi era zdrobită şi că lumea i se prăbuşise.

– Nu-mi e foame.

– Trebuie să fii puternică. Pentru noi, chinul abia a început.

Robert aproape că nu simţi nici frigul pătrunzător, nici foamea care îi chinuia măruntaiele. Iar picioarele şi mâinile legate îi erau la fel de amorţite cum îi era inima.

Zăcea pe o parte, întocmai cum îl aruncaseră, deloc ceremonios, cei doi acoliţi ai fratelui său. Cum se făcea oare că John reuşea mereu să se însoţească așa de bine cu toate scursurile societăţii?

La Pentonville măcar era ceva lumină. Aici totul era înecat în beznă şi disperare.

Torie se îndoise de el, iar durerea pe care i-o provocase această îndoială era ca un pumnal în inimă. Fusese nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare şi de încă ceva pe deasupra ca să nu plângă văzând-o pe Torie cum se îndepărta la braţul lui John.

Dacă Torie nu îl credea, ce mai conta dacă reușea, până la urmă, să demonstreze că e moștenitorul de drept? Titlul de duce, averea, proprietățile, toate i se păreau de-acum lipsite de importanță. I se păru că vede prin geamul cu vitralii o lumină apropiindu-se de masă. Apoi auzi zgomotul unei chei în broască. Ușa se deschise și auzi glasul dulce al soției sale.

– Vă mulțumesc, mă descurc de-aici. Ducele mi-a cerut să vă spun să mergeți la conac și să mâncați ceva. Voi rămâne aici până vă întoarceți.

Torie intră și închise ușa după ea. Într-o mână ținea un felinar, iar în cealaltă, câteva pături. Ca și cum n-ar fi înțeles că pentru el confortul fizic nu mai avea nici o importanță. El privi în jos, spre podea. Ar fi făcut orice numai să nu fie nevoit să o privească. Auzi ecoul pașilor ei, apoi zgomotul făcut de felinarul pe care îl lăsase pe podea.

– Ți-am adus niște pături, spuse ea șoptit, ca și cum s-ar fi ferit să îl deranjeze.

El se uită o secundă spre ea, apoi își întoarse privirea spre podea.

– Vrei să te ajut să stai în capul oaselor? întrebă ea.

– Nu.

– Nu pot să îndur gândul că ești ținut prizonier aici, spuse ea, dar fratele tău se teme că îi vei uzurpa autoritatea...

– Foarte bine că se teme, pentru că nu are nici o autoritate și nici un drept.

O privi în ochi.

– Ți-a îndrugat tot felul de povești și te-a făcut să-l crezi.

Ea îngenunche pe podea, strângând păturile la piept.

– Eram în stare de șoc. Ai idee cum e să descoperi că ești căsătorit cu altcineva decât credeai?

– Credeai că te măriți cu ducele de Killingsworth și cu el te-ai și măritat.

– Fratele tău spune altceva.

– Minte, Torie. De ce pe el te-ai grăbit să-l crezi, iar de mine te îndoiești?

– Pentru că el nu m-a mințit niciodată.

– Ba te-a mințit, așa cum a mințit întreaga Londră, pretinzând că e altcineva decât este. Pretinzând că e Robert, că e ducele de Killingsworth.

– Iar tu puteai pune capăt înșelătoriei dacă îmi spuneai adevărul de la bun început, dar nu ai făcut asta. Știai prea bine că nu m-ai cerut de soție. De ce nu ai anulat nunta?

– Pentru că nici nu mi-a trecut prin minte că între voi e altceva decât o căsătorie din interes. Credeam că vrei titlul, nu pe bărbatul care îl poartă.

– Un titlul nu-mi poate ține de cald noaptea.

– Atunci nu te cunoșteam deloc, nu știam că așa simți.

– Dar acum?

– Acum te cunosc foarte bine, dar se pare că tu nu mă cunoști.

– Spune-mi tu atunci ce nu știi despre tine.

El nu voia să-i spună nimic. Voia ca ea să-l creadă pe baza a ce știa despre el în acel moment. Dacă îl iubea cu adevărat, trebuia să fie de ajuns. Dar își dădu seama că, din punctul ei de vedere, cererea părea rezonabilă. Pentru că, într-adevăr, era rezonabilă.

– M-am mai gândit și aș prefera să stau totuși în capul oaselor.

Ea puse păturile deoparte, îl apucă de braț și se strădui să îl tragă până ce se ridică în șezut. Se așeză cu spatele sprijinit de mormântul mamei lui, cu genunchii ridicați, într-o poziție cât de cât comodă.

– Vrei să te învelesc cu o pătură? îl întrebă Torie.

– Nu. Mi-e bine așa.

– Ești legat fedeleș și zici că ți-e bine.

– Sunt legat fedeleș mulțumită invitației tale de a ne plimba în grădină cât mai departe de casă.

Ea își lăsă privirea în jos.

– N-am știut că asta are de gând să facă. Mie mi-a spus că nu vrea decât să stați de vorbă, zise ea clătinând din cap.

– Și cu toate astea îl crezi. Crezi că el e ducele de Killingsworth. Torie ridică privirea spre el.

– Spune-mi tu ce ar trebui să știu. Spune-mi tot.

– Ar trebui să știi că sunt Robert fără să mai fie nevoie să o auzi din gura mea.

– Să zicem că ești Robert. Asta nu înseamnă că nu m-ai mințit. Pentru că nu ești cel care m-a cerut de soție.

El oftă.

– Ai dreptate. Dar nu plănuisem...

„Că o să ajung să te iubesc.”

Dar lăasă cuvintele nerostite pentru că ele nici nu mai contau.

– Mi-ai cerut să îți spun lucrurile pe care nu le știi. Nu știu exact ce ai aflat, așa că tot ce pot face este să îți spun ce știu eu. Cu puțin înainte să împlinim 18 ani, John a sugerat să petrecem o noapte de dezmăț care să înceapă la asfințit, de ziua mea, și să se încheie a doua zi la răsărit, de ziua lui. Aveam planul făcut, stabiliserăm în ce localuri vom merge. Locuri unde, mă asigurase el, vom fi bine-veniți. Poate ar fi trebuit să bănuiesc ceva. Ne-am plimbat prin Londra, bând whisky în trăsură. Am ajuns apoi la marginea orașului, la o casă pe care nu o știam, dar unde se părea că toată lumea îl știa pe John. Înăuntru, zarvă mare, băutură, distracție, femei. Îmi amintesc că John mi-a pus un pahar de whisky într-o mână, iar în cealaltă, mâna unei tinere femei. Mi-a spus să dau băutura peste cap și să o las pe acea femeie să se ocupe de restul.

Făcu o pauză și clătină din cap.

– Îmi amintesc că am urcat scările, am intrat într-o cameră... iar următorul lucru de care îmi aduc aminte e că m-am trezit într-o celulă, în haine de deținut, strigând după ajutor și luând bătaie pentru asta. Eram prizonierul D3-10. Când mi-am dat seama că sunt la închisoarea Pentonville, am știut că am dat de un mare necaz. Am crezut inițial că și John e închis acolo, într-o altă celulă. Că ne-am nimerit în cine știe ce negoț de sclavi. Ori cei din acea casă de la marginea Londrei ne foloseau ca să-și înlocuiască niște prieteni aflați în închisoare. Erau explicații ridicole, ca de altfel întreaga situație. Eram prost, naiv și incapabil să înțeleg de ce se întâmpla asta. Așa cum ți-am povestit deja, trebuia să avem fețele acoperite cu acele măști atunci când ne scoteau în curtea închisorii. Cu toate astea, încercam să mă uit în ochii celorlalți prizonieri, crezând că îl voi găsi pe John. Alteori, încercam să-i șoptesc ceva deținutului din fața mea, dar din pricina asta m-au băgat o vreme la carceră. Într-o bună zi, am primit o scrisoare. Cineva îmi

trimisese o tăietură din *The Times*. Era necrologul ducelui și al ducesei de Killingsworth.

– Părinții tăi, șopti ea.

El încuviință din cap.

– În plic mai era o hârtie pe care scria: „Mi-am zis că s-ar cuveni să afli”. Era semnată de Robert Hawthorne, duce de Killingsworth. În clipa aceea am știut că nu are sens să îl mai caut pe John printre ceilalți prizonieri și am înțeles că sărbătorirea zilei noastre de naștere a fost doar un complot prin care să mă înlăture.

– Dar de ce tocmai atunci, când nici nu erai încă duce? Plus că era imposibil ca dispariția unuia dintre frați să treacă neobservată.

– John le spusese de nenumărate ori părinților noștri că vrea să plece în America. Cred că, dându-se drept Robert, le-a spus că John și-a urmat visul și a plecat peste ocean după acea petrecere. Poate le-a zis că se îmbătase și plecase. Dar nu știu precis că așa a fost. Sunt doar bănuielile mele.

Ea începu să-și frece brațele, iar el nu știa dacă e din cauza frigului sau a înfricoșătoarei povești pe care o auzise.

– Nu mă crezi, spuse cu tristețe.

– El mi-a spus că tatăl vostru a aranjat să fi închis pentru că știa că într-o bună zi vei dori să-i răpești fratelui tău ce-i revenea de drept.

– Ce ar fi avut tata de câștigat?

– Dar fratele tău?

– Titlul de duce.

– Poate, dar nu pentru totdeauna. Nu avea cum să știe că părinții voștri vor pieri atât de repede.

Robert se forță să înghită și reuși cu mare greutate să spună cu voce tare lucrul care îl bântuia de atâția ani:

– Asta dacă nu cumva știa deja că titlul îmi va reveni în curând...
Ea înlemni.

– Dar singurul mod în care putea să știe ar fi fost...

Robert încuviință.

– Ar fi fost dacă planul lui includea uciderea tatălui nostru.

Torie se înfioră, iar senzația nu avea cu nimic de-a face cu răcoarea pe care o răspândea marmura rece din jur.

– De ce nu ai anulat nunta?

– M-am gândit să o fac, dar trebuie să înțelegi că, după opt ani de izolare, după opt ani în care nu am avut cui să-i împărtășesc gândurile, mă trezisem la altar, încercând cu disperare să îmi dau seama cum e mai bine să fac. Nu știam cum să dovedesc că sunt Robert și îmi era teamă că, dacă anulam totul, ar fi urmat o grămadă de întrebări la care nu eram pregătit să răspund. Apoi, după ceremonie, nu ți-am putut zice adevărul pentru că îmi spuseseși că ții cu ardoare la mine și mi-am spus că, dacă îți mărturisesc totul, te vei duce la autorități înainte să am ocazia să găesc o soluție pentru situația în care mă aflu. Îmi propusesem să nu mă ating de tine. Planul era ca, odată ce John va fi din nou liber, să găesc o cale să anulez cumva căsătoria și o cale să te văd măritată cu cel care îți ceruse mâna. Chiar dacă ar fi fost nevoie de o dispensă din partea Parlamentului.

Era atâta sinceritate în glasul lui, era atâta disperare să fie crezut și înțeles!

– Cum ai evadat?

Îl ascultă în tăcere, vrăjită și fascinată de felul în care îi descria rutina fiecărei zile, izolarea continuă, plimbările din curtea închisorii și mersul la capelă. Îl ascultă vorbindu-i despre singurele momente când atmosfera nu era încărcată de acea liniște înnebunitoare: momentele în care intonau imnurile religioase. Îl ascultă vorbindu-i despre cum se chinuise să evadeze prin podea. El îi povesti de domnul Matthews și despre cum procedase ca să-l trimită pe John în locul lui la Pentonville.

– Deși nu era *locul* meu. Nu era nicidecum al meu, n-ar fi trebuit de la bun început să fi ajuns acolo.

Îi văzu lacrimile pe care se lupta să le țină în frâu. El încercă să-și ferească privirea de a ei, iar mușchii gâtului i se încordau nebunește.

– Torie, nu-ți poți imagina cum au fost acei opt ani. Să nu simți altă atingere decât îmbrâncelile, să nu poți schimba o vorbă, fie și despre cel mai nesemnificativ lucru, ca de pildă vremea, culoarea ochilor unei femei, grația cu care merge... ca să nu mai vorbesc despre dureri, dorințe, speranțe.

– Și, cu toate astea, te-ai ținut la distanță de mine până în acea noapte cu furtună, când te-am rugat să mă faci a ta.

– Nu aveam dreptul să te ating.

– Cu toate astea, ai făcut-o.

– Dacă vrei să-ți cer scuze... De fapt, fie că vrei, fie că nu, meriți scuzele mele. Îmi pare rău, Torie. Îmi pare rău pentru toate momentele în care te-am rănit, te-am făcut să suferi, pentru ce ți am răpit fără a-ți mai putea înapoia.

– Cum ai de gând să dovedești cine ești?

– Mă crezi?

Era atâta speranță în vocea lui, era atâta disperare de a fi crezut!

– Tot ce știu e că te iubesc, recunosc ea.

El scoase un oftat amar și își lăsă capul în jos.

– Nu e îndeajuns.

Lui Torie i se frânse inima auzindu-i cuvintele. Bănuia însă că pe el îl rănea faptul că ea avea ezitări în a-l recunoaște drept ducele de drept. Dacă îl iubea, n-ar fi trebuit oare să-l și creadă?

Căută printre pături până ce găsi exact ce ascunsese acolo: un cuțit.

– Oricine ai fi, nu meriți un asemenea tratament.

Începu să taie funia care îi ținea picioarele legate.

– Du-te la Londra și află cu ce lorzi trebuie să discuți pentru dispute legate de succesiune.

– Cu lordul cancelar.

– Dacă știai deja cu cine, de ce nu te-ai dus până acum să vorbești?

– Pentru că nu-mi pot dovedi spusele. E cuvântul meu împotriva cuvântului lui John.

– Și crezi că așa e mai bine? Să vă jucați de-a cine pe cine ține prizonier?

– Nu. Ai dreptate. Trebuie să am încredere în instanțe.

Îi dezlegă și mâinile.

– Mergi la Londra, îi porunci.

El îi mângâie obrazul.

– Vii cu mine?

Oare de când dragostea ei nu-i mai era suficientă? Clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

– Nu pot.

Torie se întoarse brusc, auzind ușa deschizându-se și aproape că îi stătu inima la vederea celui alt bărbat care pretindea că e Robert.

– Mă gândeam eu că o să te gădesc aici, scrâșni el. Imaginează-ți ce surprins am fost când mi-am văzut oamenii venind spre conac.

Soțul lui Torie înșfăcă degrabă cuțitul și se căzni să se ridice în picioare.

– Și ce ai de gând să faci cu acesta, frate? întrebă bărbatul din dreptul ușii.

– Depinde de ce mă vei *forța* să fac.

– Pare-se că suntem într-un impas. Dar sunt foarte curios să știu cum de ai reușit să evadezi de la Pentonville?

– Prin podeaua capelei.

– Foarte inteligent.

– Dar tu?

– Eu n-am evadat. Am fost eliberat. După ce m-au readus de la carceră, am insistat că vreau să vorbesc cu domnul Matthews.

– Cu șeful gardienilor.

– Întocmai. Soarta mi-a zâmbit în noaptea în care l-am cunoscut pe acest domn. Mare amator de băutură și jocuri de noroc. Din păcate, cărțile nu prea țineau cu el. Ajunsesse să aibă datorii frumoșele la diverși indivizi cam neprietenoși, așa că a fost mai mult decât dispus să accepte banii pe care i-am oferit. Unde mai pui că avea și un secret neplăcut pe care voia să-l păstreze. Tocmai faptul că știam acest secret l-a făcut pe Matthews să își dea seama că făcuse o greșală îngrozitoare. Așa că a aranjat să fiu eliberat, iar acum e în drum spre America.

– Foarte convenabil. Singurul martor care putea depune mărturie despre înșelătoria pe care ai pus-o la cale a dispărut.

John zâmbi.

– Fac și eu ce pot. Și ce sunt nevoit să fac.

– Dar mama și tata? Nu și-au pus întrebări după ce numai unul dintre noi s-a întors în acea noapte?

John își dădu ochii peste cap.

– Fratele meu, n-au aflat niciodată că doar unul dintre noi s-a întors acasă. Nu mi-a fost ușor să fiu când eu, când tu. Dar a durat

doar câteva zile, pentru că după aceea John i-a convins că pleacă să-și caute norocul în America.

– Și cu Weddington cum te-ai descurcat?

– Cu el a fost mai greu. Îmi dădea mereu de înțeles că ar ști că sunt, de fapt, John. Adică tu. A trebuit să tai legăturile cu el. A durat însă ceva vreme până ce am reușit să-l elimin total din viața mea. Am reușit abia când s-a încurcat cu târătura aia mică.

– Ai fost de-a dreptul diabolic.

– N-aveam de ales. Tu tot insistai că ești, de fapt, moștenitorul de drept.

– M-ai fi eliberat vreodată?

– Nu știu. Matthews s-a achitat de minune de sarcina pe care i-am dat-o. Mă așteptasem să stai acolo doar câteva luni, după care urma să fii urcat pe vas și dus în colonii. Însă el se temea că, dacă ieșeam din sistemul acela de detenție și izolare, va ieși la iveală ce făcuse. Sau cel puțin asta a spus când a dat ochii cu binefăcătorul lui. Și iată-te acum, încercând din nou să îmi contești drepturile.

– Sunt într-o poziție dificilă, dar sunt dispus să te las să ai totul.

– Și pe soția ta?

– Nu. Pe ea nu.

– Dar, dacă eu sunt Robert, atunci e măritată cu mine...

– Acordă-i divorțul.

– Divorțul înseamnă scandal. Și oricum, dacă eu o eliberez, tot nu se poate mărita cu fratele meu.

– Ba poate. În America.

John ridică o sprânceană.

– Vă duceți în America?

– Da. Cred că da.

– O să-mi scrii? Îmi place așa de mult să citesc despre aventurile prin care treci pe-acolo. Dar cred că ar trebui să te stabilești mai la vest. Virginia începe să mă plictisească.

– O să-ți scriu de unde vrei.

Bărbatul din cadrul ușii clătină ușor din cap.

– Din păcate, fratele meu, n-am încredere în tine.

Torie privi îngrozită cum bărbatul îndreaptă un pistol înspre soțul ei.

– Nu! strigă ea.

Sări în picioare și se aruncă în fața bărbatului ei. Și atunci simți o arsură intensă și avu senzația că ceva explodează în interiorul ei. Auzi ecoul pocnetului de pistol. I se păru atât de puternic, încât crezu că tavanul avea să se prăbușească, că întreg mausoleul urma să se surpe. Căzu la pământ. Vederea începu să i se înceteșeze, iar apoi o beznă tot mai intensă cuprinse totul în jur. Oare stinsese cineva felinarul?

– Vai, Dumnezeule mare! Torie? Torie?

Simți un lichid cald curgând din ea, formând o baltă în jur. Totul era din ce în ce mai negru. Contururile dispăruseră. Chiar și vocea pe care o auzea, parcă de la mare depărtare, se stinse. Simți că o înfășoară cineva cu pături și o ridică în brațe. Brațe ferme, puternice, hotărâte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu sta acolo! Du-te repede în sat și adu un doctor. Acum!

Își dădu seama, când se cufunda în plăcuta senzație de abandon și uitare, că tocmai auzise vocea adevăratului duce de Killingsworth.

Capitolul 21

Se relaxa într-un câmp mărginit de rugi de zmeură în floare. Soțul ei stătea întins alături, cu capul în poala ei. Îi culese o floare din desișul spinos și i-o oferă. O ținea în palmă, iar floarea se transforma, ca prin minune, într-o zmeură. Îi adușese aroma, apoi o lipea de buzele alesului inimii ei...

Torie se lupta să iasă din beznă care o învăluia. Trupul o durea de parcă i se zdrobise de niște stânci. Se ridică ușor, iar durerea o săgeata la cea mai mică mișcare. O durere cruntă. Încercă să vorbească, dar nu putu scoate decât un geamăt slab.

– Șșșt! Stai liniștită. Odihnește-te.

Simți cum degete blânde și delicate îi dau părul la o parte de pe frunte. Deschise ochii și îl văzu pe bărbatul care veghea lângă patul ei. În ochii lui se citeau atâta dragoste și grijă pentru ea, că l-ar fi

recunoscut dintr-o sută de bărbați care ar fi arătat întru totul la fel cu el.

El fusese lângă ea de fiecare dată când deschisese ochii, zâmbindu-i, dându-i încredere că totul va fi bine, tamponându-i fruntea, dându-i supă cu lingurița, rugând-o să se facă bine, de parcă asta ar fi depins de ea.

– Robert?

– Șșșt! îi șopti el din nou, luându-i mâna și sărutându-i vârful degetelor. Ai trecut printr-o încercare cumplită. Ai nevoie de odihnă.

La cum arăta, părea că și el trecuse printr-o încercare la fel de grea, iar ea nu vedea cum ar fi posibil ca a ei să fi fost mai dificilă. Era nebărbierit de zile întregi, părul îi era în dezordine, ochii înroșiți, cămașa descheiată la guler.

– Știu cum poți dovedi că tu ești Robert, spuse ea încet.

– Cerule mare! Torie, ai fost la un pas de moarte. Chiar crezi că mai dau doi bani acum pe afurisitul de titlu de duce? Crezi că îmi mai pasă de altceva în afară de tine? întrebă el cu glasul frânt de emoție.

Avea ochii în lacrimi și se străduia din răputeri să nu plângă. O mângâie pe obraz, iar mâna îi tremura.

– Opt ani am fost singur, complet singur. Dar gândul că te-aș putea pierde, că s-ar putea să nu-ți mai văd niciodată zâmbetul sau gropița din obraz, că s-ar putea să nu-ți mai aud râsul... nu-ți pot descrie durerea chinuitoare pe care-am simțit-o. Am fost înnebunit de teamă că te voi pierde. Aș renunța la tot, la titluri, la avere, la nume, la tot și toate doar ca să mai petrec câteva clipe cu tine.

O podidiră lacrimile. Și-ar fi dorit să aibă forța să se întindă spre el și să îl cuprindă cu brațele.

– Fără tine, lumea n-ar avea nici o însemnătate.

Își feri privirea de a ei, iar Torie îi văzu mușchii gâtului crispându-se în încercarea de a-și ține emoțiile în frâu. Iar când o privi din nou, fu surprinsă să-l vadă clocotind de furie.

– Dacă te mai pui vreodată într-un asemenea pericol... Unde ți-a fost mintea când te-ai aruncat în fața mea?

Își puse mâna peste mâna cu care el îi mângâia obrazul.

- Am făcut-o pentru că fără tine lumea n-ar avea nici o însemnătate.

El oftă adânc, își puse capul pe pieptul ei, iar ea îi mângâie părul.

- Nu vreau să te pierd vreodată, spuse el.

Vru să îi spună că nu are de ce să o piardă, că a găsit soluția, dar se simțea tot mai slăbită. Pleoapele îi erau ca de plumb. Trebuia să-i spună și lui ce avea de făcut ca să dovedească cine este, dar era cuprinsă de toropeală. Înainte să adoarmă la loc, reuși să șoptească un singur cuvânt:

- Zmeură...

Zmeură. De două zile Torie tot pomenea de amărâtul de fruct.

Robert simți cum mâna lui Torie devine moale în părul lui. Adormise. Dar fusese trează câteva minute, cel mai mult până acum. Poate că a doua zi va rămâne trează și mai mult timp.

Crezuse că Pentonville e iadul pe pământ, dar nimic din ce i se întâmplase acolo nu se compara cu agonia prin care trecuse în ultimele zile, la căpătâiul ei. Niciodată nu se simțise atât de neajutorat. Când își dăduse seama ce făcuse Torie, ce făcuse John, când văzuse balta de sânge în care zăcea, trecuse printr-o explozie de emoții pe care nu voia să le mai simtă vreodată. Teroare rece și necruțătoare... Iar când trecuse...

Se ridică ușor de lângă soția lui și văzu că Torie deschisese iar ochii. Îl privea cu ochii ei limpezi, cu gropiță minusculă și un zâmbet pe care se temuse că nu avea să îl mai vadă vreodată.

- Tarte cu zmeură, spuse ea încet.

El îi zâmbi și se aplecă spre ea.

- Vrei să-i cer doamnei Cuddlesworthy să-ți prepare câteva?

- Nu. Cu ele vei dovedi că ești Robert, duce de Killingsworth.

- Ce tot spui?

- În prima dimineață după ce am ajuns aici, bucătăreasa mi-a spus că lui Robert îi plăceau la nebunie tartele cu zmeură când era mic.

- Așa e.

- Lui John nu îi plac. Nu înțeleg de ce nu mi-am amintit asta mai devreme.

- Torie, iubita mea, nu are importanță.
- Ba are. Tu ești ducele și o poți dovedi foarte simplu.
- Cu tarte cu zmeură.

Ea surâse, și gropița deveni și mai pronunțată.

- Atât de simplu, șopti, iar privirea ei nu mai era înfierbântată de febră, ci de dragoste.

El îi luă mâinile, le duse la buze și le ținu acolo. Așadar, când trupul îi era răvășit de durere și de febră, mintea ei căuta soluții să îi vină lui în ajutor. Să îl salveze încă o dată.

- E chiar mai simplu de atât, îi spuse el. Tot ce trebuie să fac e să fiu Robert, duce de Killingsworth.

- Nu înțeleg. Cum dovedește asta că...

- Torie, mi-am dat seama că nu trebuie să dovedesc nimănui cine sunt. Când John te-a împușcat – clătină din cap, încercând să nu își mai amintească de sângele ce îi curgea prin haine, de groaza ce îl cuprinsese –, când ai apărut în fața lui, când te-am văzut zăcând pe jos, pentru prima dată de când am evadat de la Pentonville, am fost cu adevărat ducele de Killingsworth. Nu aveam să îngădui nimănui pe lumea asta să mă împiedice să fac ce aveam de făcut ca să te salvez.

- Te-am auzit. Atunci, în mausoleu. Și mi-am spus: „Bărbatul care vorbește este adevăratul duce”.

Robert îi zâmbi.

- Nimeni n-a crâcnit. Nici măcar când le-am ordonat să-l lege pe John.

- Unde e?

- Într-un loc de unde nu va mai putea niciodată să mă amenințe sau să-i amenințe pe cei dragi mie.

- Unde? insistă ea.

- Am pus să fie trimis la un azil nu departe de aici. Nu e în toate mințile, Torie. Cred că uneori chiar crede că e Robert.

- Oare de ce? Ce i s-o fi întâmplat de a ajuns așa?

El îi puse un deget pe buze.

- Nu știu. Și nu știu dacă vom afla vreodată adevărul despre John Hawthorne.

Ce știa însă erau ultimele cuvintele de despărțire pe care John i le aruncase. Și care îl bântuiau.

„Pe mine m-a iubit primul!”, îi strigase.

Iar Robert îi răspunsese ca un copil care îi răspunde unui copil mai mare care îl hărțuiește: „Tot ce mă interesează e să fiu ultimul pe care îl iubește”.

Când ea avea să se întremeze îndeajuns, trebuia să-i pună și să-și pună dragostea la încercare. A ei și a lui.

Capitolul 22

Pe măsură ce își recăpăta puterile, Torie observă că soțul ei era din cale-afară de atent la toate nevoile ei, dar și prudent când se îngrijea ca ele să îi fie satisfăcute. Îi aduce personal mâncarea pe o tavă de argint, ca și cum n-ar fi avut servitori care să se ocupe de asta. O privea în timp ce mânca, de parcă ar fi asistat la cel mai uimitor spectacol din lume.

După-amiezile, o învelea cu o pătură și o purta în brațe până în grădină, ca să se bucure de razele binefăcătoare ale soarelui. Spre nespusa mirare a vrednicului grădinar al conacului, Robert petrecea minute în șir culegând cele mai frumoase flori, apoi i le punea lui Torie în poală, până când ea părea că ține în brațe un curcubeu de culori și miresme. Apoi se așeza lângă ea și o copleșea cu întrebări despre Expoziția Universală și despre toate schimbările și inovațiile apărute în perioada când el fusese rupt de lume. Căci așa începuse să vorbească despre anii petrecuți la Pentonville. Nu vorbea despre încarcerarea sau întemnițarea lui. Nici măcar despre cumplita urzeală a fratelui său. Spunea, pur și simplu, că în acea perioadă fusese rupt de lume. Voia ca nimeni să nu afle că fratele lui îi luase locul o vreme.

Iar de la ea voia să audă despre toate invențiile moderne pentru ca, odată întorși la Londra, să se poată purta ca și cum fusese dintotdeauna acolo. Torie îi povestea despre tot și toate și se mira ea însăși de progresele care se făcuseră în doar opt ani.

După-amiaza târziu, el pleca o vreme. Ei îi spunea că trebuia să-și vadă de bunul mers al afacerilor, iar ea știa că are o mulțime

de îndatoriri care îi solicitau atenția și prezența. În același timp, era aproape sigură că John era motivul absențelor lui. Bănuia că în acele ore Robert se ducea să-și viziteze fratele. Torie știa că soțului ei nu-i făcea nici o plăcere sau bucurie să îl știe închis undeva, exclus din societate. Știa și că Robert suferea pentru că nu știa ce îl făcuse pe John să se întoarcă împotriva lui, la fel cum nu știa de ce fratele său ajunsese chiar să creadă că e Robert.

Apăruseră serioase semne de întrebare legate de moartea părinților lor. Arsenicul era lesne de obținut pe atunci de la orice spițer, căci doamnele îl foloseau adesea ca să își pună tenul în valoare. Cei care cumpărau arsenic erau obligați, prin lege, să își treacă numele într-un registru special, dar nimeni nu îi putea controla cum foloseau otrava. Pentru că nu toată lumea apela la arsenic doar pentru înfrumusețare. Devenise arma preferată a doamnelor dornice să scape pentru totdeauna de soții lor.

Robert angajase pe cineva care umblase prin toată Londra, luând la bani mărunți toate registrele spițerilor. Omul găsisese într-unul dintre ele numele lui Robert. Reieșea că procurase arsenicul cu o lună înainte de aniversarea lor de 18 ani. Și, cum știa că el, personal, nu cumpăraseră în viața lui arsenic, era limpede că John se dăduse o dată în plus drept Robert.

Din păcate, nu putea dovedi decât că fusese cumpărat arsenic. Nu putea dovedi că John folosisese otrava. Era limpede că nu pentru ten, căci, își spunea Torie, nu avea nevoie de nici o îmbunătățire.

Știa că toate aceste noi informații îl chinuiau pe soțul ei și nu îi dădeau pace. Era sigură că Robert petrecea o parte din timp cu fratele lui, încercând să înțeleagă ce îl transformase, cum devenise alt om. O sarcină ce părea fără sorti de izbândă, căci Robert se întorcea acasă în fiecare seară tot mai îngândurat și cu un aer tot mai sumbru. Ea încerca atunci să îl înveselească atât cât putea. Îi citea din scrisorile pe care le primea de la Diana, care povestea despre încercările de a găsi un bărbat care să nu o înnebunească de plictiseală după o zi sau două.

După ce Torie se retrăgea în camera ei, el i se alătura, dar nu făcea decât să se întindă lângă ea și să o țină în brațe, de parcă ar fi fost încă prea fragilă și slăbită pentru altceva. Stăteau de vorbă întinși în pat, îmbrățișați.

- Vreau să înțeleg ce fel de om ești. Să înțeleg ce ai avut de îndurat și cum te-au schimbat toate experiențele prin care ai trecut.

- Creatură morbidă ce ești!

- Nu mă lua în râs. Vreau să știu. Te-au bătut? Te-au biciuit?

- Nu. N-am avut parte de tratamente chiar atât de rele. Sigur, din când în când mai încasam câte o lovitură de la un gardian pentru că vorbeam sau nu-mi acopeream fața. Cea mai grea dintre pedepse era să fii dus la carceră.

- Nu înțeleg ce diferență era între carceră și regimul obișnuit de care aveai parte acolo.

- Când eram în celula mea, măcar auzeam ce se întâmplă în jur. Auzeam zgomote, voci. Nu mă simțeam chiar singur. Știam că sunt și alții în jur. Îi auzeam gemând, plângând, mișcându-se, în timp ce țeseam la mine în celulă. Căci eram norocos în privința asta: munca pe care o aveam de făcut era să ții toată ziua.

- Cum poți să vorbești vreo clipă despre noroc în cazul tău?

- Am supraviețuit. Deci am avut noroc. Iar din când în când, ni se aduceau cărți. Cel mai greu era noaptea, căci atunci se lăsa o tăcere mormântală.

- Atunci ai învățat să faci umbre pe pereți folosindu-ți mâinile?

- Da. Fiecare celulă era iluminată noaptea cu câte o lampă cu gaz. Până la ora 9 seara, când paznicii stingeau lămpile, îmi petreceam timpul creând fel și fel de creaturi. Era modul meu de a evada dintre zidurile închisorii, chiar dacă evadam numai cu mintea. Elefanții mă duceau cu gândul la Africa, iar cămilele mă purtau până în Egipt. Încercam să reproduc fiecare animal de care auzisem vreodată. Uneori, încercam să creez și oameni. Pot să fac o cotoroanță bătrână și un bărbat cu barbă.

- Nu pot decât să îmi imaginez cât de singur trebuie să te fi simțit.

- Nu vreau nici măcar să îți imaginezi. Nu vreau să-ți imaginezi nimic din tot ce-ți povestesc despre acei ani.

Apoi veni rândul lui să îi pună întrebări

- Vorbește-mi despre tine, despre cum a fost viața ta. Ce îți place, ce te bucură. Vreau să știu totul despre tine.

- Păi, să vedem... Culoarea roșie e preferata mea. Anotimpul preferat e primăvara. Îmi place să fac plimbări lungi.

Se întrema de la o zi la alta, dar începea să se teamă că motivul pentru care el nu făcea încă dragoste cu ea nu avea legătură cu starea ei, ci cu faptul că înțelesese că nu el, ci fratele lui o alesese să fie ducesă de Killingsworth. Iar prezența ei îi amintea în fiecare clipă de trădarea lui John.

Era tot mai copleșită de îndoieli. Simțea că nu le mai poate îndura povara. Cel mai greu îi era noaptea, când se băga în pat întrebându-se dacă de această dată soțul ei avea să redevină și truște al ei.

Stătea la masa ei de toaletă, abia conștientizând mișcarea periei ce trecea prin părul ei, și se gândea la rolul pe care îl avea ea în viața lui Robert. Își spunea că orice femeie ar fi fost mai mult decât fericită să aibă parte de atâta atenție și de grijă din partea bărbatului ei, dar îi venea greu să se mulțumească dintr-odată cu mai puțin când avusese cândva totul. Și poate că acela era motivul nemulțumirii ei crescânde.

La toate acestea se gândea și în acea seară, în timp ce făcea o baie lungă și relaxantă. Apoi, se gândi în timp ce Charity o ajuta să îmbrace cămașa de noapte. Chiar și după ce fata plecă, iar pentru ea începu așteptarea momentului în care soțul ei avea să își facă apariția.

Se gândea tot mai des la divorț. Fusese întemnițat când încă era foarte tânăr. Apucase să meargă doar la câteva baluri și cine. Nu avusese ocazia să le cunoască pe tinerele debutante ale sezonului monden și să o aleagă pe cea care îi era pe plac. Se însurase cu ea pentru că fusese cea care i se alăturase la altar.

– Mi-ai promis cândva că o să mă lași să-ți perii părul.

Torie își ridică privirea spre oglindă și văzu reflexia soțului ei. Stătea la câțiva pași în spatele ei, într-un halat de casă albastru ca ochii lui.

– N-am auzit când ai intrat, spuse ea.

– Erai adâncită în gânduri. Păreau că te poată undeva departe, așa cum mă acuzai pe mine că mă las purtat uneori. Unde erai?

– Nu are importanță, minți ea.

Avea să-i ceară divorțul a doua zi. Nu în noaptea asta. Voia încă o noapte cu el. Sau poate urma să-i spună peste încă o zi. Sau încă una. Oare cât de mult avea să amâne momentul adevărului? El veni lângă ea și îi luă cu delicatețe peria din mână.

– Pentru mine are importanță tot ce e despre tine, spuse el, începând să-i treacă peria prin păr. Îmi amintesc de prima dată când ți-am văzut părul desfăcut, împrăștiat pe perne.

Ochii li se întâlniră în oglindă, iar intensitatea privirii lui o ameți.

– Era prima mea noapte aici. Când ieșisem la plimbare și mă prinsese furtuna. M-ai adus acasă în brațe, pe cal. Iar după ce m-am băgat în pat, mi-ai adus cacao fierbinte.

– Mi-a fost teamă că mi se vor sfărâma oasele, așa de tare îmi încheștasem pumnii ca să nu mă las în voia dorinței de a te atinge.

– Dar voiam să mă atingi.

– Da, dar mă credeai altcineva.

– Sifilis, șopti ea, înțelegând brusc. Atunci, în prima dimineață, când am venit după tine în bibliotecă, mi-ai spus că ai sifilis, nu torticolis, așa e?

– Încercam să vin cu o scuză. Să explic cumva de ce nu îmi îndeplineam datoria conjugală. Nu voiam să crezi că ai vreun neajuns, că îți găsesc vreun cusur și de aceea nu vin în patul tău.

– Dar nu ai sifilis.

– Nu.

– Încercai doar să găsești o cale de a evita să fii cu mine.

– Nu voiam să evit să fiu cu tine, ci să evit să fac dragoste cu tine. Îmi intrase în cap nebuneasca idee că trebuia să i te înapoiez neîntinată lui John.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles. Un nod i se ridică în gât.

– La asta mă gândeam mai devreme, când m-ai găsit pierdută în gânduri. Că e teribil de nedrept faptul că nu ți s-a dat ocazia să îți alegi soția.

– Și eu mă gândeam cam la aceleași lucruri. Când acei oameni l-au luat pe sus, John a avut îndrăzneala de a-mi aminti că pe el l-ai iubit mai întâi.

– Nu, spuse ea, întorcându-se spre el. Nu. Ți-am spus în acea seară, în trăsura, că aveam îndoieli.

El îi mângâie obrazul.

– Îmi amintesc. Dar ce vezi când te uiți la mine? Îl vezi pe bărbatul care te-a cerut de nevastă?

Torie clătină încet din cap.

– Nu. Îl văd pe bărbatul pe care am ajuns să îl iubesc.

El căzu în genunchi și îi cuprinse chipul în palmele lui mari și puternice.

– Îl vezi pe Robert Hawthorne, duce de Killingsworth.

– Nu. Nu văd un nume sau un titlu. Văd doar un bărbat. Un bărbat care m-a ținut în brațe în trăsură o noapte întreagă, deși el însuși stătea într-o poziție imposibilă. Un bărbat care a încercat să-și ascundă lacrimile vărsate pentru pierderea părinților lui. Un bărbat care a purtat un copil într-o călătorie magică prin jungla africană și nisipurile din Egipt. Un bărbat care, în plină furtună, și-a pus viața în pericol ca să-i salveze pe alții. Un bărbat care încercă să-și ajute fratele, deși acesta l-a tratat cum nu se poate mai rău. Un bărbat trădat de propria soție, dar căreia, cu toate astea, îi citește în grădină. Îmi pare atât de rău că ți-am pus la îndoială numele! Dar te rog să mă crezi că tot ceea ce simt pentru tine nu a fost nici o clipă sub semnul îndoielii. Te iubesc mai mult decât orice pe lume!

– Oh, Torie!

Aproape că o strivi de pieptul lui, îmbrățișând-o. O luă de pe scaun și o așeză la el în poală.

– Nu-ți poți imagina ce greu de îndurat e să nu simți nici un pic de dragoste, să fii izolat și singur, iar propriile gânduri să fie singura companie de care ai parte.

– Gândurile și creaturile din umbre.

O îndepărtă puțin, lăsând-o să își sprijine capul de mâinile lui încălcite în părul ei, și se uită lung la ea.

– Am crezut că-mi voi pierde mințile acolo. Îmi făcusem nenumărate planuri de răzbunare. Planuri să-l fac pe John să sufere. Apoi ai apărut în viața mea și, din acel moment, nu mi-am mai dorit nimic altceva. Tu erai tot ce-mi doream.

Ea se uită la mușchii gâtului lui, simțind cum o strânge mai tare.

– Te iubesc nebunește. M-am străduit să mă împotrivesc, să rezist tentației de a te săruta, de a face dragoste cu tine, de a fi cu tine. Victoria Alexandria Lambert Hawthorne, vrei să-mi faci onoarea de a rămâne soția mea, de a fi mama copiilor mei și stăpâna inimii mele?

Torie simți cum lacrimile îi inundară ochii și încep să i se prelingă pe obraji. Felul în care o privea era la fel de grăitor ca vorbele pline de dragoste și sinceritate pe care i le spusese. Treceau dincolo de rațiune.

– Da, spuse ea cu glas sugrumat. Da!

Își lipi buzele de ale ei, pecetluindu-și pentru eternitate legământul. O sărută ca și cum nu i s-ar mai fi arătat vreodată șansa de a o săruta din nou. O sărută de parcă întreaga lui viață ar fi depins de asta. De parcă nu avea să se sature niciodată de ea. O iubea din tot sufletul și o săruta ca și cum ea era însăși rațiunea existenței lui.

Iar ea îi întoarse sărutul cu aceeași ardoare. Îl iubea.

Simțea că are în brațe tot ce îi dorea inima. Tot ce își dorise vreodată – să fie iubită, apreciată, prețuită. El însemna totul pentru ea, căci și ea însemna totul pentru el.

– Cum mai e rana? o întreabă el, mângâindu-i cu buzele pielea moale din spatele urechii și plimbându-și apoi limba peste conturul urechii.

– S-a vindecat complet.

– Aș vrea să văd cum arată cicatricea.

Ea se lăsă ușor pe spate și îi zâmbi în timp ce își ștergea lacrimile.

– Chiar așa?

Robert încuviință, iar ea își dădu seama că probabil nu o tachina, ci voia cu adevărat să vadă în ce stare îi e rana. Începu să își desfacă nasturii rochiei.

– Stai. Lasă-mă pe mine, o opri el.

Îi simțea degetele tremurând și își aminti de prima dată când făcuseră dragoste.

– Ai fost închis timp de opt ani.

– Așa e.

– În tot acest timp n-ai avut relații cu nici o femeie.

– Nici până atunci nu fusesem *niciodată* cu o femeie.

Torie îl privi cu o expresie de uimire și nedumerire.

– Eu am fost prima femeie din viața ta?

– Vei fi și ultima.

Torie simți că afurisitele de lacrimi îi împăienjeniseră din nou ochii.

– Nu-mi vine să cred că ai dat dovadă de atâta stăpânire. Căci legea îți îngăduia să...

– Legea îmi îngăduia să te am, Torie. Știu asta prea bine. Dar ar fi fost nedrept față de tine. Nu voiam să te folosesc ca să-mi potolest poftele. Iar când am venit, în sfârșit, în patul tău, n-am făcut-o pentru că nu mai rezistam și trebuia cu orice preț să-mi fac mendelele cu tine. Își înclină ușor capul, apoi continuă: Mă rog, poate că am făcut-o într-o oarecare măsură. Bărbații nu sunt niciodată complet lipsiți de poftă.

– Mi s-a părut că ești din cale-afară de experimentat. N-aș fi zis niciodată că era prima dată când...

– Am avut la dispoziție opt ani în care să-mi hrănesc imaginația, să mă gândesc în fel și chip la cum aș vrea să fiu cu o femeie. Într-o bună zi, chiar aș vrea să îți arăt niște imagini mai puțin convenționale pe care le pot crea din umbră.

– Sunt imorale? Ațâțătoare?

– Fără îndoială.

Era rândul ei să-și imagineze fel și fel de lucruri, în timp ce el îi desfăcea nasturii, unul câte unul. Își strecură apoi mâna sub cămașa de noapte și i-o dădu jos de pe umeri, până la șolduri. Avea ochii închiși și chipul crispat, ca și când ar fi îndurat o durere cruntă. Iar când deschise ochii, expresia de durere ce se regăsea în ei era mai mare decât și-ar fi imaginat ea.

– Trebuia să lași acel glonț să mă atingă pe mine, spuse el cu glasul sugrumat de emoție.

Robert se aplecă și apăsă ușor cu buzele rana aproape cicatrizată, vizibilă în carnea moale de pe partea laterală a corpului. Glonțul intrase, dar, ca prin minune, nu atinsese nici un organ vital.

Ea își trecu degetele prin părul lui și îl sărută pe creștet.

– Cum să fac așa ceva? Nici o durere fizică nu se compară cu durerea de a te pierde.

– Dacă e să sufere vreunul dintre noi, prefer să fiu eu acela.

– Dacă mureai, eu aș fi fost cea care suferea.

– Gândirea ta e teribil de întortocheată, spuse el mijind ochii.

– Hai mai bine să ne îngrijim ca nici unul din noi să nu mai sufere vreodată.

– În regulă. Îți promit că nu vei mai suferi niciodată.

El se ridică în picioare. Ea acceptă mâna pe care i-o oferi și se ridică, iar cămașa de noapte îi căzu la picioare. El se aplecă ușor și o ridică în brațe.

– Robert, sunt în stare să merg, murmură ea, petrecându-și brațele în jurul gâtului lui și ghemuindu-se la pieptul lui.

– Nu vreau să-ți irosești energia.

– De ce?

– Pentru că, la ce planuri am cu tine, o să ai nevoie de ea.

Planurile pe care le avea însemnau să îi ofere plăcere absolută încă din clipa când o întindea pe pat.

Se dezbracă încet, sub privirea ei arzătoare, și se apropie de ea. Era măreț, dornic și pregătit.

Trupurile li se împletiră, buzele li se întâlniră, mâinile lui începură să o mângâie pe tot trupul, evitând cu grijă rana.

– Nu-ți face griji. Nu mă mai doare, îi spuse ea.

– Nu vreau să te mai doară ceva. Niciodată.

– Atunci sărută-mă!

O expresie de uimire păru să-i treacă pe chip, ca și cum se întreba ce legătură are o afirmație cu cealaltă, dar apoi se gândi că acum nu mai conta. Își deschise gura peste gura ei și o sărută adânc, temeinic. Erau un bărbat înfometat și o femeie lihnită, dorindu-și amândoi să se înfrupte din plăcerea ce le fusese refuzată atâta vreme.

Ea îi mângâie umerii și spatele, îi sărută gâtul, bărbia, conturul feței, savurând sunetul înfundat al gemetelor lui.

Așezat deasupra, între coapsele ei, o privi cu o expresie de adorație nemaiîntâlnită, în timp ce ea își plimba tălpile pe gambele lui.

Își înfipse degetele în părul ei și îi ținu capul nemișcat în timp ce îi săruta fruntea, nasul, buzele, bărbia.

– Ești ca un cadou la care nu m-aș fi așteptat vreodată. Acum, că te-am desfăcut din ambalaj, am de gând să mă joc cu tine.

– Ce-ai de gând să faci?

El îi făcu șmecherește cu ochiul, apoi începu să-i parcurgă trupul de sus în jos. Îi alintă unul dintre sâni cu o ploaie de sărutări, apoi suflă ușor peste sfârcul deja întărit. Ea îl simți întărindu-se și mai tare, la fel ca acel punct atât de sensibil dintre coapse. Se arcui ușor, lipindu-se de pieptul lui, tot mai dornică să se lase cuprinsă

de valul de plăcere după care tânjea și pe care el îl refuza sau, cel puțin, îl amâna cu acea dulce tortură. Robert își plimbă ușor limba peste sfârc, ca apoi să-l cuprindă cu totul între buze, sugându-l, masându-l cu limba, sugându-l din nou.

– Robert?

– Mmm?

– Te-ai jucat suficient. Acum hai, lasă-mă să mă bucur de tine!

– Nu încă.

Își mută atenția asupra celuiilalt sân, și sărutările lui lăsau în urmă o dără ca de rouă. Îi acordă aceeași atenție precum celuiilalt, iar mâinile îi coborâră spre șoldurile ei, apoi spre coapse. Acele mâini mari, minunate, blânde.

Iar ea îi întoarse plăcerea, mângâindu-i umerii, spatele, pieptul, șoldurile. Iubea senzația pe care trupul lui i-o dădea, iubea să îl atingă, să simtă pasiunea devenind tot mai intensă și dornică să scape din frâu.

– Mă înnebunești, șopti.

– Așa e corect, spuse el cu glas gătit. Tu-mi faci asta oră de oră, zi după zi. Doamne, Torie, cât de mult te iubesc! Mi-aș petrece tot restul vieții în pat cu tine.

Buzele lui coborâră apoi tot mai jos, dezmierdându-i pântecul. Își continuară senzuala călătorie, ajungând la pielea atât de fină de pe interiorul coapselor, provocându-i fiori delicioși de încântare. Oare cum era posibil ca o atingere să-i facă tot trupul să vibreze? Și totuși era. O făcea să vibreze din ce în ce mai tare.

Intențiile îi deveniră tot mai îndrăznețe, iar Robert o privi în ochi ca să o asigure că avea de gând să o tortureze încă puțin, după care își coborî buzele spre părțile ei cele mai intime. Își folosea cu pricepere limba, apăsând, lingând, făcând dulci cercuri înnebunitoare. Își trecu mâinile sub șoldurile ei, ridicând-o ușor, pentru a-i putea oferi o plăcere și mai mare.

Ea apucă strâns faldurile cearșafurilor, ca și cum ar fi încercat să rămână cumva în acea lume, deși el o ispitea să se ridice la cer. Îi strânse umerii între coapse ca într-o menghină, își ridică picioarele pe spatele lui, iar gemetele i se intensificară, transformându-se într-un țipăt.

Îi striga numele, îl implora să se oprească și, în același timp, să continue. Trupul îi fu cuprins de convulsii, iar intensitatea plăceri depăși tot ce crezuse că e posibil să simtă vreodată. Urmă un moment de liniște absolută, după care Torie simți cum o ușoară amorțeală o învăluie cu totul, așa cum lava fierbinte se prelinge pe versantul unui vulcan.

Când începu să-și recapete răsuflarea, își dădu seama că obrazul lui era lipit de pântecul ei, ca și cum ar fi știut că are nevoie de câteva momente să-și recapete suflul după cutremurul pe care extazul i-l provocase în vintre.

Își trecu degetele prin părul lui.

– Vino, îi șopti, surprinsă să simtă că aproape că nu mai avea nici un strop de energie, iar letargia în care căzuse era atât de dulce, încât aproape că nu-și dorea să-și revină vreodată.

El se ridică deasupra ei, și în acea clipă ea simți că îi revin puterile. Iar când el o pătrunse cu o siguranță izvorâtă din dragoste și acceptare, ea simți că aceasta era satisfacția supremă. Înnebunit de dorință, Robert începu să se miște ca posedat, de parcă își trăia ultimele momente de plăcere.

Se unduia deasupra ei pentru plăcerea amândurora, invitând-o parcă prin fiecare mișcare să i se alăture, arătându-i că nu are de gând să ajungă la extaz fără ea. Cu un geamăt profund, o sărută, iar ea simți cum tensiunea din trupul lui se intensifică, apoi vâlvătaia din propriul ei trup sporește și o împresoară cu totul.

Nu se așteptase la o nouă explozie după ce îi fusese dat să simtă cu câteva minute în urmă, dar iată că era din nou sclava propriilor simțuri, gata să se lase din nou cuprinsă de fiori de plăcere. Își înfipse unghiile în umerii lui, căutând un sprijin înainte de furtuna care știa că avea să pună stăpânire pe ea, pe ei amândoi.

Iar când valurile extazului îi cuprinseseră la unison, îi purtară pe coama lor, îi subjugară și apoi îi eliberară. Simți cum șuvoiul fierbinte al seminței lui o umple, iar trupul ei se închise în jurul lui. Când spasmele de plăcere încetară, crezu că nu avea să se mai poată mișca vreodată. El își lăsă capul în curbura caldă dintre gâtul și umărul ei.

Încă îi simțea micile spasme care îl traversau.

– Relaxează-te și lasă-te pe mine, îi spuse, atingându-i ușor spa-tele ud de sudoare.

– Mi-e teamă să nu te zdrobesc.

– Nu-ți face griji, n-o să mă zdrobești.

– Mai lasă-mă să stau așa o clipă.

– Nu doar o clipă. Pe viață.

Râsul lui păru că vine din străfundul unui suflet sfârșit. Se așeză pe o parte și o trase la pieptul lui.

– Pe viață? E o sentință pe care o accept bucuros.

Epilog

Îi promisese că nu avea să mai sufere vreodată din cauza lui, dar se înfioră auzindu-i țipetele de durere, cu toate că știa că biata Torie se străduia din răspuțeri să nu se facă auzită. Oare când avea să înceteze acea agonie?

– Nu ai de gând să te oprești? Te tot plimbi încoace și încolo și mă înnebunești de cap!

Robert se uită spre Weddington, care stătea pe o bancă de pe holul din fața dormitorului ducelui. Era o tradiție de familie ca fiecare copil al ducelui și ducesei de Killingsworth să se nască în acea cameră. Era aproape de miezul nopții când Torie îl trezise din somn și îi spusese că a venit momentul să o ducă în camera lui. Robert nu mai dormise de multă vreme acolo. Se obișnuise să petreacă noaptea în dormitorul ei, ținând-o în brațe, ascultându-i respirația liniștitoare. Acolo făceau dragoste și tot acolo își șopteau secretele și își împărtășeau dorințele și așteptările. Acolo se abandona în brațele somnului, iubind-o tot mai mult cu fiecare zi care trecea.

– Au trecut 18 ore!

– Stai liniștit, nu e așa de rău precum pare.

– Ție îți vine ușor să vorbești. Eleanor a trecut prin asta doar o dată. Torie a trecut deja de două ori într-o singură zi și, din ce aud, nu îi e mult mai ușor acum decât îi era la început.

Imediat ce îl privi pe Weddington, Robert își regretă spusele.

– Îmi pare rău, prietene.

– Ești un norocos, dragul meu. Ești norocos că ai mai mult de un copil și că vin pe lume toți odată. Să te bucuri de ei! Eleanor își dorește cu disperare încă un copil. Poate ne faceți voi unul cadou.

– Nu prea cred. Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Doar că...

Țipetele lui Torie încetară, iar la scurt timp, în pragul ușii apăru Eleanor.

– Gata.

Robert scoase un suspin de ușurare.

– Deci câți au fost până la urmă? Doi?

– Nu. Trei!

– Trei?!

Ea încuviință și îi zâmbi.

– În curând, vor fi gata să își cunoască tatăl.

– Cum se simte Torie? Când o pot vedea?

– Nu peste mult timp. Și ea are nevoie de un pic de îngrijire înainte să poată da ochii cu tine.

– E bine?

– Foarte bine, în condițiile date.

– Cum adică?

– În condițiile în care tocmai a născut trei prunci, râse ea. Weddy, spune-i, te rog, să se calmeze.

– Am încercat, prințesă, dar nici nu vrea să audă.

Eleanor îi trânti ușa în nas, cu un zâmbet complice. El se rezemă de perete, simțindu-și picioarele moi, incapabile să îl susțină.

– Trei, repetă el.

I se păru o veșnicie până când doctorul ieși din cameră, iar Eleanor îl conduse înăuntru. Torie stătea întinsă în pat, cu trei mogâldețe în brațe. Cumva, reușise să le cuprindă pe toate trei. Robert ingenunche lângă pat.

– Vai, Robert, uite ce mici sunt!

– Sunt trei, șopti el, uimit de prezența și de incredibila lor frumusețe și fragilitate.

Erau superbe, mici, roz și zbârcite. De multă vreme încetase să se mai gândească la lucrurile pe care le ratase din pricina fratelui său. Începuse, în schimb, să fie recunoscător pentru lucrurile de care se bucura acum: mai întâi Torie, iar acum, cele trei fice.

– Da. Sunt trei.

– Slavă Cerului că sunt fete! Nici un moștenitor.

Nu avea nici o dorință ca primul său născut să aibă un frate geamăn. N-ar fi vrut ca băiatul să fie nevoit să îndure ce îndurase el, nici ca al doilea născut să treacă prin ce trecuse John.

Robert își vizita fratele în continuare, o dată pe săptămână, dar fiecare întâlnire era dificilă și dezamăgitoare, pentru că John încă

era convins că e moștenitorul de drept și că Torie îi aparținea lui. Robert nu avea nici o idee cum să ajungă la sufletul lui, cum să îl ajute. Ciudat era că sora lui Torie începuse, la rândul ei, să îl viziteze pe John.

„Mă fascinează”, spusese la un moment dat Diana. „Nu e niciodată același. Nu e niciodată la fel.”

Nimeni nu avea cu el răbdarea de care dădea ea dovadă, iar Robert începu să se întrebe dacă nu cumva Diana era salvarea lui John, căci cea mai mare dorință a lui era ca fratele pe care îl avusesese când era copil să revină la viață.

– Data viitoare, o să îndrept lucrurile, îl asigură Torie.

El se aplecă și o sărută ușor.

– Îți mulțumesc nespun că de data asta mi-ai dăruit numai fiice.

– Credeam că ducii se bucură să aibă fete abia după ce li s-a născut un fiu. Cel puțin unul.

– Eu mă bucur de orice vine de la tine.

– Data viitoare, chiar îți voi dărui un băiat.

– Iar dacă nu, vom continua să încercăm.

Ea râse.

– Vom încerca și după ce apare moștenitorul.

– Așa vom face, îți promit.

Știa că era o promisiune de care urma să se țină fără doar și poate.

În anii ce urmară...

S-a spus despre Robert Hawthorne, duce de Killingsworth, că a fost cel mai aprig și neobosit luptător pentru drepturile deținuților și reforma sistemului penitenciar. S-a mai spus că nici un alt bărbat nu și-a iubit mai mult soția și copiii.